

Hoàng Tử Nghịch Ngộm Và Công Chúa Ngổ Ngáo

Contents

Hoàng Tử Nghịch Ngộm Và Công Chúa Ngổ Ngáo	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	28
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	53
20. Chương 20	57
21. Chương 21	61
22. Chương 22	63
23. Chương 22 - 2	65
24. Chương 23	66
25. Chương 24	68
26. Chương 25	71
27. Chương 26	73
28. Chương 27	76
29. Chương 28	79
30. Chương 29	80
31. Chương 30	82
32. Chương 31	84
33. Chương 32	86
34. Chương 33	88
35. Chương 34	95
36. Chương 35	98
37. Chương 36 - End	100

Hoàng Tử Nghịch Ngợm Và Công Chúa Ngổ Ngáo

Giới thiệu

-Trần Hạnh San(nó):con gái cưng của gia đình nhà họ Trần,ba mẹ đều là những thương nhân có máu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-nghich-ngom-va-cong-chua-ngo-ngao>

1. Chương 1

Chap 1

Tại 1 ngôi biệt thự xinh đẹp,1 cô nàng nằm ngổn ngang giữa giường với nào là laptop,vở bím bím,kẹo bánh,truyện tranh,mp3,...đang mơ ngủ,2 mắt nhắm chặt,miệng không ngừng lẩm nhẩm nói,tay với lấy chiếc chuông đồng hồ báo thức đang kêu inh ỏi: títtít,títít,títít,títít,....Hạnh San bật dậy,tắt chiếc đồng hồ đang kêu rung trời nổ đất,đưa tay che miệng,ngáp 2 cái rồi lại vùi đầu vào chiếc chăn ấm....Chỉ đc 5' sau,chiếc Iphone 5 lại reo lên bài hát Forever Alone,nó(Hạnh San) đưa tay mò mẫm cái điện thoại thân yêu rồi ấn nút nghe,giọng ngái ngủ....:

-A...lô.... >.<>

-Này con heo điên ngái ngủ kia,mày có dậy ngay không thỳ bảo,tao đang đứng trước cổng nhà của mày đây-Đầu day bên kia hét toáng lên,và người đó không phải là ai khác,chính là bạn thân nó-Vy Anh...

-Cái đồ con điên mày ấy...Từ từ tao đang dậy đây....Chờ tao bảo dì Hoa(giới thiệu với m.n đây là người ở nhà nó đã lâu năm,phục vụ,chăm sóc và cai quản nó hay còn gọi là quản gia) mở cửa ày là được chứ giiiiitiii'...Ấm!-Nó gắt.

-Hừ....Nhanh lên...-Vy Anh cau có....

Tắt điện thoại,mệt mỏi đi xuống giường mở cửa phòng,nó nói lớn....:

-Dì Hoa ơi...Mở cửa cho con điên Vy anh hộ con với...!

Dì Hoa từ trong nhà bếp bước ra cười nói ngọt ngào:

-Ừ!Con dậy đi,Vy Anh đến rồi lại phải chờ lâu,nhanh lên rồi xuống ăn sáng con nhé...

-Vâng ạ...Nó đáp và đi thẳng vào nhà tắm.

15' sau,nó chạy rầm rầm xuống dưới cầu thang,mắt nhắm tịt con bạn thân....:

-Làm gì mà mày sang ám tao sớm thế,mới có 6 rưỡi mà....

-Đồ heo,hôm nay học trường mới,tao với mày từ nay là học sinh cấp 3 rồi,phải xem xem trường mới thế nào chứ,ai như cái loại mày,cứ nằm đêy mà mơ phim hành động...

-Ô!Tao mơ cái gì kệ tao chứ,liên quan đến con dở mày hông,hả?-Nó toét miệng...

-Tao đâm đay con thần kinh-Vy anh giờ nắm đâm dọa...

Cứ thế 2 con nhỏ chí chèo...Dì Hoa bưng ra các món ăn ngon,giục 2 đứa:

-Trời ơi!2 con quỷ cái này...Ăn đi còn đi học chứ...Cãi nhau suốt ngày thế,2 đứa.

-Đâu có,dì,2 đứa con ăn liền nè.-Hai đứa quay sang dì Hoa cười.

-Dì ơi!Ba má con đi đâu rồi dì?-Nó hỏi

-À!Ba má con từ Hàn Quốc bay thẳng qua Thụy Sĩ rồi,không về nhà được,phải 2 tuần nữa mới về...-Dì Hoa nói.

-Êu!Ba má con dạo này bận quá dì nhự.Chả có thời gian đưa con đi chơi...-Mặt nó gian gian.

-Gớm!Thôi cô...Cô cứ làm như cô thiệt thòi lắm đó.Chẳng phải suốt ngày đi chơi với Vy Anh hay sao.Còn nhỏ đâu mà cô cứ làm nũng ba má,định không cho ba má đi làm hả! -Dì Hoa cười nhìn nó trách yêu.

-Hý hý...Thôi!Đến giờ rồi,con với Vy anh đi học đi ạ....Bye dì yêu!-Nó hý hửng.

-Tạm biệt dì nhé-Vy Anh nói.

-Ừ!Chúc 2 đứa buổi đầu may mắn.Về sớm nha,đừng đi la cà nhé!Để dì gọi bác Vũ(đây là tài xế riêng của Hạnh San nhé m.n) lái xe đưa các con đi học.

-Thôi!Dì để con gọi cho-Nó nhanh nhẩu nói.-Con đi đây...

Rồi thế là 2 đứa tung tăng đến trường,ngồi trong xe 2 đứa tíu tít trò chuyện cười cười nói nói:

-Mày ơi!Trường mới to lắm á,hum qua tao cho người điều tra ùi...!-Vy Anh cười tít mắt.

-Thế à....càng to càng tốt chứ sao.-nó hý hửng.

-Đúng là ba má mày có khác,đây là trường quý tộc đấy.hè hè.Căng tin,bể bơi,phòng hát,phòng ba-lê,phòng đàn,phòng nhảy,...đủ cả đấy.Tuy là trường cấp 3 nhưng mà không khác trường đại học,học sinh vẫn học chính bình thường nhưng khác với ngôi trường cấp 3 khác là giờ ngoại khóa đều có thể xin học những môn phụ mà mình yêu thích đó nhé,mày dự định học ngoại khóa gì nào....-Vy anh mắt sáng lấp lánh nói.

-Ồ!thế có phòng tập võ không mày...-nó nhanh nhẩu hỏi.

-Trời...Học võ có trung tâm mà,chứ trong trường thời gian ngoại khóa làm sao đủ dạy võ...-Vy Anh than.

-Đã có trung tâm,sợ gì,tao vs mày cùng học-Nó vênh mặt.

-Vâng thưa mẹ trẻ.-Vy anh đáp.

-A!Thế là toàn con quý tộc học trong đó phải không?-Nó hỏi.

-Tất nhiên.Học bổng cũng không bước chân vào được.

-Ồ! Ghê ta.Tên trường là gì ấy nhể?

-Color Star (Những ngôi sao màu sắc).

-Hý hý.Đúng là pa má iu của mình sắp xếp có khác.Trường cấp 3 nổi tiếng nhất nhì trong nước đây mà.-Mặt nó gian gian.

-Chuẩn!Pa má mày là nhất.He he...-Vy Anh cười gian.

-Đến nơi rồi...Mời 2 tiểu thư xuống xe.-Bác Vũ nhẹ giọng rồi mở cửa xe cho 2 đứa nó.

-Cám ơn bác.Bác về cẩn thận.-2 đứa đồng thanh

-Học xong nhớ gọi cho bác nhé.Chào 2 tiểu thư.-Bác Vũ cười rồi lái xe đi mất.

Thế là đến nơi,quay người lại,2 đứa trở mắt nhìn nhau....

-Oạch.Trường to thế mày....-Nó nói mắt thao láo.

-Ồ!Không uổng danh là nhất nhì trong nước.Quả thật quy mô trường còn to hơn tao tưởng.-Vy anh đáp.Rồi 2 đứa dung dăng dung dẻ đi vào trong trường.

-Ồi...Con sâu...trên đầu....mày...Vy Anh-Nó hét lên....

-Á...á.aaaaaaaa á....-Vy anh nhảy căng đưa tay lên sờ đầu.-Ủa!Có con gì đâu.-Quay sang bên,trùng mắt nhìn con bạn thân,Vy Anh chửi và đuổi theo con bạn đang cầm đầu chạy thoát thân.

-Đồ con điên,sáng sớm đã lừa tao.

-Xin lỗi chị Vy anh,em sai rồi....-Nó vừa cười vừa chạy.

-Đứng lại đó.-Vy Anh quát.Còn nó vẫn cầm đầu chạy mà không thèm nhìn đường mặt cười gian.Đột nhiên....Rầm...!!!Nó ngã nhào về phía trước,nó rửa thềm,miệng lảm bảm:

-Tên ngu nào cản đường ta thế không biết...Mà sao không cảm thấy đau nhỷ....

-Đồ dúi,đau gì nữa,cô đang dè nên người tôi đó...Đứng dậy mau-Thiên Long quát lớn.

-Á....á á á á á á á....-Nó cúi xuống nhìn thỳ thấy 1 tên con trai đang bị mình đè lên.

-Còn kêu...Tôi vịn hợng cô đấy...Đứng dậy đi cô nặng quá...Chết tôi mất-Thiên Long than thở.

Lấy lại bình tĩnh nó lồm ngồm bò dậy....Nhìn xung quanh,3 tên con trai và con nhỏ bạn thân Vy Anh đang cười khúc khích.Nó điên tiết quát:

-Cười cái gì.....Hả!!!!?

Thiên Long đứng dậy phủi quần áo,nói móc:

-Đúng là đen đui,ngày đầu tiên đến trường đã va ngay vào con lợn đui....Bực mình thật

-Cái gì.....Anh nói cái gì....Anh nói lại xem....-Nó quát lên.

-TÔI NÓI SÁNG RA XUI XẼO GẶP CON LỢN VỪA ĐIÊN VỪA ĐUI NHƯ CÔ ĐÓ-hắn(Thiên Long) mắt tóe lửa nhìn nó quát.

-ANH MỚI LÀ ĐỒ ĐUI ĐÓ.TÔI MỚI LÀ NGƯỜI XUI XẼO.-nó cũng gầm lên không kém.Bên cạnh đó,3 chàng trai và 1 cô gái nhanh chóng lấy 2 tay bịt 2 lỗ tai đáng thương lại.

-Cô đui-hắn nói.

-Anh đui.-nó quát.

-Cô

-Anh

-Cô

Anh.....anh.....anh.....anh...ĐUI.-nó tức giận quát lên.

Hắn ta đang định cãi lại thỳ Duy Phong đã lên tiếng:

-Thôi!2 người ầm ĩ quá.Định giết người ta à...

Thế là hắn và nó nguyền nhau rồi tức giận quay lưng bỏ đi.Nó thỳ kéo Vy Anh đi.Hắn ta thỳ ầm ỨC nói với Duy Phong,Thiên Minh và Minh Khánh:

-Chúng ta đi....!

Vừa lúc đó,loa phát thanh trường tuyên bố: ‘Tất cả học sinh trường Color Star,học sinh khối 12 và 11 cùng các học sinh mới khối 10,tập trung tại sân trường’.Sau mệnh lệnh đó,tất cả các học sinh cùng nhau ùa ra sân trường....Khoảng 15’ phút sau,học sinh các khối đã ổn định hàng lối trên sân trường...Một người đàn ông với khuôn mặt phúc hậu,dáng người cao,đôi tóc đã điểm vài sợi bạc bước ra,giọng nghiêm nghị nói:

-Tôi là Trương Khải,hiệu trưởng trường Color Star,chào mừng các học sinh mới đến với trường.

Sau lời nói của ông là 1 tràng vỗ tay của các thầy cô và học sinh trong trường. Ông mỉm cười và nói tiếp:

-Năm nay,các học sinh khối 10 sẽ học tại dãy A(Blue Star).Học sinh khối 11 học tại dãy B(Red Star).Và học sinh khối 12 học tại dãy C(Yellow Star).Các thầy cô giáo sẽ làm việc và họp tại dãy D(Green Star).Khu nghệ thuật,dành riêng cho học sinh các khối học ngoại khóa nằm tại dãy E(Purple Star).Ngoài ra là khu căng-tin,bể bơi,sân vận động,sân thể dục,...Điều đặc biệt hơn,năm nay,mỗi khối sẽ bầu ra 2 học sinh xuất sắc 1 nam và 1 nữ để đảm nhiệm chức vụ Hội trưởng hội học sinh.Các nội quy được ghi trên bảng tin của trường.Ngoài ra,các thông báo sẽ được cập nhập trực tiếp trên ti vi của từng lớp.Các em học sinh mau chóng nhận lớp,tham quan trường và đăng ký các giờ học ngoại khóa.Giờ học chính thức sẽ bắt đầu từ ngày mai.

Lời nói uy nghiêm vừa dứt,các học sinh mỗi người cầm trên tay 1 bản đồ của trường Color Star,và kéo nhau đi nhận lớp.Ánh nắng trải dài bao phủ lên cả ngôi trường Color Star khiến cho ngôi trường như 1 tòa lâu đài lấp lánh,và nơi đây chính là nơi bắt đầu cho 1 quãng thời gian dài của mọi học sinh.Chính nơi đây....Sẽ là nơi 8 con người tìm thấy mảnh ghép của mình.....

2. Chương 2

Chap 2

Vy Anh kéo tay nó đi và buông câu thở dài:

-San San.Mới tháng 8 thôi mà sao nóng thế này?

-Ừ,nhanh nhanh đi nhận lớp đi rồi về ăn kem này ời,nhanh không người tao bốc hơi mất-Nó mệt mỗi nói.Rồi 2 đứa đi theo sự chỉ dẫn của bản đồ.Quả thật,khuôn viên trường quá lớn,phải đi mất 15' mới tìm ra khu A cho học sinh khối 10.Nó và Vy Anh lê từng bước trên cầu thang.Lên trên tầng 1,nó nhanh nhẩu nói:

-Vy Anh,có thang máy cho từng lớp này,bọn mình lớp 10A phải không nhỉ?

-Đúng rồi đó này,lên tầng mát hẳn,nhanh đi nhận lớp thôi.-Vy Anh nắm tay nó bước vào thang máy.Chỉ 1',thang máy dừng lại,nó cùng Vy Anh và những người học sinh khác bước ra.Trước mặt là cửa lớp với bảng tên ghi:10A.Nó cùng mọi học sinh mở cửa bước vào.Mọi người đều ồ lên 1 tiếng.Trong lớp thật sạch sẽ và mát mẻ,nào là điều hòa 2 chiều to bụi và 1 chiếc ti vi được lắp ngay gần bên mé trái,bên cạnh là chiếc bảng đen to bụi.Không gian lớp thật mát mẻ nhờ có chiếc điều hòa thân iu.Nó và Vy Anh mau chóng tìm chỗ ngồi ình.Nó ngồi vào bàn,thở hổn hển:

-Giờ mới bước vào thiên đường,thật nóng quá.Hic >.<>

-Ừ ừ.Công nhận-Vy Anh đáp.

-Á!-Tiếng 1 cô gái xinh đẹp kêu lên,khiến mọi người trong lớp ai cũng nhìn.

Dưới chân nó,cô gái xinh đẹp đó đang nằm chiếm chệ,kêu lên:

-Tại cái chân dơ bẩn của mày mà làm tao té đó!

-Cái gì,tôi làm gì bạn,tại bạn nhìn thấy mà không biết tránh cứ lù lù đâm vào chứ tôi bắt bạn hôn chân tôi cho bẩn chân tôi ra à?-Nó cúi xuống trừng mắt nhìn và nói.

-Mày....được lắm!-Thùy Trâm được 3 con bạn son phấn lòe loẹt,nâng dậy rồi nói.

*****Nhân vật mới:

-Đặng Thùy Trâm:16t,xinh đẹp(nhờ son phấn,thắm mĩ) con nhà giàu,tính tình thâm hiểm,đểu giả,luôn ghen ghét,ganh tỵ vs nó về mọi cái,sẽ là người luôn khiến cho nó gặp khó khăn.

-Lương Ngọc Thùy:16t,bạn thân của Thùy Trâm,cũng cùng 1 rước vs con nhỏ Thùy Trâm.

-Hoàng Kiều Oanh:16t,bạn của Thùy và Trâm,tính tình giống nhau.

-Nguyễn Hải An:16t,bạn của Trâm,Thùy,Oanh,cũng đều như 3 con nhỏ bạn.

4 con nhỏ bước đi hậm hực không quên rửa nó.Nhỏ Trâm nói:

-Tụi bay!Nó nghĩ nó là ai chứ....Tên nó là gì?

-Trần Hạnh San.Hình như con nhỏ đáng ghét đó là con gái của chủ tịch Trần Quang thì phải.-Nhỏ Thùy đáp.

-Hừ...!Đổi thủ nặng ký đây.Nhỏ đó cũng không phải vừa.Coi như không chấp chuyện lần này.Lần sau chúng ta sẽ cho nó nhục mặt.Để rồi coi,con nhỏ đáng ghét.-Nhỏ Trâm tức điên gần từng chữ.

Tại bàn nó,Vy Anh thì thầm:

-Con nhỏ đó thấy ghét.

-Không quan tâm,thứ đồ đáng bỏ đi như cô ta tụi mình không nên chấp.-Nó nói

-Ừ!Kệ nó đi.-Vy Anh cười.Rồi nó và con bạn cứ tíu tít cười cười nói nói cho đến lúc ‘Tứ đại hoàng tử’ bước vào.Nó và Vy Anh mãi nói chuyện với nhau nên không biết rằng có 1 ánh mắt nhìn nó chằm chằm,người đó chính là hần:

-Đúng là trăm đường tránh không phải số!Heo đui mà cũng học cùng lớp với con người sao??-Hần nói với 3 thằng bạn thân.

-Xùy!Tên ngu nào sửa zậy mày.Điếc tai sợ.-Nó cũng móc xĩa k kém.

-Cô....-Hần tức giận,mặt đỏ lừ.

-Tôi làm sao.Anh bị điên hay sao mà cứ nhìn thấy tôi là chọc tức tôi thế.Anh đừng có tự à đi nói người khác như vậy.Nhìn lại bản thân mình đi,thật đáng khinh.Đúng là xui xẻo mới va phải anh,đồ thần kinh...-Nó tức điên nói 1 lèo,không để ý đến cảm xúc của hần.

Hần không nói gì,chỉ quay lưng bước đi vào bàn của mình.Thiên Minh thấy vậy càng được đà trêu hần:

-Haha,lần đầu tiên thấy mày bại dưới chân phái nữ đó nha.Quả thật lợi hại.Tao thích cô bé này rồi đó.Hehe.

-Mày còn nói...-Hần gầm gừ rồi đưa nắm đấm dọa Thiên Minh.Thấy thế,Thiên Minh chỉ cười mà không nói thêm gì.

Vừa lúc đó,cô giáo bước vào:

-Xin chào các em,cô là Đình Hân,cô sẽ là cô giáo chủ nhiệm của lớp mình.-Cô giáo cười tươi nhìn học sinh lớp 10A rồi nói tiếp:

-Các em không thể ngồi như thế này được.Cô sẽ sắp xếp chỗ cho các em.Mỗi bàn là 2 học sinh,1 nam và 1 nữ.

Nói rồi cô bắt đầu chỉ định từng chỗ ngồi cho học sinh.Thật không như mong muốn của nó,Vy Anh thì ngồi với Duy Phong,còn nó thì lại bị xếp ngồi với hần.Lúc cô giáo nói ‘Trần Thiên Long và Trần Hạnh San,2 em sẽ ngồi cùng 1 bàn’ cả 2 đứa nó hét toáng lên đồng thanh: ‘Không’.Nhưng chỉ được vài phút,hần nhìn nó cười gian và đồng ý với cô giáo.Ngồi cạnh hần,nó vô cùng ầm ức,than thầm: ‘God!Con làm gì sai mà sao người lại đối xử với con như vậy,quả thật đây là sự bất hạnh lớn nhất đời con’.Ngược lại,bên cạnh nó,hần cười thầm trong bụng: ‘Móc xĩa tôi sao?Chửi mắng tôi à,được thôi,cô giỏi lắm,không ai qua được tôi đâu,tôi sẽ cho cô biết thế nào là mùi vị lợi hại...Hahahaha’.Sau hồi suy nghĩ của nó và hần,cô giáo lại lên tiếng:

-Cô đã xem qua thành tích học tập ở cấp 2 của các em,lớp mình rất xuất sắc.Theo như thầy hiệu trưởng đã nói,lớp đầu khối sẽ là lớp được đề cử 1 nam và 1 nữ làm hội trưởng hội học sinh của cả khối.Cô đề nghị bạn Hồ Minh Khánh và Nguyễn Gia Linh làm hội trưởng hội học sinh.Lớp trưởng là bạn Lê Minh Trang,2 lớp phó học tập là Trần Thiên Long và Trần Hạnh San.Quản ca là Hạ Vy Anh.Các em không có gì phản đối chứ?-Nó và Vy Anh đang định lên tiếng phản đối thì cô lại nói tiếp:

-Phản đối cũng không được,cô đã xem xét rất kĩ và giao nhiệm vụ cho các em.Mong các em hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình.Giờ học của chúng ta sẽ bắt đầu vào sáng mai.Lớp trưởng cho cả lớp nghỉ.

Sau lời nói của cô, Trang đứng lên hô và cùng cả lớp chào cô. Cô bước ra, các học sinh trong lớp cũng nhao nhao đi về.

3. Chương 3

Chap 3

Nó lê đôi chân mệt mỏi theo lực kéo của Vy Anh:

-Vy Anh! Tại sao số tao xui thế....Tao chết đây. Tại sao làm gì cũng phải gắn liền với cái tên thần kinh ấy vậy.

-Mày nói Thiên Long hả?-Vy Anh hỏi

-Chứ còn tên diên nào nữa....God xấu xa....-Nó ử rữ

-Thôi đừng trách God, là do số mày nhọ thôi. San San à !

-Không chịu. Tao nhất quyết không chịu. Tên xấu xa đó, tên diên khùng đó, tên thần kinh đó....tao không chịu được mỗi ngày phải nhìn thấy mặt hắn ta.....-Nó hét lên.

-Thôi thôi! Trời đã nóng sẵn, mày đừng bực nữa, tao đãi mày đi ăn kem. Ok?

-Ừ! Vy Anh tỷ tỷ. Mau đi thôi.-Nghe thấy kem mặt nó mừng rỡ 2 mắt sáng như vớ được vàng, hết bực luôn.

-Chỉ được cái thế là nhanh. Đi mau lên, ăn xong còn về.-Vy Anh nguýt nó cười.

Thế là nó cùng Vy Anh dung dăng đi bộ ra quán kem. Bước vào quán kem lớn quen thuộc mang tên 'Sweet Cream'. Ngồi vào bàn, nó kêu người phục vụ:

-Chị cho em 1 vani, 1 caramen, 1 socola nhé.

Sau lời nói của nó, chị phục vụ ghi chép vào quyển sổ nhỏ rồi đi vào trong. Nó hỏi Vy Anh:

-Ê! Mày ngồi cạnh tên Duy Phong hả, sao, tên đó thế nào?

-Xùy! Long thế nào thì tên đó cũng thế thôi, 1 ruộc cả, nhìn cái mặt cà chớn thấy ghét.

-Hô hô, ghét của nào trời trao của ấy đó bạn yêu à.-Nó cười gian.

-Con lợn, mày còn nói nữa tao chọc tiết. Khôn hồn thì im ngay, tao cũng ghét tên đó lắm đấy.-Vy Anh nhăn nhó. Vừa lúc đó thì chị phục vụ bưng 3 cốc kem ra cho chúng nó. Vừa ăn nó vừa nói:

-Vy Anh nè, không biết bao giờ Khánh My mới về nữa. Nhớ nó quá mày nhỷ.

-Ừ ha! Con nhỏ này đi quên luôn bạn nó rồi sao? Mà sao thấy nó bảo là vào đầu năm học thì về mà, giờ này vẫn còn bên Mỹ không chịu vác mặt về mà học với bọn mình à? Không có nó cũng thấy thiếu thiếu. Hic.-Vy Anh mặt buồn rười rượi.

-Hum trước tao có gọi cho nó rồi. Nó bảo chắc vào học muộn, khoảng 1 tuần nữa chờ công việc bên đó của ba má nó ổn định, cả gia đình nó sẽ chuyển về đây sống luôn, và sẽ nhập học với bọn mình đó.-Nó nói.

-Thế hả? Thế còn được. Tí về phải gọi cho nó, bắt nó về ngay mới được. Nhớ nó lắm ừ á.-Vy Anh xụ mặt xuống, đáng ỉu nói.

-Thôi đi mẹ. Tao không phải papa mày đâu mà mày làm cái bộ mặt xin tiền ấy với tao.

-Xì. Con lợn. À! Chiều đi shopping đề....Hý hý!-Vy Anh cười toe toét.

-Chuyện nhỏ. Chiều này 2 giờ sang rủ tao nha. Tao với mày đi đập phá. Hề hề.

Ăn xong, nó gọi bác Vũ tài xế đến đón. Bác Vũ đưa Vy Anh về nhà rồi cùng nó trở về ngôi biệt thự thân iu. Về tới nhà, dì Hoa đã mở cửa xe cho nó, cùng nó vào nhà rồi nói:

-Sao lâu về thế con?

-Hyhy.Tại con đi ăn kem vs Vy Anh ý mà.-Nó nhăn nhở.

-Suốt ngày ăn kem.Sao,hôm nay xem trường mới thế nào,có tốt không con?

-Dạ.Trường thì khỏi phải nói dì ạ.Đúng là ba má con có khác.Dì ơi!Trường to lắm,trường cấp 2 của con đã to thế rồi mà trường Color Star còn to gấp 2 lần đấy dì ạ.-Nó hý hửng nói.

-Thế thì tốt quá.Thế thầy cô,bạn bè ở lớp thì sao?Có thân thiện hòa đồng không con?

-Cô giáo rất xinh,còn hiền và dịu dàng nữa.Nhưng các bạn thì chán chả buồn nói,con và Vy Anh chưa làm quen được nhiều bạn dì ạ.-Nói đến đây nó lại nghĩ đến hân và con nhỏ Trâm rồi nói tiếp.-Nhưng con công nhận,đúng là trường quý tộc,trong trường toàn là những tiểu thư,công tử nhà giàu thôi.Trong số đó còn có 4 con bé loe loẹt và tên thần kinh hắc ám nữa dì ạ.

-Sao? Mới ngày đây mà đã thế hả con.-Dì hoa lo lắng.

-Thật xui xẻo dì ạ.Con và Vy Anh đụng độ với 4 tên con trai,trong đó tên nào con nhìn cũng không thấy sao,nhưng 1 tên là cực kì ghét,hắn còn gọi con là heo đui nữa chứ.Đã thế,cô giáo còn chỉ định con ngồi cùng hắn,lại còn 2 lớp phó học tập nữa.Ôi!Nghĩ đến đã thấy bất hạnh,con không muốn nói nữa.Không biết tháng ngày sau đây con sẽ sống ra sao khi cứ suốt ngày gặp cái tên thần kinh đầu óc không bình thường đó.-Nó than thở 1 thôi 1 hồi rồi còn gia điệu khổ hạnh,khiến ai nhìn cũng thấy buồn cười.

-Không sao đâu con.Hỳ hỳ.Tuổi trẻ là thế mà.Con đi ăn cơm cùng dì đi.-Dì hoa cười nhìn nó thương yêu.

-Thôi!Con ăn 2 cốc kem lo lắng rồi dì yêu.Giờ con buồn ngủ con đi ngủ để chiều con đi shopping với Vy Anh nữa dì.Xin lỗi dì,phải để đi ăn cơm 1 mình nhé!

-Không sao,con ngủ ngon nhé.-Rồi bà nhìn theo dáng người nó bước đi lên cầu thang,bà nở nụ cười tươi và nghĩ thầm: ‘Ghét nhau như thế,khéo lại có duyên thì sao,biết đâu được,đúng là tuổi trẻ,vô ưu vô lo nhìn mà thấy đáng yêu.’

Leo lên phòng,nó bật điều hòa và nằm dài ra giường,bấm điện thoại gọi đi,1 lúc sau đầu dây bên kia bắt máy:

-San San đáng yêu!Lại nhớ tao hay sao mà gọi cho tao thế?

-Khánh My!Vê đi mây.Hôm nay tao cùng Vy Anh đi nhận lớp rồi.Trường to và đẹp lắm.Nhưng không có mây buồn chết được ấy.-Nó nũng nịu ra vẻ trách móc.

-Chẳng phải tao đã nói rồi sao.1 tuần nữa sẽ về với mây và Vy Anh mà.Hỳ hỳ-Đầu dây bên kia Khánh My ngọt ngào nói.

-Nhanh lên đó nhé.Đúng 7 ngày nữa mây không về,tao sẽ bay qua Mỹ lôi mây về đó.Hic hic

-Biết rồi mà.Thế hôm nay có gì đặc biệt không?

-Xùy.Bực bội chứ đặc biệt quái gì.Xui xẻo lắm-Vy Anh than thở.

-Sao vậy?-Khánh My ngạc nhiên.

-Mây cứ về đi rồi tao kể ày nghe.Vậy nhé.Tao buồn ngủ quá.Chiều tao còn đi chơi với Vy Anh nữa.Bye mây nhé.-Vy anh vừa nói vừa ngáp,khiến Khánh My phải bật cười:

-Ừa!Thế nhé.Ngủ ngon.Bye tình yêu.

Thế rồi nó tắt máy và chìm luôn vào giấc ngủ 1 cách ngon lành....

4. Chương 4

Chap4

Một nụ cười luôn hé,thế giới vẫn quay

Còn tôi vẫn nơi đây,đưa bàn tay ôm trọn vào lòng

Một khoảng trời nhỏ bé,giữa những khát khao

Cơ mà chỉ tôi với riêng tôi đêm nằm nghe

Một bài ca về tình yêu ôi chán ngắt

Lang thang 1 mình cũng chẳng làm sao

Bao nhiêu lâu nay tôi đã quen rồi quen rồi quen 1 mình như thế

Yêu thêm 1 người có chắc là mình sẽ good lên hay chỉ thêm đau đầu?

Vậy thì đành thôi forever forever

Đành 1 mình thôi forever forever....

Bản nhạc Forever Alone được nó cài đặt làm nhạc nền vang lên cả căn phòng,nó bình tĩnh sau giấc ngủ ngon lành,đưa tay với lấy chiếc điện thoại:

-Đồ heo,dậy đề....2 giờ rồi đó...Chuẩn bị đi rồi 2 rưỡi tao qua.-Vy Anh đầu dây bên kia nói.

-Oáp....Đã 2h rồi sao.Ừ sang đi nhé.Tao đi chuẩn bị.Hyhy-Nó ngáp 1 hơi dài,nói rồi tắt máy.

Nó bước vào nhà tắm vệ sinh răng miệng,mặt mũi thay quần áo 1 lúc rồi bước ra.Nó diện 1 bộ váy trơn màu vàng,bó sát người,tôn lên làn da trắng.Rồi cầm lấy chiếc lược hình gấu Pooh chải mái tóc mượt mà màu hạt dẻ dài đến ngang lưng.Vừa lúc đó,Vy Anh mở toang cửa phòng nó ra và chạy lại chỗ nó.Hôm nay,Vy Anh diện trên người một bộ đầm màu đỏ rất xinh đẹp cùng với mái tóc màu tím đỏ được búi gọn lên đỉnh đầu,trông nhỏ thật tinh nghịch và đáng yêu:

-Đến rồi nè.-Vy Anh toét miệng

-Ủa!Con điên nào vào phòng mình thế nhỷ.Vô duyên zữ,cửa phòng không thềm gõ,lao vào như thiêu thân.-Nó giả trò nhạc nhiên.

-Hừ!Con bạn thân chí cốt thắm thiết của mày đó-Vy Anh nói.

-Đâu có.Bạn tao đâu có hồn nhiên như con điên vậy đâu.-Nó móc xĩa Vy Anh rồi lăn ra cười.

-Á à...Cho mày chết nè.Dám chê bản cô nương ta ư...-Vy Anh đuổi nó quanh phòng rồi bò lên giường cù lét nó.Hai con bạn nô nhau rồi cả 2 cùng lăn ra giường thở hồng hộc:

-Ôi!Mệt quá.Thôi đi đi.Muộn rồi đấy mày.-Nó nói

-Ừ.Xuống nhà thôi.-Vy Anh đồng tình.

Xuống đến nhà,nó gọi dì Hoa:

-Dì ơi!Dì đâu rồi???

-Ơi!Dì đây.Hai đứa đi hả?Để dì gọi bác Vũ nhé.

-Thôi dì.Để bác Vũ nghỉ ngơi.Hum nay chúng con đi ăn uống mua quần áo rồi còn đi linh tinh nữa nên con sẽ tự lái xe.Dì bảo người chuẩn bị cho con đi.-Nó nhanh nhẩu nói rồi quay qua Vy Anh nháy mắt.

-Thôi được rồi.2 đứa nhớ đi cẩn thận nhé,đừng có mà phá phách nghịch ngợm đấy,không ba má 2 con biết cấm túc 2 con luôn đấy.Biết chưa?

-Dạ thưa dì.-2 đứa đồng thanh.

2' sau,1 con mui trần trắng đã đậu sẵn trước cửa ngôi biệt thự.Nó và Vy Anh bước ra:

-Các người đi đi.Hôm nay tụi tôi tự đi,không muốn các người theo hầu đâu.-Vy Anh nói với 5 người vệ sĩ.

-Nhưng...Thưa 2 tiểu thư...-1 người trong đám về sĩ lên tiếng.

-Còn không mau đi??? -Vy Anh trợn ngược mắt.

-Dạ thưa 2 tiểu thư.-Nói rồi đám người kia lui đi.Nó với Vy Anh nháy mắt nhau cười rồi cả 2 cùng bước lên xe,nó là người lái.

Ánh nắng phủ những tia gay gắt lên lòng đường,2 cô gái với khuôn mặt đáng yêu,ăn mặc sành điệu lái con mui trần trắng thật nổi bật giữa dòng người đông đúc.Sau 1 hồi,chiếc xe dừng lại giữa 1 parkson rộng lớn.Vy Anh cùng nó bước xuống khiến mọi con mắt phải trầm trồ khen ngợi.Nó đưa chiếc chìa khóa xe cho người bảo vệ để đánh xe vào khu gửi rồi cùng Vy Anh bước vào trong.2 đứa nó nắm tay nhau cười nói,và chọn 1 trong những bộ đồ phù hợp.Nó chọn cho 1 mình một bộ váy màu tím rồi dơ ra cho Vy Anh xem:

-Thế nào?-Nó hỏi

-Được đấy.Thử đi.-Vy Anh nói rồi tiếp tục chọn đồ 1 mình.

-Đi ra đi vào bất tiện lắm.Tao với mày chọn 1 thử đi rồi vào thử cho tiện.-Nó nhìn Vy Anh cười rồi đưa cho nhân viên phục vụ cầm hộ.

-Ý hay.-Vy Anh đáp.

Thế rồi Vy Anh thì đưa ra bộ váy đen bó sát cho nó xem,nó gật đầu,Vy Anh lại vớt cho cô nàng phục vụ.Rồi nó lại đưa ra bộ váy màu xanh,Vy Anh lại gật,cứ thế,Vy Anh đưa ra chiếc áo cup ngực màu sữa,quần sooc màu đỏ,chiếc váy lửng màu vàng,...nó gật đầu,còn nó thì đưa ra cho Vy Anh xem bộ đầm dài màu trắng trẻ trung,bộ váy ngắn màu hồng,chiếc váy cam năng động,...Vy Anh cũng gật gù như sự phụ tụng kinh.2 cô nhân viên phục vụ phải chạy tới chạy lui theo chúng nó tới chóng cả mặt...Mãi sau đó,2 đứa nó mới đi vào thử đồ...5' sau,nó bước ra với bộ váy tím tôn lên dáng người mảnh khảnh và thon thả,Vy Anh thì thử chiếc áo cup ngực màu sữa đi kèm với chiếc quần sooc lửng phá cách,trông nhỏ rất tinh nghịch trong bộ đồ này.Hai đứa nó nhìn nhau ưng ý!

-Rất tuyệt vời.-Một cô nàng dáng người thon thả,làn da trắng ngần,khuôn mặt xinh đẹp đang nở nụ cười tươi tắn,cô diện trên mình một bộ đầm da báo sexy,mái tóc màu nâu dài được uốn lọn thả trước ngực.

Khánh My!!!!-Hai đứa nó nghe xong thì chạy tới ôm chầm lấy con bạn lâu lắm đã không gặp,mặt mày mừng rỡ,nụ cười thật tươi tắn.

**** Nhân vật mới**:**

Phạm Khánh My:16t,bạn thân của Hạnh San,Vy Anh,mới đi du học bên Mỹ về,là 1 cô tiểu thư nhà họ Phạm dịu dàng,yểu điệu,khuôn mặt và dáng người nhỏ nhắn,rất xinh đẹp,ai ai cũng ngưỡng mộ vẻ đẹp của nhỏ.

-Help me...!Tao mới về mà chúng mày định ôm tao chết ngạt luôn đấy à.Buông tao ra đi nào....!-My vừa cười vừa nói.

-Trời ơi...Sao về không báo bọn tao ra đón.-Vy Anh mừng rỡ.

-Chúng mày biết tao luôn khiến mọi người bất ngờ mà.Hyhy-My nháy mắt con bạn thân.

-Sao bảo 1 tuần nữa mới về.Con nhỏ này,dám lừa bọn tao nha.-Nó nói rồi lấy tay véo má Khánh My.

-Á! San San mới có 1 năm không gặp mà ngày càng đánh đá đó.Hic.Đây là quà mừng tao mới về đấy hả con bạn đều.-My xụ mặt tỏ vẻ đáng thương đưa tay chỉ vào chỗ má tổ tẩy bị nó bẹo.

-Hề hề.Thế sao bít tao ở đây mày?-Nó hỏi.

-Chuyện.Tao cái zè mà hông biết chứ.Tao a lô 1 phát cho dì Hoa là biết liền chúng mày ở đây ấy mà.Lúc mày gọi điện cho tao là tao đang bay từ Mỹ về Việt Nam cùng ba má tao rồi.Về đến sân bay nội bài tao bảo tài xế riêng chở ra đây với chúng mày lun á.Mệt chết nè.Haizzzz-My nói rồi thở dài.

-Xời.Thương bạn tôi quá.Để tao và Vy Anh đền bù ăy nhé.-Nó lém lỉnh cười.

-Ok!-My đáp.

-Nè 2 tình yêu...Sắm đồ nhanh đi còn đi ăn mừng nào.-Vy Anh chỉ chỉ vào cái đồng hồ to tướng trong parkson.

15' sau,Vy Anh,nó chọn đồ cho Khánh My,rồi 3 cô nàng quyết định sẽ cùng nhau mặc đầm,sau đó mỗi đứa 1 phòng thay đồ.

Nó bước ra trong chiếc váy bó sát màu đỏ thẫm,trông nó rất nổi bật.Vy Anh thỳ diện lên người 1 bộ đầm cũng bó sát màu xanh dương,còn Khánh My thỳ vô cùng xinh đẹp trong bộ váy đen sang trọng.Sau đó,3 đứa thanh toán xong thì lệ khệ vút đồng đồ vào xe(nhiều đồ quá không xách nổi chớ sao).Khánh My cho tài xế lui về và gọi điện cho ba má báo là đi chơi với 2 con bạn,nó vẫn lái xe,Vy Anh nhường nó ngồi trên để tha hồ ngắm đường phố thủ đô sau 1 năm trời xa cách.Nó và Vy Anh tíu tít dò hỏi con bạn thân:

-Sao? New York thế nào?-Vy Anh hỏi.

-Rất tuyệt.-My nhăn nhó đáp lời

-Có kiếm được anh nào không?-Nó toét miệng hỏi.

-Có rất nhiều boy làm quen,nhưng không thích.-My nhún vai trả lời.

-Ồ!Sao thế?

-Không thích boy Mỹ.Định về Việt Nam rồi tính,mình vẫn thích có bạn trai là người Việt hơn.Hý hý.

-Được thôi.Trường mình toàn boy quý tộc đó.Mai xin học đê.-Nó nói.

-Xin luôn rồi.-My trả lời.

-Nhanh gồm đúng bạn tao có khác.-Vy Anh toe toét.

-Chuyện.Thế còn chúng mày thỳ sao?Thấy San San bảo hum nay nhận lớp có gì 'vui' lắm mà.-My hỏi nó

-Vui cái con khỉ chết nhăn răng.-Nó ỉu xiu.

-Kể đi...Xem có gì mà khiến bạn tao đau khổ thế?-My nói

-Chuyện là thế này....-Nó kể trình tự lại câu chuyện từ đầu đến đuôi và không quên chửi rửa hần.

Tại 1 căn phòng rộng,hắn hất xì hơi liên tục,Duy Phong,Thiên Minh và Minh Khánh nhìn thẳng bạn cứ tý tý lại 'hất xì,hất xì' mà cười lẩn lộn.Hắn nghĩ thầm: 'Ai nói xấu mình vậy nhỷ?Sao mà hất xì nhiều thế này'(Khổ thân anh Thiên Long bị chị Hạnh San chửi nè các bạn.hyhy).Quay lại với nó,My và Vy Anh:

-Mày thấy số tao có bất hạnh không?-Nó nhăn mặt kêu

-Hý hý...Hay đó...Khéo lại thành 1 cặp cũng nên.-My nhìn nó cười gian.

-Mày bay từ Mỹ về say xe hả con My.Sao lại phát ngôn ra cái câu ngu thế.Hả???-Nó hét lên trong long thầm nghĩ: 'Bực thật,hết dì Hoa lại đến con My,sao cứ dự đoán mình với tên thần kinh ấy với nhau chứ.Điện thật!'

-Biết đâu bắt ngờ....hehe.-Mặt my càng gian hơn.

-Im....ngayyyyyyy.-Nó lại được 1 trận nữa gầm lên.

-Thôi.Thôi được rồi.Thế còn Vy Anh thỳ sao mày?-My cười.-Chắc không đến nỗi 'vui' như San San đó chứ?

-Cũng không đến nỗi.Nhưng mà tao cũng bị xếp ngồi cạnh 1 tên điên.Tên là Duy Phong,nhìn cái bản mặt tên ấy cà chớn thấy ghét à.Lúc nào cũng toe toét cười.Haizzz-Vy Anh thở dài than vãn.

-Chà chà.Toàn 'chuyện tình' đáng khen nhỷ.-My vừa nói dứt câu đã nhận ngay 2 cái nguyệt dài từ nó và Vy Anh tới sồn da gà.Thế rồi 3 đứa nó lại tiếp tục kể về những chuyện trên trời dưới đất...

5. Chương 5

Chap 5

Dừng lại trước 1 cửa hiệu đá quý nổi tiếng,nó cùng Vy Anh và Khánh My bước vào.Chúng nó thi nhau nhìn những hộp đựng trang sức:nhẫn,dây chuyền,lắc tay,...mà không biết rằng đã tấn nhau ra từ bao giờ... 'Tứ đại

hoàng tử' cũng từ trên thang máy cửa hiệu đá quý bước xuống,hắn thỳ đi xem xét lại các mặt hàng được đưa ra của công ty(nói .người hiểu,đây là chi nhánh riêng của công ty nhà hắn),Duy Phong thì đi lựa 1 chiếc dây chuyền cho người tình mới(Anh Duy Phong sát gái mà các bác.hehe),Thiên Minh thì muốn đi xem lắc tay,còn Minh Khánh thì nghe điện thoại nên đi vào toilet.Duy Phong đang lựa dây chuyền thì nhìn thấy 1 chuỗi hạt kim cương rất đẹp:

-Lấy cho tôi cái đó.-Vy Anh và Duy Phong đồng thanh,tay cùng chỉ vào chuỗi dây kim cương phát sáng đó,rồi cùng ngẩng lên nhìn nhau.Như nhận ra nhau,cả 2 lại tiếp tục đồng thanh:

-Là anh/cô...?

-Tôi lấy cái đó-Vy Anh nhanh nhẩu nói với chị nhân viên rồi quay sang Duy Phong:-Cầm tranh của tôi.

-Ê!Không được.Tôi lấy cái đó.-Duy Phong lại quay sang chị phục vụ,khiến chị phục vụ lưỡng lự không biết làm thế nào.

-Tôi thấy trước anh.-Vy Anh trừng mắt nhìn

-Tôi thấy trước cô chứ.-Duy Phong nhìn Vy Anh chăm chăm.(A!Làng nước ơi...Anh Duy Phong chấp con gái nè.)

-Là tôi....-Vy Anh nói

-Tôi trước.-Duy Phong đáp lại

-Tôi...iiiiiii-Vy Anh tức giận nghiến răng nói.

Thấy hành động bực tức đáng yêu của Vy Anh,Duy Phong cười thầm còn ngoài mặt vẫn thản nhiên nói:

-Thôi được.Coi như tôi không chấp con gái vậy.(Êu!Chấp nãy h còn nói) Nhưng không phải như thế là cô được đâu.Cô sẽ lấy được nó nếu cô coi như tôi tặng cô.Ok?-Duy Phong cười lém lỉnh ra điều kiện.

-Được thôi.Gói vào cho tôi.-Vy Anh cười gian trong bụng và quay qua nhân viên phục vụ nói.

Nhân viên phục vụ gói xong,đưa cho Vy Anh.Cầm trên tay hộp đồ trang sức Vy Anh cười nói:

-Cám ơn anh có ý 'tốt' nhưng tôi không thèm những đồng tiền của anh,tôi chỉ đồng ý để nó dễ dàng thuộc về tôi thôi.Tôi tự trả tiền rồi.

Nói rồi Vy Anh quay bước đi,để lại Duy Phong đứng ngẩn ngơ tự nhủ thầm: 'Rất đáng yêu và khôn khéo.Tôi ấn tượng cô rồi đó.Nhưng cô chờ đó,lần này coi như tôi chủ quan dễ bị lừa,sẽ có ngày cô cũng bị tôi lừa như hôm nay cô lừa tôi.'

Nó đang mải mê nhìn những chiếc nhẫn được đính bằng những viên rubi tuyệt đẹp,thì 1 tiếng nói khó ưa vang lên:

-A!Heo đui...Cô cũng ở đây sao...Haha.Có duyên thật đấy nhỷ.-Hắn lại dỏ giọng văn trâm tặc nó.

-Ồo thần kinh.Biến đi...-Nghe giọng nó đã biết là hắn,quả thật không sai.

-Ồ!Cô gan to thật.Dám nói như thế với tôi.Cô muốn chết phải không?

-Có giỏi thì tôi vs anh cùng đọ sức,xem anh còn vênh váo cái bản mặt trơ trên của mình đến đâu.

-Đừng thấy tôi nhẹ giọng mà được đà lên nước.(Anh Thiên Long mà nhẹ giọng hả m.người!!!?)

-Anh cũng đừng có thấy tôi hiền mà gặp tôi là nói những lời khó ưa như vậy....(Ặc!Chị Hạnh San hiền sao?)

-Tôi không thèm chấp con gái...

-Anh đi đi,tôi nhìn thấy anh ngứa mắt quá..

-Sao chứ.Đây là chi nhánh của công ty tôi,sao tôi phải đi.Cô mới là người cần đi đó...

-Khách hàng là thượng đế.Anh không biết câu này sao.hả!!!?

-Gì chứ.Cô là heo chứ đâu phải người.-Hắn nhếch môi cười khinh bỉ.

-Coi như lần này tôi thua.Nhưng anh hãy đợi đây.-Nó hậm hực quay người bước đi....

(Ôi!4 anh chị này gặp mặt mà nói những lời cay độc quá,chúng ta xem xem chị Khánh My có như thế này không nào).

Khánh My này giờ vẫn rất vui vẻ lựa đồ nhưng chưa thấy lắc tay nào ưng ý,nhỏ dán mắt vào những lắc tay trang sức đang được trưng bày kia,đôi chân thỳ lướt qua rất từ từ.Đối diện đó,Thiên Minh cũng đang nhìn xem xét những chiếc lắc tay với mọi kiểu dáng khác nhau.Hai người chỉ chú ý vào những đồ trang sức mà va vào nhau lúc nào không biết.Khánh My đưa mắt lên nhìn thì cùng lúc đó Thiên Minh cũng đưa mắt xuống,hai người nhìn nhau,giữa họ chỉ còn là khoảng cách rất nhỏ.Khánh My sững người,người con trai trước mặt cô thật hoàn hảo,khuôn mặt thật đẹp.Như nhận ra mình đang nhìn chằm chằm vào chàng trai ấy,Khánh My đỏ mặt lí nhí nói:

-Ồ...Tôi...xin....xin lỗi....

-Không sao.Nhưng cô có thể đừng dẫm lên chân tôi nữa được không?-Thiên Minh nói nhỏ rồi nhún nhún cười.

-Khánh My nhìn xuống thì thấy đôi guốc của mình đang dẫm lên mũi giày của anh,liền nhấc chân ra và cười:

-Cô có thể giúp tôi 1 việc thay cho lời xin lỗi không?-Thiên Minh nở 1 nụ cười hiền để lộ ra chiếc răng khểnh,trông anh càng thêm điển trai.

-Hyhy.Xin lỗi anh,tôi không cố ý đâu.

-Anh muốn tôi giúp gì?-My hỏi

-Giúp tôi đeo 1 chiếc lắc cô thích.Tôi đang muốn mua 1 chiếc để tặng cho chị gái tôi nhưng chưa biết chọn cái nào.Cô giúp tôi nhé.

-Được.Lấy cho tôi chiếc đó-Cô gật đầu với Thiên Minh rồi quay sang nữ nhân viên phục vụ.Sau khi chiếc lắc được lấy ra và đeo vào tay Khánh My thì rất đẹp và vừa vặn.Thiên Minh nhìn ưng ý rồi nói:

-Rất đẹp.Lấy cho tôi 1 cái khác y như vậy.Còn cái này coi như tôi tặng cô nhé.-Sau lời nói của anh,nhân viên phục vụ lấy ra 1 cái khác gói vào cho Thiên Minh.

-Không cần đâu.Tôi tự mình mua cũng được.-My từ chối

-Cô cứ nhận lấy đi,không sao đâu.Cô đeo cái đó rất đẹp.Tôi phải đi rồi.Tạm biệt-Thiên Minh cười tươi rồi quay lưng đi.

-Cảm ơn anh.Tạm biệt.-My nói vội.

Thế rồi Thiên Minh đi mất,còn My cứ ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng anh,lần đầu tiên cô mất tự tin trước mặt con trai như vậy.

Rồi cứ thế My tùm tùm bước ra ngoài tìm nó và Vy Anh.

Cãi nhau với hấn,nó bực tức lắm đưa tay lên xem đồng hồ thỳ đã 9 rưỡi,nó nhah chóng call cho Vy Anh và Khánh My để ra về không thì dì Hoa sẽ lo mất.Chỉ 2' sau,chúng nó đã yên vị trên xe về,mỗi người sở hữu 1 gương mặt khác nhau:nó thì tức giận,Vy Anh thản nhiên,còn My thỳ cứ tùm tùm cười.Thấy My vui vẻ như vậy,nó hỏi:

-Nè!Làm gì vui thế...Tùm tà tùm tùm là sao?

-Ừa,sao tao thấy mày vui vậy?-Vy Anh thấy hành động của My thỳ hỏi cùng nó

-À!Có gì đâu...chỉ là...đã tìm được người mình thích thôi...Hehe-My rạng rỡ để lộ ra chiếc răng khểnh quăn rữ

-Thật hả!!!?-Nó với Vy Anh đồng thanh

-Ừ!Sao?-My rất thản nhiên nói

-Kể lẹ đi....sao mau vậy nhỷ,mày mới về nước được nửa ngày mờ,tò mò quá-Vy Anh giục

-Chàng nào mà làm Khánh My nhà ta si mê đến vậy nhỉ...?-Nó cười gian nhìn My

-Im lặng kể cho nè.Không thôi nhé.-My nói rồi giơ bàn tay đang đeo chiếc lắc sáng lấp lánh nên cười rồi kể:

-Lúc đầu,tao mải ngắm nhìn các loại lắc để lựa 1 cái,nên không để ý đâm vào cậu ấy,khi ngược nên,cậu ấy cúi xuống,khoảng cách rất gần,chắc chỉ khoảng 5cm.Chúng mày biết không,chính vì thế mà tao đã có thể ngắm mọi nét hoàn hảo của gương mặt hoàn mỹ ấy.Sống mũi cao,thanh tú,đôi mắt đẹp,hàng lông mi dài,nước da rất trắng,còn cả đôi môi nữa...thật sự rất quyến rũ rất đẹp...Thật đấy.Và lúc ấy tao thấy tim đập rất nhanh,dường như tao say nắng anh chàng này mất rồi.Nhưng cũng ngại lắm,tao còn đâm vào chân cậu ấy nữa,cậu ấy không trách gì chỉ nhăn mặt tỏ vẻ đau thôi...hyhy...Thế rồi cậu ấy nhờ tao chọn hộ 1 chiếc lắc tao thích để tặng cho chị gái.Không chỉ đẹp trai đâu,rất ga lăng nhé.Cậu ấy còn tặng lun tao cái vòng này nè.Tất nhiên là lúc đầu tao cũng định mua rồi,nhưng là cậu ấy tặng nên tao rất vui.Mọi chuyện là vậy đó...hê hê.

-Trời ơi...Tiếng sét ái tình đây ư?-Nó kêu lên phấn nộ nhưng khuôn mặt lại rất gian tà khiến 2 con bạn phì cười sặc sụa.

-E hèm..E hèm...mày có bí là ai không?Nếu quen tao với San San sẽ giới thiệu choa....Hê hê -Vy anh cười nói.

-Hông bí tên...nhưng chắc sẽ gặp lại nếu thực sự là có duyên.Còn nếu không thì thôi vậy...Coi như là mở đầu về nước tốt đẹp.hỳ hỳ-My nói.

-Ok...-2 con bạn đồng thanh.

-Thế còn chúng mày mua đc dì không?-My hỏi.

-Chán ặt.Chả mua đc chi còn thêm một khi phải cãi nhau với cái tên thần kinh đó nữa.Chán chả buồn nói.haizzz-Nó thở dài

-Tao thì khá hơn chút,tao cũng gặp tên điên Duy Phong ấy,giành nhau 1 chiếc dây chuyền.Nhưng do tao đây quá thông minh cho nên tất nhiên là chiếc vòng cổ ấy đã thuộc quyền sở hữu của Vy Anh dễ thương này.-Vy Anh đưa tay vỗ ngực đầy tự hào.

-Ủa?Mấy vị chúng mày nhắc đến là ai vậy?-My thắc mắc

-Tên thần kinh đó tên Thiên Long.-Nó than thở nói

-Tên điên đó thì tên Duy Phong.Mai đến trường,học cùng lớp chắc mày sẽ bí thôi.-Vy Anh phụ họa.

-Ồ...-My trả lời.

-À!Tí quên...Chúng mày dọn hết sang nhà tao ở đê...Chịu không?-Nó hý hửng,mắt sáng lấp lánh

-Ủa...sang đấy ở với mày à?.Được không Vy Anh-My hỏi

-Hay đó,có gì chúng ta sẽ cùng nhau làm,đi đâu cũng có nhau,thế zui lắm đó.Đề về hỏi pa má cái đã nhé.Rồi mai 2 đứa tao cho người dọn hành lí qua lun.Ok?-Vy Anh đồng ý

-Ok.Vậy nhé.Giờ về mau đi.Buồn ngủ lắm rồi,hôm nay bay về ngồi trên máy bay nhớ chúng mày quá không ngủ được giấc nào.

-Rồi...sắp về đến nhà rồi cô nương ạ.Mai dậy sớm tao bảo bác Vũ qua đón lun 2 đứa mày đi nha.-Nó nói

-Ừ...-Vy Anh và My đáp.

Thế rồi 3 đứa trở về nhà...Nó thì nằm lăn ra phì phò ngủ không quên đặt báo thức,còn Vy Anh và My thì hỏi ý kiến ba má xem qua nhà nó ở có được không rồi cũng lăn ra ngủ luôn.Chắc hẳn câu trả lời của pa má chúng nó là ok rồi,vì họ biết 2 công chúa này rất ư là nghịch ngợm,mà họ lại đi làm xa,cho nên đó càng là cơ hội tốt để tổng chúng nó cho dì Hoa cai quản...

Nơi khác,cũng trên cùng 1 chiếc xe,tứ đại hoàng tử đang cùng nhau trò chuyện,hắn cũng rất bức mình khi nhớ đến nó:

-Hôm nay gặp lại gặp bà chân,bực thiệt.

-Ồ! Vậy à.Mày không thích Hạnh San sao.Dễ thương mà,hình như tao thích nhỏ đó thỳ phải,nghe tên cũng hay nữa.Hê hê-Thiên Minh.

-Cái gì!!!!?-6 con mắt mở to đang nhìn chăm chăm vào Thiên Minh.

-Mày thích bà chằn/bà la sát/nhỏ đó???-Cùng 1 lúc hần,Duy Phong và Minh Khánh hét lên.(Sao ác cảm với nó quá zậy @@!)

-Ừ!Thì sao chứ!Tuy mẫu người con gái của tao khác với Hạnh San,nhưng cô ấy rất đặc biệt,tao ấn tượng cô ấy.-Thiên Minh giải thích.

-Lậy hờn...-Cả 3 đồng thanh thở dài.(Các anh này phản ứng kìa quá).

-Kệ tao đi,liên quan chúng mày à.Có phải chúng mày thích đầu mà hiểu...Trông thế thôi,Hạnh San cũng đáng yêu lắm chứ.Hử!-Thiên Minh.

-Ồ thì xinh thật,nhưng bà la sát ấy mồm to hét lớn đánh đá lắm.-Duy Phong.

-Gì cơ..!??? Mai đi bệnh viện chụp lại mắt dê,thấy gớm,xinh như khi đột,bà chằn ấy biểu tao tao cũng k thềm,thấy ón!-Hần(Ừa,anh Long đều zữ,anh Long nói xấu sau lưng chị nè chị Hạnh San).

-Không đến nỗi,nhưng đánh đá quá ững khổ.-Minh Khánh nhận xét rồi vỗ vai Thiên Minh.

-Xi...!-Hần biểu tình.

-Thôi!Tao hôm nay lại gặp nhỏ ngồi bên cạnh đó chúng mày.-Duy Phong mặt hí hửng nói:

-Công nhận,nhỏ đó mặc đồng phục đã xinh,hôm nay thấy nhỏ mặc đồ bó sát đẹp thật.hehe.(Êu!Anh Phong dê sợ ><)>

-Thằng cha này!-3 tên còn lại nhìn Duy Phong gườm gườm.

-Ừa,tao nói sự thật thôi,nhưng nhỏ đó rất khôn ngoan,dám hiên ngang lừa gạt,cướp được dây chuyền từ tay tao. Để rồi xem,tao sẽ lấy lại công bằng,rồi nhỏ đó sẽ phải hối hận.haha.-Duy Phong cười khoái chí.

-Kệ cha mày.-3 tên đồng thanh.(Em ủng hộ mấy anh).

Thế rồi mỗi người lại 1 suy nghĩ riêng,Duy Phong đặc ý với ý nghĩ tính quái trong việc trả thù của mình(Pooh biết nhưng không bật mí đâu.hehe),hần thì nghĩ lại cuộc cãi vã và cũng công nhận,hôm nay nó rất xinh,còn Thiên Minh thì nghĩ đến cô gái mà mình gặp rồi khẽ nở 1 nụ cười nhẹ(chị Khánh My đó).

Chap 5

Sáng hôm sau,tiếng chuông báo thức vang khắp phòng,nó bật dậy rồi lò mò đi vào phòng tắm tổng vệ sinh.Sau 15',nó bước ra chuẩn bị thay bộ váy đồng phục để đi học.Mở cửa sổ nó hít hà không khí buổi sáng trong lành,nó nói:

-Oa...hôm nay thời tiết đẹp quá ta...!Hôm nay là ngày đầu học,phải thật vui vẻ mới được.Hehe,hôm nay mình sẽ đăng ký ở trung tâm học võ.(Tuy nó toàn đai đen karate,taywondo,vovinam,... nhưng nó vẫn mún đi học võ để rèn luyện thêm và không phung phí thời gian giảnh dỗi).

-Ồ...không bít 2 con diêng kia đã zậy chưa nhỉ,gọi xem nào,thế rồi nó hí hửng cầm con ip5 gọi cho Vy Anh.

Baby I'm so lonely,lonely,lonely,lonely,lonely

Baby I'm so lonely,lonely,lonely,lonely,lonely

Lonely....lonely....lonely....

Tiếng chuông điện thoại Vy Anh vang lên,đang chìm trong giấc ngủ sâu,nhỏ đưa tay mò mẫm chiếc điện thoại rồi nói ngáp dài:

-A..l...ô

-Lô lô cái bô vào đấy...Dậy chưa hả con diêng...???-Nó gào lên.

-Rồi rồi,dậy ngay,khiếp mới sáng ra mà đã gào làng ăn vạ,tổm,giọng thỳ đã hya sẵn-Vy Anh than thở

-Biết điều thì dậy chuẩn bị đi,ngày đầu đấy.Mau rồi nháy tao qua,tao gọi danh thức My.ok?

-Ừ.tý gặp Bye

-Bye

Nói xong nó tắt máy bấm gọi cho Khánh My.Ngược lại với Vy Anh và nó,Khánh My để 1 bài nhạc chuông tiếng anh A little love rất êm ái,nhẹ nhàng:

You make me cry,make me smile

Make me feel that love is true

You always stand by my side

I don't want to say good bye

You make me cry,make me smile

Make me feel the joy of love

Oh kissing you

Thank you for all the love you always give to me

Oh I love You.....

-Con lợn,dậy ngay,hôm nay là ngày đầu tiên đi học đó.-Nó nói

-Thôi,không đi nữa,ngủ tý đã-My than

-Dậy....ngayyyyyyy-Nó gầm vang đất trời (Em sợ qé T_T)

-Ồi ời....đậy.dậy rồi.chờ em tý nhé đại tỷ San San-My vội vã nói không thì nó lại giống lên thùng mành nhi mất.Nó tắt máy rồi sắp sách xuống nhà ăn sáng.Hôm nay,nó để mái bằng cúp,mái tóc nâu búi gọn trên đỉnh đầu,trông nó cu te kinh khủng.

Nó nhanh chóng ăn sáng rồi kêu bác Vũ ra đón 2 con bạn đi học.

Đến nhà Vy Anh,nó đã thấy cả My ở đó,2 con nhỏ ngáp dài,vỗ mồm vươn vai,mắt híp chặt lồm ngồm bò lên xe...

-Sớm biết thế này,không nộp đơn đi học nữa-My

-Tao muốn ngủ...-Vy Anh

-Tao cũng thế-My

-Ồi!Giấc ngủ của tao...trời...ời...-Vy Anh

-Nín nnnnnnn-Nó lườm.2 con nhỏ im bất thở dài nằn trong lòng.Nó hỏi:

-Chúng mày hỏi các ba má chưa?

-Đồng ý luôn rồi.

-Good...Very good....Chiều lập tức dọn sang nhà tao bít chưa?-Nó đe dọa.

-Vâng thưa đại tỷ-2 nhỏ đồng thanh.

Chúng nó tung tăng đến trường nắm tay nhau...nó và Vy Anh vào trước,còn My thì mún tạo bất ngờ nên đi lên phòng hiệu trưởng ngồi chờ bao h vào học cô giáo sẽ dẫn lên lớp giới thiệu.My tung tăng cầm tập sách trong tay bước đi nhẹ nhàng.Mọi ánh mắt đều nhìn nhỏ đầy ngưỡng mộ.Nhỏ chỉ cười rồi bước đi,nhưng nhỏ không biết rằng nụ cười ấy đã khiến bao trái tim ngây ngất.Mãi kiếm phòng hiệu trưởng,nhỏ va vào 1 người và làm rơi cả tập sách.Nhỏ đang định cúi xuống thì người con trai với thân hình quen thuộc đó đã nhặt sách giúp nhỏ.My sững người,có phải,chàng trai ấy,người cô đang mong đợi?Ngay lúc này đây,nhỏ đang rất muốn nhìn khuôn mặt đó xem có đúng là người con trai ấy.Người con trai ấy cầm gọn tập sách trong tay rồi đứng lên.Quả không sai,cả 2 tròn mắt nhìn nhau:

-Anh/Cô....

-Có duyên thật,lần này là tôi va vào cô,xin lỗi nhé.-Lấy lại bình tĩnh,Thiên Minh nở nụ cười khiếm nhã

-Ồ...không...không có gì đâu...-My ngại ngùng

-Học sinh trường này sao?-Thiên Minh nhìn đồng phục rồi hỏi

-Ừ...Tôi mới đến.-My

Vừa lúc đó,trống báo vào giờ học,Thiên Minh chào Khánh My rồi bước vào lớp.Nhìn bóng dáng anh đi khuất,My cười thật tươi,vui vẻ nói:

-Vậy là có duyên,cùng trường à?Vậy là tốt rồi.Thanks God.I love you....so much....ummooa....um moa....

Thế rồi nhỏ nhảy chân sáo tìm phòng hiệu trưởng.Đến nơi,nó chào thầy rồi cùng cô đi lên lớp.Cô Đình Hân nhìn nó thân thiện:

-Em rất xinh đẹp.

-Dạ.Cảm ơn cô-nhỏ vui vẻ đáp.

-Cô là Đình Hân,em là Khánh My?

-Dạ vâng ạ.

-Em sẽ học lớp 10A.Cô là chủ nhiệm lớp,chúng ta lên lớp chào hỏi mọi người nhé!

-Vâng ạ !

Hai cô trò cùng đi vào lớp học,My bước vào lớp,cả lớp đều ồ lên 1 tiếng,căn bản vì vẻ đẹp của nó khiến người khác trầm trồ.

-Xin giới thiệu với các em.Đây là học sinh mới,Phạm Khánh My,mới du học từ Mỹ về,từ nay bạn ấy sẽ là thành viên của lớp 10A chúng ta,cả lớp chào mừng bạn nào.-Cô giáo cười dịu dàng nói.Sau lời nó của cô,cả lớp vỗ tay âm ỉ chào đón nhỏ.

-Cô sẽ xếp chỗ cho em.Xem nào,còn 2 chỗ trống,là cạnh Trang và Thiên Minh.Vì quy định của lớp là nam nữ ngồi cạnh nhau,nên em sẽ ngồi cạnh Thiên Minh nhé!

Nó nghe theo lời cô và đến bên bàn cô chỉ.Lúc này,Thiên Minh mới gỡ tai phone ra,nhìn nhỏ cười nói:

-Thế là bạn cùng lớp rồi,xin chào!

-Anh....cũng học lớp...lớp này hả?-My ngại ngùng nói

-Ừ!Dù sao cũng là bạn cùng lớp xưng tôi-bạn đi đừng anh-tôi nữa.

-Ừ!

Ngồi bên cạnh Thiên Minh,nhỏ thầm cảm ơn cô giáo và ông trời đã 'se duyên' cho nhỏ và anh chàng hào hoa này.Rồi nhỏ lia mắt tìm Vy Anh và nó.

-Ồ đây này.-Vy Anh vỗ vai nhỏ.

-Ừa mày ngồi sau tao à?-My hỏi

-Ừa

-San San đâu?

-Trên mây đó,lúc này nhỏ mới chú ý đến người ngồi trên mình thì thấy 1 cảnh tượng kì lạ:nó đang giơ nắm đấm đe dọa mồm thào thào bất tuyệt đủ thứ nhìn người bên cạnh,người bên cạnh là hân thì đang mặt đỏ tía tai,lửa giận ngùn ngụt im lặng nhìn nó gườm gườm.Nhỏ thấy vậy chỉ cười...Thiên Minh bên cạnh cũng đang cười,anh nghĩ về nhỏ,quả thực rất có duyên...Còn nhỏ,cũng đang nghĩ về anh: 'Thực sự có duyên đến thế sao? Mình thật may mắn,có phải chăng đây là ĐỊNH MỆNH?'

6. Chương 6

Chap 6

Tại bàn Vy Anh,Duy Phong bắt đầu kế hoạch to lớn đầy bất ngờ của mình...(Anh Duy Phong gian lắm...m.ng ả)

-Ê!Nhỏ đó là bạn thân của Vy Ah hả? Hyhy-Duy Phong cười tươi

-Đồ điên..!-Vy Anh quay qua bên cạnh nguyệt Duy Phong 1 cái nói rồi nghĩ.... ‘Sao hôm nay hấn gọi mình thân mật vậy nhỷ!!!?’.

-Sao vậy?Hôm qua tôi nhường bạn mà bạn lại tức tôi là sao?-Duy Phong

-Bạn bạn tôi tôi....tôi là bạn ah à? Tên điên.

-Bạn là con gái mà thô lỗ quá đấy.Nhưng tôi thích...hehe...Làm bạn gái tôi đi...Được không Vy Anh?

-Cái gì!!!!? Anh say nắng ầm đầu rồi à? Im đi...Đừng làm phiền tôi nữa...-Vy Anh bực mình hét to làm cả cô giáo còn giật mình rơi phấn(sợ chưa,công lực chị ấy mạnh quá),cả lớp đều ngoái lại nhìn nhỏ.

-Vy Anh ,em sao vậy?-Cô giáo nhặt phấn thắc mắc.

-Không có gì đâu cô,cô tiếp tục bài giảng đi-Vy Anh trả lời cau có.

Duy Phong thấy vậy cứ tùm tùm cười:

-Bạn không thích tôi???

-Không bao h,không đời nào...Trừ khi tôi điên-Vy Anh lắc đầu nguầy nguậy trả lời dứt khoát.

-Được!Nhưng hãy nhớ...Rồi tôi sẽ làm bạn phải thích tôi!-Duy Phong vênh vao nói từng chữ chắc nịch như muốn khẳng định.

-Cứ cô gắng đi...Tôi sẽ thông cảm cho anh.Haizzzz,cuộc đời sao lắm người điên...??-Vy Anh than thở.

Thế rồi cả 2 chìm vào im lặng,cho đến khi trống báo ra chơi,nó hý ha hý hững chạy ra chỗ My và Vy Anh kéo 2 nhỏ bạn lôi xuống căn tin,ngồi suốt 1 tiết dạ dày nó đã đánh trống liên hồi...Ba đứa nó tít ta tít tít,nói chuyện rất vui vẻ...nhưng....

-Ngồi đây đi.-Duy Phong nói với 3 thằng bạn thân.6 con mắt của 3 chàng hoàng tử tròn tròn,thao láo,thế rồi Thiên Minh cũng ngồi xuống vì có nó,hấn thì cau có còn Minh Khánh thì thản nhiên gọi đồ ăn cho cả lũ...Mọi người đều tập trung ánh mắt nhìn về phía bàn nó,tất nhiên rồi,nơi đây tụ tập toàn hot girl với hoàng tử mà.Ánh mắt các nữ sinh dán chặt vào tứ đại hoàng tử mắt chơ chớp,mồm đơm đóm...ngất ngây say đắm...

-Ai cho các anh ngồi?-Vy Anh và nó đồng thanh

-Chỗ này đâu phải của riêng cô?-Hấn

-Hứ!Cũng không phải cả cái căn tin to lớn như thế này hết chỗ.Các anh đâm đầu vào đây làm gì?-Nó

-Im đi.Lắm mồm-Hấn

-Vì ở đây có Vy Anh.Tôi thích Vy Anh.Không được sao?

‘Phụttttt’....Vy Anh đang uống trà sữa,nghe Phong nói phì 1 phát hết sạch lên mặt anh,5 đứa còn lại(là hấn,nó,Minh,Khánh,My đó các bác) mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau,đơ toàn tập...

-Vy Anh,làm gì mà bạn phản ứng mạnh thế...?-Duy Phong bị dính trứng,kêu lên,lấy giấy lau mặt.

-Cái...cái...gì...anh....anh vừa nói...nói gì?-Nó lắp bắp như không tin vào tai mình

-Tôi nói Vy Anh giờ là bạn gái tôi.Ok?-Duy Phong

-Ặc!Anh điên ak?-Vy Anh

-Sao thế Vy Anh, không thích công khai sao? Chúng ta rất hợp mà.-Duy Phong cười tươi như không có chuyện gì xảy ra.

-Mọi người đừng nghe anh ta nói...Anh ta điên đó-Vy Anh biện minh nhưng có lẽ chẳng ai nghe cả...Đàn ông khóc than trời tại sao lại vướng phải tên điên như thế này.

-Càng tốt chứ sao.2 người đẹp đôi lắm.Mọi người phải mừng chứ.Ăn đi nào-Mỹ vui mừng nói.Mọi người cũng gật đầu tán thưởng.

-Khánh Mỹ.-Vy Anh kêu lên.Mỹ nghĩ chắc Vy Anh ngại nên không nói gì nữa.Mọi người ăn hết phần ăn của mình,nó với hắc thì chỉ chốc cãi nhau,mọi người bật tai,còn Duy Phong thì cứ tùm tùm cười,Vy Anh tức giận lắm,cứ hậm hực mãi.

Trống đánh vào lớp,Vy Anh đau khổ kéo 2 con bạn đi lên lớp,bỏ mặc lại 4 chàng trai tuần tú.

-Vy Anh...Sao phải ngại.Bạn bè nói thật đi nào.-Mỹ

-Nói nói cái gì,Mỹ mà điên vừa thôi.Hắc ta nói điều ấy-Vy Anh

-Hai anh chị này kinh quá đấy nhá...-Nó cười gian

-Im ngay.Tao móc mắt ra bây giờ.Nghe tao nói đây...blab la-Vy Anh cứ thế giải thích,2 con nhỏ bạn cứ gật gù chứ chẳng nghe gì.

-Hiểu chưa?-Vy Anh

-Hiểu gì-nó

-Cái gì? Giải thích nãy giờ sao chưa hiểu? Hả!!!?-Vy Anh

-À à..Hiểu hiểu.Rõ lắm.Rõ lắm rồi.-Mỹ với nó thì nhau nói.(2 chị này điều quá,nãy giờ nghe gì đâu mà hiểu.)

Quay lại với tứ đại hoàng tử,Duy Phong rút trong túi quần ra con ip5 bấm bấm rồi nói với đầu dây bên kia:

-Em à...chia tay nhé.Anh có người yêu mới rồi.-Duy Phong nói xong tắt máy không đợi đầu dây bên kia nói gì.Tay lại bấm bấm tìm số ai đó:

-Anh có bạn gái rồi.Chia tay nhé!-Cũng chẳng đợi đầu dây bên kia,tắt máy.Lại bấm bấm:

-Chia tay em nhé!Anh có người mới rồi,Bye!-Nói xong tắt máy luôn,rồi Duy Phong hỏi 3 thằng bạn:

-Còn ai chưa chia tay không nhỉ?Chả nhớ nữa.

-Trời!-3 thằng bạn đồng thanh.

Vừa lúc đó,1 con nhỏ chạy đến chỗ Duy Phong ngồi tươi tỉnh,nói giọng rất nhẹ nhàng:

-Anh yêu!Sao ra đây không gọi em?

-Em là ai?-Duy Phong

-Anh...Em Thùy đây...bạn gái anh đó.-Mặt con nhỏ xa xăm.(Nhắc lại cho các bạn nhớ ,nhỏ Thùy là bạn thân của nhỏ Trâm ấy).

-À!Còn sót e chưa chia tay à? Thế thì:Mình chia tay nhé,anh có bạn gái mới rồi.Bye!-Duy Phong cười nhạt

-Cái gì...Anh...anh nói với em thế mà được sao?Thật quá đáng...Nó là ai...Là con nhỏ nào?-Con nhỏ tức điên gầm lên

-Nói bé thôi.Điên à?Điếc tai.Là ai liên quan đến cô à?Cút đi!-Duy Phong bực tức.(Eo.Anh Phong phũ phàng quá)

Thế rồi,nhỏ đó nước mắt ngấn dài tức điên khóc lóc bỏ đi.3 chàng hoàng tử chứng kiến nãy h thì chẳng hỏi gì,vì cũng biết thừa tính Duy Phong rất đào hoa,thay bồ như thay áo,hắc hắc:

-Vì Vy Anh mà chia tay hết à?

-Tất nhiên.-Duy Phong

-Nhỏ đó đặc biệt vậy sao?-Minh Khánh

-Rất đặc biệt-Duy Phong

-1 cô gái mà làm mày thay đổi như thế này.Kì lạ thật!Nhưng cũng đúng,bạn của Hạnh San,cũng đặc biệt như Hạnh San vậy.Tao nói rồi mà,tao cũng thích Hạnh San vì thế đó.Hehe-Thiên Minh

Trống đánh,Tứ đại hoàng tử dạo bước vào lớp,Duy Phong lại te tầy ngồi xuống bàn trên Vy Anh:

-Honey,ăn ngon miệng không?

-....Thôi đi...!-Vy Anh xa xăm mặt mũi,khóc than trời đau khổ.

-Không thích gọi thế sao?Honey vẫn lạnh nhạt à?Vậy thì Baby nhé...Hay My love...Cái nào nhỷ?-Duy Phong cười toét miệng.

-Trời ơi...!-Vy Anh không con biết nói gì,chỉ ngậm ngùi xót thương cho số phận hẩm hiu bị tên điên đeo bám hành hạ.(Anh Duy Phong đẹp zai như thế,chị Vy Anh còn không yêu là sao?)

-Cho mượn điện thoại 1 tý đi honey.-Duy Phong

-Làm zì?-Vy Anh lườm

-Bạn trai mượn điện thoại thái độ như thế là sao? Cứ đưa Phong mượn đi,1 tý thôi...nhé!

-Đây.Mượn đi và im ngay cái giọng ấy lại.-Vy Anh lôi mau cái điện thoại ra khỏi túi quần và đưa ngay cho Duy Phong để ngăn chặn cái giọng nũng nịu phát buồn nôn ấy...

-Xong rồi.hehe!-Duy Phong cười gian

-Vy Anh không thèm nhìn,đút lại túi quần.Chưa yên vị được lâu,chiếc điện thoại rung lên,nhỏ mở máy ra và bắt gặp tin nhắn với dòng tên to đùng: 'Honey'....ặc ặc...cái gì thế này.Nhỏ mở nhanh máy kiểm tra,tin nhắn ghi: 'Honey à!Tối 7h khu vui chơi nhé.Cắm xóa số...hyhy'.Sặc!Là tên điên đó,mình thật ngu ngốc,giờ tên này biết số mình rồi...trời ơi!Thế rồi nhỏ quay sang nhìn Phong tức tối nguýt dài cúi xuống tra tấn màn hình cảm ứng của mình: 'Không bao giờ...ĐỒ DIÊN' Tin nhắn đc gửi đi.Duy Phong đọc xong vẫn quay sang cười tươi không nhăn lại như chẳng cần để ý câu trả lời của nhỏ mà tự ý quyết định.Nhỏ tức lắm,sớm biết thế này,nhỏ không bao giờ học ở nơi đây dù điều kiện có tốt như thế nào.

Duy Phong biết chắc chắn Vy Anh sẽ không đến nên gọi hết tất cả đội ngũ của mình đi cùng.Phong liền nhắn tin cho hần,hần nhắn cho Khánh,Khánh nhắn cho Minh...Không chỉ có vậy Duy Phong còn xui Thiên Minh 'gạ' Khánh My đi cùng.Và đương nhiên, 'chàng' đã rủ thì 'nàng' sẽ không từ chối.Và như không quên nó,Vy Anh đã nhắn tin rủ nó đi cùng.Nó sẵn sàng không từ chối vì đã được chơi lại còn đi cùng 2 nhỏ bạn.Không những vậy mà chả mất đồng nào vì tên Phong sẽ bao hết.Kaka.(Chị Hạnh San chỉ thế là nhanh.)

Lúc ra về,Duy Phong nói với Vy Anh:

-Để Phong giúp Vy Anh cất sách rồi cướp cặp nhỏ đút gọn sách vở nào không quên nhắc nhở:-7h tối,nhớ nhé! Honey.

Vy Anh nhìn hành động đó,mắt chữ A mồm chữ O,đơ 1 lúc rồi lấy lại vẻ cau có của mình,không trả lời mà đi thẳng đến chỗ My và nó:

-7h tối nay Duy Phong mời đó!-Nó

-Hình như có cả Minh,Khánh và Long thì phải.Đi nhé!-My

-Trời.Tao đag định để tên đó leo cây.-Vy Anh

-Thôi!đằng nào tối nay tao cũng chẳng có gì làm mà!Được mời không sướng sao.4 tên đó toàn đại gia cả mà.Kaka.Tối nay sướng rồi....Đi nhé Vy Anh đáng yêu!-Nó

-Chỉ ăn thôi....-My,Vy Anh đồng thanh nhìn nó.

-Ừ thỳ đi.Bực-Vy Anh.

-Hehe.Chúng ta cùng về nhà chuẩn bị thôi...!-Nó hý ha hý hửng nhảy chân sáo kéo 2 con nhỏ bạn.2 nhỏ bạn chỉ biết lắc đầu đi theo.

7. Chương 7

Chap 7

Như đã hẹn,Duy Phong cùng hần,Thiên Minh và Minh Khánh cùng nhau đến đúng 7h tại Khu vui chơi giải trí của thành phố.Vy Anh chẳng muốn đi,nó với My thì cứ tý ta tý từng thì nhau chọn đồ trong tủ.Cuối cùng,mọi thứ dường như cũng đã tươm tất,nó mặc 1 bộ váy ren liền màu trắng,phần dưới váy hơi xòe,mái tóc hạt giẻ được làm xoăn lộn trước ngực,trông nó như 1 nàng công chúa cổ tích,rất xinh đẹp và đáng yêu.Khánh My thì diện áo sơ mi kiểu cách rất điệu đà với hàng ren trước ngực màu sũ đi kèm với váy ngắn màu mặn,mái tóc vàng để xòa dài ngang lưng,trông nhỏ da dẻ 1 nàng tiểu thư xinh đẹp.Vy Anh cute trong chiếc áo phong màu vàng phong cách sơ vin cùng chiếc quần sooc màu tím,mái tóc hung đỏ búi gọn trên đỉnh đầu càng làm tăng vẻ tinh nghịch của nhỏ.3 cô nàng tung tăng lái chiếc mui trần đỏ trên đường tới Khu vui chơi giải trí.Đến nơi,bọn hần hẹn chúng nó ở 1 quán nước trong khu vui chơi ở gần cổng ra vào.Nhìn chúng nó,mỗi người 1 phong cách,1 cá tính với 1 vẻ đẹp tựa thiên thần,khiến ai cũng phải siêu lòng.Bọn hần cũng không kém với những chiếc quần bò bụi phá cách đi cùng với áo phong nghịch ngợm.Mọi ánh mắt như đổ dồn vào bàn của 7 con người đang ngồi ăn cùng nhau.Đúng là toàn nam nhân,mỹ nữ khiến mọi người không khỏi trầm trồ khen ngợi.Sơ sơ qua thì bàn nó toàn kem là kem:

Nó-1 vị caramen, 1vị vani(Thói quen dường như đã trở thành 1 sở thích)

Hần- vị cacao

Vy Anh-socola

Duy Phong-bạc hà

Khánh My-dừa

Thiên Minh-hạnh nhân

Minh Khánh-dưa hấu.

Không chỉ vậy mà còn tá lả nào là bim bim,nước ngọt,đồ ăn vặt,...vân vân và vân vân.(Nhiều quá t/g không tả nổi.hyhy).

-Đúng là khác người,cô là heo mới đúng-Hần

-Kệ tôi.Không liên quan anh.-Nó

-Xấu phải chê,tham ăn phải lên án...Không đúng sao?-Hần

-Ồ đẹp phải khen,tâm thần phải vào trại.Đúng quá còn gì?-Nó

-Heo đui-Hần

-Thần kinh-Nó

.....Thế là võ mồm của 2 con người hần và nó cứ thế blab la...Thật đau tai nhức óc:

-Stop!Con xin các thánh,cho con ít phút bình yên.-Duy Phong lên tiếng

-Sao 2 người cứ gặp nhau là chửi nhau kinh vậy?-Thiên Minh nói

-Ghét phải chửi...!!-Cả 2 đồng thanh quay qua nhau gầm gừ,lườm nguýt

-Thôi..Mà Hạnh San ăn ít kem thôi...trời sang thu trở lạnh đấy.Không tốt cho sức khỏe đâu nhé!-Thiên Minh dịu dàng quan tâm nhắc nhở.

-Ừ!Cảm ơn.-Nó cười tít mắt.Khánh My thất vọng cũng hơi buồn nhưng không nói gì chỉ lẳng lặng ăn kem.

-Mọi người cho số nhau đi cho dễ liên lạc-Thiên Minh

-Ừ!Đúng đó.Tôi và Vy Anh có số của nhau rồi.Mọi người cho nhau số đi.Hehe.-Duy Phong.

Theo lời đề nghị của Thiên Minh và Duy Phong mọi người cho nhau số điện thoại và tiếp tục trò chuyện tíu tít.

Ăn xong,chúng nó rủ nhau đi chơi..Khu vui chơi rất rộng.1 buổi tối không thể nào chơi hết.Nó khoái nhất trò tàu lượn siêu tốc trên không nên bảo mọi ng cùng đi,7 con người ngồi cùng nhau.Hắn ngồi 1 mình,nó định bước vào ngồi cùng vì đây là ghế đầu tiên của đoàn tàu thì hắn la lên:

-Tôi không ngồi chung với heo.Tôi muốn ngồi 1 mình.

-Xí!Không thèm!-Nó

Thế rồi Duy Phong thì ngồi kè kè bên Vy Anh,treu đủ mọi thứ,kể tùm lum chuyện trên zời dưới biển cho Vy Anh nghe.Tuy ghét Phong bám theo suốt ngày nhưng như đã quen với sự đeo bám của anh,nhỏ cũng trở nên quen dần,đôi lúc cũng cười trước sự hài hước của Duy Phong.Nó hậm hực ngồi ghế thứ 2,Thiên Minh tươi cười ngồi cùng,sau đó là Minh Khánh ngồi cùng Khánh My.Khánh My nhìn thấy nó cùng Thiên Minh cười cười nói nói mà trong lòng rất buồn,thở dài nào nề:

-Đang buồn?-Minh Khánh hỏi

-Ừ!Sao bạn biết-My

-Tôi rất tinh ý.-Khánh

-Ừ!

-Bạn thích Thiên Minh?

-Tôi...tôi chẳng biết nữa.Nhưng chắc chắn 1 điều:Thiên Minh thích San San.

-Ừm!Tôi cũng nghĩ vậy.Thật đáng tiếc cho bạn.

-Không sao!Nhưng có thể hứa với tôi 1 chuyện không?-My

-Ừm!Bạn nói đi-Khánh

-Đừng nói ai là tôi thích Thiên Minh,được chứ?Tôi muốn giữ bí mật.-My

-Ok.Nếu bạn muốn vậy.

-Cám ơn bạn nhé!

-Không có gì đâu!Dù chúng ta mới quen.Nhưng chắc sẽ là bạn tốt của nhau thôi.Hyhy

-Ừ.hyhy

Mọi ng lại trở lại vui vẻ,chơi hết trò chơi này đến trò chơi khác rất vui vẻ,cuối cùng dừng lại ở sân trượt patin,nó nói:

-Lâu lắm không trượt,trượt đi mọi người.

-Không biết trượt...!-Vy Anh và Khánh My lên tiếng

-Không sao!Phong đỡ Vy Anh là được mà.-Phong cười nói với Vy Anh và nài nỉ Vy Anh trượt cùng mình.Còn My thấy mọi ng trượt cũng vào trượt cùng.Nó với hắn thi nhau vượt trước,không ai chịu nhường ai:

-2 người đó,lợi hại thật-Vy Anh kêu lên

-Hứ!Phong trượt giỏi lắm đó.Vương dạy Vy Anh thôi.Có gì đâu mà Vy Anh khen 2 người đó chứ!-Duy Phong vênh mặt hất hàm ra vẻ

-Ý anh là tôi vương,tôi phiên anh?-Vy Anh quát

-Đâu có...Ý Phong đâu phải thế.Vy Anh đừng hiểu nhầm mà.Hyhy-Duy Phong vội vàng giải thích

-Hừ!Dạy thỳ dạy đi.Tôi cũng thích cái này mà không biết trượt.-Vy Anh

-Ok.Gì chứ dạy Vy Anh thì đơn giản mà.Hehe.-Duy Phong cười rồi dịu dàng dạy Vy Anh,trông 2 người rất tình cảm.Thỉnh thoảng Vy Anh trượt chân thì Duy Phong cũng sẵn sàng đỡ.Có lúc 2 người còn kéo cả nhau ngã rồi cười như 2 đứa con nít đang vui đùa cùng nhau,rất vui vẻ(Ồi! Gato quá các bác ơi)

-Á..!-Tiếng My kêu lên.-Quả nhỏ chưa từng chơi cái này và cũng chưa từng thích,cho nên tí lại té,tí lại té.Lần này nhỏ bám vào thành rồi bước đi vài bước lại ngã 1 cái rất đau kêu lên.Mọi ng thấy vậy ai cũng cười:

-Đưa tay đây tôi đỡ bạn.-Thiên Minh đứng trước mặt My dịu dàng nói,nở nụ cười dịu dàng.

-Ồ...Đỡ...được không?-My hỏi

-Bạn cứ yên tâm đi!-Thiên Minh nói rồi kéo My dậy,nhẹ nhàng dạy cho My khiên My rất hạnh phúc,2 ng cũng cười cười nói nói vui vẻ.

Đã thấm mệt,Duy Phong rủ mọi người đi ăn.Ai cũng đồng ý vì nãy giờ chơi hoài cũng đói.Cả lũ đồng ý đi ăn.Duy Phong dẫn mọi người đến 1 nhà hàng 5 sao rất tráng lệ pha chút cổ kính mang phong cách phương Tây:

-Đây là nhà hàng nhỏ của bác Duy Phong,ăn cũng rất ngon.Mọi người vào thử nhé!

-Ok.-Cả lũ đồng thanh.

Thế rồi cả 7 con người cùng nhau ăn uống,trò chuyện vui không tả nổi,cho đến lúc đồng hồ chỉ 11h thì việc ăn uống của họ cũng đã hoàn thành.Duy Phong định đưa Vy Anh về nhưng Vy Anh không cho phép.Thế là nó cùng 2 nhỏ bạn về nhà còn bọn hần thì người nào về nhà ng ấy....

8. Chương 8

Chap 8

Tối hôm qua đi chơi cùng nhau rất mệt thế nên chúng nó và bọn hần về đến nhà là ôm giường lăn ra khò khò luôn.Trước khi ngủ,Vy Anh đã nhận được 1 tin nhắn vô cùng đáng yêu của Duy Phong: ‘Honey,ngủ luôn đi nhé,hôm nay chơi mệt rồi,mai Phong sẽ gọi Vy Anh dậy,từ nay đừng để chuông báo thức nữa nha!Chúc honey ngủ ngon mơ giấc mơ đẹp.Trong mơ chỉ có Phong thôi nhé! Bye bye <3’.lúc đó=“” tuy=“” chân=“” tay=“” đã=“” dờ,dầu=“” óc=“” quay=“” cuồng=“” vì=“” mệt=“” nhưng=“” vy=“” anh=“” đã=“” cười,cười=“” vì=“” tin=“” nhắn=“” dễ=“” thương=“” ấy=“” của=“” phong,nhỏ=“” thăm=“” nghĩ=“” ‘chết=“” thật!không=“” phải=“” là=“” thích=“” tên=“” điên=“” ấy=“” rồi=“” chứ.không!không=“” đầu,chỉ=“” là=“” tin=“” nhắn=“” ấy=“” buồn=“” cười=“” thôi.hyhy’.như=“” đã=“” hứa,đúng=“” 6h=“” thì=“” điện=“” thoại=“” vy=“” anh=“” reo=“” lên=“” bản=“” nhạc=“” chuông=“”>

Baby I’m so lonely,lonely,lonely,lonely,lonely

Baby I’m so lonely,lonely,lonely,lonely,lonely

Lonely....lonely.....lonely.....

Baby I’m so lonely,lonely,lonely,lonely,lonely

Baby I’m so lonely,lonely,lonely,lonely,lonely

Lonely....lonely.....lonely.....

Vy Anh mơ màng trong giấc ngủ ngon lành,mơ mơ điện thoại bấm nghe nói ngái ngủ rồi ngáp dài:

-A...lô....Oáp....

-Hy hy,honey,còn ngáp ngủ hả,dậy thôi nào!-Duy Phong cười trước hành động của Vy Anh rồi thúc Vy Anh dậy.

-Ặc.Tên điên.Gọi tôi sáng sớm chuyện gì?-Vy Anh đỏ mặt khi nhớ lại hành động của mình lấy lại bình tĩnh quát.

-Không nhớ hả,hôm qua đã bảo là bắt đầu từ hôm nay Duy Phong sẽ gọi Vy Anh dạy mà!

-Ừ nhỉ!Quên...Ô mà ai cần anh gọi?

-Phong thích thế.Dạy đi nhé!Có cần Phong đến rước không? Hehe

-Không cần!Tôi tự đi được có phải con nít đâu

-Vậy hẹn gặp lại nhé.Bye honey

Vy Anh không thèm trả lời tắt mắt cái rụp,ngại ới là ngại vì để Duy Phong nghe thấy giọng ngái ngủ còn ngáp nữa chứ.Eo!Ngại quá....Nghĩ rồi,nhỏ bước nhanh vào phòng làm VSCN.Duy Phong thì cứ cười,cười trước hành động của Vy Anh,thật đáng yêu!Vy Anh chuẩn bị xong thì gọi cho My để đánh thức My dậy.Cùng trong 1 căn nhà,trong phòng,My vẫn đang ngủ(các chị ấy ở nhà Chị Hạnh San nhé các bác) thì tiếng chuông điện thoại reo lên bài ca rất hay:

You make me cry,make me smile

Make me feel that love is true

You always stand by my side

I don't want to say good bye

You make me cry,make me smile

Make me feel the joy of love

Oh kissing you

Thank you for all the love you always give to me

Oh I love You.....

-Gì thế mày,gọi gì sớm thế!-Mi nói

-Trời ơi.6 rưỡi rồi đó.Không định đi học hả!!?-Vy anh quát

-Ồi...Chết!Đã 6 rưỡi sao.-My nói rồi bật dậy tung chăn tung gối tìm đồng hồ nhìn giờ.

-Thế San san dậy chưa?-Vy anh

-Ai biết!Tao bảo nó gọi tao dậy mà giờ thế này đây-My

-Trời ạ!Mày nhờ ai không nhờ nhờ nó là sao?Nó ngủ như lợn mà mày còn không biết hả!!?Thôi chuẩn bị đi,tao sang phòng nó gọi.thế nhé!-Vy Anh

-Ok!-My đáp rồi chạy thẳng cẳng vào nhà tắm

Vy anh thì mò sang phòng nó gọi.Trước mắt Vy Anh quả là 1 khung cảnh khủng khiếp.Cửa phòng nó mở toang,chăn gối tung tóe bừa bộn,sách vở,cặp và quần áo ngổn ngang dưới đất.Còn nó,nó đang thù lù nằm giữa đồng bệ bộn ngủ ngon lành,sắp rơi xuống giường.Vy Anh thấy vậy,nghĩ ra ý hay.Nhỏ bước lên giường nó,đẩy 1 cái: 'phịch' tiếng người rơi xuống đất và đó không phải ai khác,là nó.Nó giống lên như bò điên:

-Á...!Á...Là con nhỏ nào thằng cha nào đẩy ta.-Nói rồi nó lóc góc bò dậy thì nhìn thấy Vy Anh

-Cho chừa cái tội ham ngủ,6 rưỡi rồi,dậy....mauuuuuuuuuu.

-Hả!!!!? 6 rưỡi-Nó há hốc mồm

-Còn không mau chuẩn bị hả??

-Ừ tao biết rồi.Huhu.trời ơi,muộn rồi còn đâu..-nó vừa nói vừa chạy vào nhà tắm làm VSCN.

Xong xuôi hết,sợ muộn học,3 đứa nó phóng vù vù lên trường mà không ăn uống gì hết.Mặt đứa nào đứa ấy nhăn như khi ăn gừng,mồm ngáp ngáp,mắt nhắm nhắm mở mở.Chạy lên lớp,ngồi vào chỗ,may là chưa trông vào,3 đứa nó gục xuống mặt bàn.

-Vy Anh,sao vậy?-Duy Phong lo lắng lay vai Vy Anh

-Không sao.Buồn ngủ!Hic-Vy Anh ngẩng đầu lên than mặt mếu mớ

-Hy hy,ăn gì chưa?

-Không kịp ăn.-Vy Anh đáp

-Sao vậy,Phong gọi dậy sớm lắm mà.

-Tại 2 con đười ươi kia chứ đâu nữa!

-À!Phong hiểu rồi!Phong đi mua đồ ăn cho Vy Anh nhé!

-Khỏi cần.Tôi không đói.-Vy Anh dứt khoát...nhưng bụng đánh trống liên hồi.

-Thôi được.Giờ Vy Anh không muốn ăn thì tỳ nữa xuống căn tin cùng Phong nhé!

-Ừ.

Cả 1 tiết chịu khổ với cái dạ dày sôi ục ục,đầu óc căng thẳng,mắt nhắm chặt,3 đứa nó cứ thế gục xuống bàn thiếp đi.Thiên Minh,hắn và Duy Phong thấy thế thì cười bọn nó.Trống đánh ra chơi,nó dậy rồi lại nằm vật xuống ngủ,My với Vy Anh thì chả thèm dậy,cứ thế thiếp trên bàn.Phongd đánh thức thì Vy Anh chỉ quát: ‘Đừng làm phiền...’ Rồi lại lăn ra ngủ tiếp.Phong không biết làm cách nào,đánh xuống căn tin cùng bọn hắn ăn rồi mang đồ ăn cho Vy Anh sau.Khoảng 15’ sau,tại bàn nó:

-Nè!Heo!Dậy đi.Cho cái này nè!

-Nó nghe tiếng đánh thức cùng mùi thức ăn thơm lừng thì ngóc ngay đầu dậy,tuy rất muốn lấy nhưng nhìn bản mặt hắn,nó ghét,nói:

-Không thèm.

-Không ăn thì thôi.Tôi ăn.-Hắn ngồi vào chỗ rồi nghĩ: ‘Đã mua cho còn làm kiêu.Nhiều người muốn như cô lắm mà chả được đâu.Hứ!Cho cô chết đói luôn’.Nhưng đâu có như hắn mong muốn.Thiên Minh cũng mang đồ ăn lên cho nó,tuy là đồ ăn của Thiên Minh không kèm cả kem vin caramen như hắn mang cho nó,nhưng nó vẫn ăn vì đang rất đói.Thiên Minh thấy nó nhận thì cười rồi về chỗ ngồi,hắn thấy nó ăn ngon lành thì cũng tức tối lắm.

Tại bàn Vy Anh:

-Vy Anh dậy đi.Phong mang thức ăn lên rồi nè!-Duy Phong gọi nhỏ

-Ừ!Cảm ơn.Đói quá-ngửi thấy mùi thức ăn thì nhỏ liền bật dậy ăn ngon lành mà không chú ý rằng có người đang nhìn Vy Anh với Duy Phong hạnh phúc mà rất tức tối.

-Sao biết tôi thích ăn kem socola?

-Cái gì về Vy Anh mà Phong chẳng biết,Vy Anh ăn nhanh đi rồi Phong dẫn đi rửa mặt cho tỉnh.Hehe

-Khỏi cần.Anh cứ như bố tôi ý.Rửa mặt thôi mà cũng phải dẫn.-Vy Anh cười trước sự quan tâm của Duy Phong.

Năm tiết học trôi qua nhanh chóng,chúng nó cùng nhau đi về nhà,ngang đường đi thì thấy 1 cô gái đang bị ăn hiếp bởi 1 đám nữ sinh.

Nó thấy cảnh chương tai gai mắt của mấy con nhỏ mắt xanh mỡ đỏ,kéo đàn kéo lũ ăn hiếp con nhà lành lại là 1 cô gái rất xinh đẹp nên dỏ thói ‘anh hùng’ cứu mỹ nhân.Nó quay qua hất hàm nhìn Vy Anh và My như hỏi ý kiến thì My chỉ lắc đầu:

-Nàng ơi!Tao không có võ....haizzz

-Được!Còn nàng Vy Anh bé bỏng thì sao? Có theo ‘anh’ đi trừ kẻ gian giúp người lành không? Hê hê-Nó nhăn nhó

-Ô kê bây bê chơi lun đề...hehe-Vy Anh cười đáp.-Lâu lắm chưa đỡ võ vận động xương cốt mà!

Nói đoạn,nó cùng Vy Anh nhảy xuống đi trừ diệt kẻ gian còn My thì ngồi...trông xe.(Khổ thân chị My quá à!).Đám nữ sinh đó gồm khoảng hơn chục đứa đang tùm tùm đánh 1 cô nàng nhỏ nhắn trông hiền lành.Cảnh tượng bạo lực học đường này thật khiến người ta rùng rợn khi chứng kiến cảnh hơn chục con thú điên dại đang đánh túi bụi,tát,đạp,...1 con thỏ non yếu ớt nằm kiệt sức dưới lòng đường.Cô gái gần như bất tỉnh thì nghe thấy tiếng nói vọng lại như giải cứu rồi xảy ra 1 cuộc đánh nhau xung đột khác.Tại cô như ư đi,mắt khép lại,đòn quá mạnh và sức cô quá yếu nên ngất lịm đi.Người đến cứu giúp cô chính là Vy Anh và nó.Nó đứng giữa mặt hơn 10 nữ sinh cùng Vy Anh tay chống nạnh,hiền ngang nói:

-Con cái nhà người ta có tội tình gì mà các cô lại làm vậy?-Nó

-Thật ghê tởm cái trò đánh hội đồng!-Vy Anh

-Lũ chúng mày thì biết cái gì,chỉ được cái to mồm.Có giỏi thì vô đây.-Nữ sinh 1

-Ngon thì nhào vô,hơn 10 đứa tụi tao thì chẳng kiêng nể gì những con nhỏ yếu ớt như chúng bay đâu.haha-Nữ sinh 2

-Tất cả yên lặng.Cho hỏi đây có phải 2 tiểu thư danh giá nhà họ Trần và họ Hạ?-Nhỏ Trâm lên tiếng đầy khiêu khích.(Các bạn còn nhớ con nhỏ Thùy Trâm cùng lớp nó chứ?)

-Đúng!Còn tiểu thư đây là?-Nó cũng đáp lại không 1 chút do dự

-Mày quên tao rồi sao hả con nhỏ ngáng chân chiếm đường tự dương tự đắc kia? Tao là Thùy Trâm đấy!

-À!Thì ra là vậy.Vậy thì đúng là mối thù truyền kiếp rồi nhỡ!Nhưng xin lỗi,tôi không nhỏ nhen như các người mà còn để bụng chuyện cũ đó đâu.Chỉ là ngang đường thấy hành vi bạo lực bẩn tuổi này nên tham gia cứu giúp người lành thôi!-Nó nhếch môi khinh bỉ

-Đừng hòng!Con nhỏ đó không liên quan gì đến mày.Nó dám hiên ngang tình tứ cùng anh Minh Khánh của tao thì chỉ có đâm đầu vào chỗ chết!-Nhỏ An lên tiếng.

-Vậy à!Thì ra là đánh ghen.Hành vi bạo lực có nguyên nhân to tát quá nhỡ.Chỉ vì 1 người con trai mà đánh con nhà người ta ra nông nổi này.Thật đáng khinh!-Vy Anh lên tiếng đầy mỉa mai

-Mày im ngay con nhỏ đi cướp người yêu của người khác.Chỉ vì mày mà anh Duy Phong đã chia tay tao,đồ con cáo già giả dạng nai tơ.-Con nhỏ Thùy lên tiếng đầy phẫn nộ.(Nhỏ đó bị anh Duy Phong chửi cho đó các bác ạ.)

-Này!Cô đừng hiên ngang đổ oan cho người tốt như vậy!Tôi chưa hề đi cướp cái gì của ai bao giờ.Tên điên đó tôi chẳng cần là hấn thích tôi nên chia tay cô,việc đó phải hỏi chính cô xem có xứng đáng với người ta không để người ta phải chia tay,chứ sao tự dưng lại lôi tôi vào!-Vy Anh bực tức.

-Mày còn nói!Thật không ngờ giữa bọn tao và chúng mày lại có thù oán như vậy,vậy thì là kẻ thù rồi.Mà đã động đến chị em của tao thì không nương tay đâu.Bọn bay,xông lên!-Nhỏ Oanh nói.(Mọi người còn nhớ 4 nhỏ này chứ?Pooh đã giới thiệu ở Cháp 2 rồi đó nhé!hyhy)

Sau tiếng hô của nhỏ Oanh,hơn 10 nhỏ xông lên vỗ lấy nó và Vy Anh mà đánh nhưng nó thì chỉ chờ đợi mấy nhỏ đó nhảy vào rồi làm mấy trưởng karate đẹp mắt ấy nhỏ đó chừa cái tội ăn hiếp con nhà lành.

(Mọi người ơi!Chị Hạnh San đệ nhất karate đai đen đó nhé!).Vy Anh nhếch môi khinh bỉ lũ con gái đáng thương này rồi ối đứa 1 cú karate không kém phần đẹp mắt như nó.Tất cả hơn 10 nhỏ bị đánh lăn xuống dưới đất ôm người nhónhó,Vy Anh đưa mắt tìm kiếm thì thấy nhỏ Thùy đang nằm ôm bụng,liền xốc cổ áo lên rồi cảnh cáo:

-Tôi cảnh cáo cô,nếu lần sau cô còn hiên ngang nói tôi cướp người của cô thì không chỉ là 1 cú vào bụng mà con là những đòn đau điếng nữa đấy!Biết điều thì đừng gây sự với tôi!

-Đúng đó!Lũ các ng chỉ là đám ăn hại,phải biết lựa sức mình,đừng ăn nói hồ đồ rồi đánh con nhà lành!-Nó cũng cảnh cáo.

Thế rồi,nó và Vy Anh cùng trở lại xe thì thấy My đang lau vết máu trên gương mặt xinh đẹp của cô gái rồi nói:

-Nhanh lên!Tở chờ các cậu đó.Đưa bạn ấy tới bệnh viện thôi.

Sau lời nói của My thì nó phóng xe thẳng đến bệnh viện.Quay lại với đám nữ sinh đó,nhỏ Trâm cùng mấy con nhỏ bạn rửa thầm chúng nó rồi lập kế hoạch trả thù.

Nó nhanh chóng đưa cô gái đến 1 bệnh viện lớn mang tên Đông Khoa.Trong khi bác sĩ cấp cứu,cô gái thở dốc,nước mắt dần giụa nói mơ màng: ‘mẹ...đừng bỏ con....mẹ...con xin mẹ.....mẹ....’Thời gian trôi qua,đã chấp tới,cô gái vẫn chưa tỉnh,nó ngồi thở dài trong phòng bệnh của cô gái nói với My:

-Giờ sao đây mày?

-Tao cũng không biết,hình như bạn ấy học lớp mình đó,đồng phục trường mình,nhìn cũng quen quen nữa.Tên là gì thì không biết.-My lắc đầu ngao ngán

-Vậy tức là tên Minh Khánh mà mấy con nhỏ vừa nãy nói là bạn của tên thần kinh?-Nó hỏi

-Tao cũng nghĩ vậy đó.Nhưng không biết giữa Khánh và bạn ấy có quan hệ gì nữa.-Vy Anh

-Hay là cứ thử gọi cho Minh Khánh xem.-My

-Thôi.Tao nghĩ không nên.Biết đâu mấy con nhỏ đó chỉ đánh ghen vợ vắng thì sao.Gọi cậu ta đến thì cũng không giải quyết được việc gì đâu.-Nó

-Hay là...gọi cho bố mẹ bạn ấy.Chắc chắn phải có số bố mẹ trong điện thoại chứ.-Vy Anh

-Ừ!Dù gì thì tối thế này bạn ấy không về nhà chắc bố mẹ cũng lo.Lấy điện thoại bạn ấy tìm số đi.-Nó nói rồi My nhanh chóng lấy điện thoại trong cặp của cô gái tìm số điện thoại,nhưng...không có số điện thoại nào lưu tên bố hay mẹ.Bất lực,My nói:

-Không hề lưu tên bố mẹ trong đây.Biết làm sao bây giờ.

-Chán thật,chẳng nhẽ bỏ bạn ấy lại đây rồi về ?-Vy Anh

-Thôi!Cứ đợi 1 lúc xem,biết đâu bạn ấy lại tỉnh lại.-Nó nói

Vừa lúc đó,máy điện thoại cô gái rung lên 1 số lạ không được lưu trong máy,My bắt máy và nói:

-Alo.

-Sao còn chưa về,tôi với bố đợi lâu lắm rồi đó.-Đầu dây bên kia vang lên giọng con gái chua ngoa đồng đánh còn trẻ tuổi.

-Dạ!Cho hỏi có phải người thân của chủ số điện thoại này không ạ?-My lễ phép

-Đúng!Cô là ai?Gia Linh đâu?

-Cô ấy đang trong bệnh viện,bị nữ sinh cùng trường bạo lực.Chị hãy đến bệnh viện Đông Khoa đi ạ!

-Cái gì?Sao nó lại vào viện.hừ.Con nhỏ này!Tôi sẽ đến.-Nói rồi đầu dây bên kia gấp máy cái rụp.

-Sao rồi?-Nó hỏi

-Là người nhà thì phải.Nhưng có vẻ không thân thiết lắm.Chờ 1 lát người nhà sẽ đến.-My

-Ừ!-Nó cùng Vy Anh đáp

-Ừm...ừm...-Cô gái khẽ mở mắt khẽ nhìn xung quanh

-Bạn tỉnh rồi sao?-Nó đến trước mặt của cô gái nói

-Tôi...tôi đang ở đâu.Các bạn...là ai?

-Chúng tôi thấy bạn bị đánh nên ra giúp bạn rồi đưa bạn tới đây vì bạn bị ngất.-Vy Anh lên tiếng

-Người nhà bạn sẽ đến đây.Đừng lo!-Nó

-Tại sao họ biết tôi đang ở đây?-Cô gái hỏi

-Có 1 cô gái gọi cho bạn nghe cô ấy nói có vẻ như là ng nhà bạn nên tôi đã bảo họ đến.-My nói

-Ừ!Cảm ơn các bạn đã giúp tôi.

-Không có gì đâu...À!Hình như chúng ta cùng lớp.-Nó

-Có lẽ vậy.Mình tên Gia Linh.

-Hyhy.Tại mới vào lớp được mấy hôm nên cũng chưa quen nhiều bạn lắm nên chúng tôi không biết bạ.Hyhy.Giờ làm quen nhé.Tôi tên Hạnh San.Rất vui được làm quen với bạn

-Tôi tên Vy Anh.-Vy Anh cười tươi

-Còn tôi là Khánh My.-My mỉm cười

Giới thiệu nhân vật:

-Nguyễn Gia Linh:16t,con gái của gia đình họ Nguyễn,mẹ mất sớm,ba là chủ tịch của công ty thương mại lớn,sẽ là bạn thân của Hạnh San,Vy Anh và Khánh My,vẻ đẹp thuần khiết,nhẹ nhàng,thành tích học tập tốt,hiền lành pha chút tình nghịch,và cũng là chuyên gia tình yêu cho các ‘nàng’.

Khoảng 15’ sau,người nhà của Gia Linh đến,đi cùng cô gái trẻ đồng danh là chủ tịch Nguyễn Vinh-ba của Gia Linh.

-Nguyễn Minh Châu:16t,là chị cùng cha khác mẹ với Gia Linh,đồng danh,nhưng cũng xinh đẹp,rất ghét Gia Linh.

-Gia Linh!Sao con lại bị như vậy?-Chủ tịch Nguyễn Vinh nói

-Con không sao.Mọi người về đi con muốn ở đây 1 mình.-Gia Linh không nhìn người thân của mình,chỉ nằm trên giường bệnh,quay lưng đi và nói.

-Em gái à!Nằm đây không tốt như ở nhà đâu.Sao lại thích ở đây vậy?-Minh Châu giọng mỉa mai nói.

-Vì ở đây tôi không phải chạm mặt chị.Chị về đi,cả ba nữa.-Gia Linh trả lời dứt khoát.

-Mày...Con nhỏ này!-Minh Châu giận giữ

-Minh Châu!...-Chủ tịch nhìn Minh Châu nói:-Được.Nếu con muốn vậy,hãy cứ nghỉ ngơi,mai hãy về nhà!Mai ta đi làm xa,sẽ không có ta ở nhà đâu,con không cần phải tránh mặt ta.-Nói rồi chủ tịch cùng Minh Châu đi về không nói thêm lời nào.

-Các bạn cũng về đi.Hy hy.Cảm ơn các bạn đã giúp tôi.Chúng ta là bạn tốt nhé!-Gia Linh ngồi dậy nói rồi cười với chúng nó

-Ok!-Chúng nó cười toe rồi tạm biệt Gia Linh và cùng nhau ra về.

9. Chương 9

Chap 9

Hôm nay,Vy Anh được Duy Phong gọi dạy sớm thì liền rủ ngay nó và My đến thăm Gia Linh.3 đứa nó tung tăng lái xe đến bệnh viện Đông Khoa thăm bạn mới.Vào đến phòng,chúng nó thấy Gia Linh đang ngủ.3 đứa nó nói khẽ với nhau:

-Bạn ấy đang ngủ?

Nghe thấy tiếng nói,tuy rất khẽ của nó nhưng Gia Linh đã tỉnh,quay sang nói với chúng nó:

-Các bạn,đến đây chi vậy?

-Ừa!Bạn dậy rồi sao?Chúng ta là bạn mà,phải đến thăm bạn mới chứ.Hy hy.-Nó cười nói

-Bọn mình có mang cháo tới cho bạn nè!Ngon lắm đó.Dậy ăn đi.

-Cảm ơn các bạn nhiều lắm.Hyhy-Gia Linh cười tí mắt

-Bọn mình là bạn mà,đừng khách sáo thế chứ.-My nói

-Bạn rất dễ thương,làm bạn thân của bọn mình nhé!-Vy Anh nói

-Rất sẵn lòng.-Gia Linh đáp.

Thế rồi cứ thế chúng nó nói chuyện vui vẻ quên cả giờ học,mãi đến khi,điện thoại Vy Anh reo lên:

-Honey,không đi học hả?-Duy Phong nói

-Ôi!Chết..quên mất.-Vy Anh đáp rồi cúp máy luôn

-Muộn rồi!Bọn mình phải đi học rồi.Tan học bọn mình lại đến thăm bạn nhé!-Vy Anh nói rồi quay sang nó và My:

-Đi học thôi!

-Các bạn đi vui vẻ nhé!À!Dù gì cũng cùng lớp.Báo nghỉ ỉnh nhé!-Gia Linh nói

-Ok.Bye-Cả 3 đứa nó đồng thanh

Chúng nó đi khuất,Gia Linh ăn tô cháo còn nóng rồi thầm nghĩ: ‘Các bạn ấy thật dễ thương,thật tuyệt khi có những người bạn tốt như vậy.Giờ đây,mình không còn cô đơn nữa rồi.Vui quá.Hyhy’

10. Chương 10

Chap 10

Ba đứa bước ra khỏi bệnh viện Đông Khoa,nhanh chóng phóng tới tấp đến trường rồi 2 chân 4 cẳng chạy vù vù lên lớp thở hồng hộc,hắn nhìn thấy thì nói:

-Làm gì mà cô đến muộn vậy?Lại ngủ quên hả heo?

-Im đi.Anh thì biết cái gì chứ.Tôi đã cứu người đó.Hehe.Còn có thêm bạn mới nữa.Vui lắm.-Nó cười

-Ai mà muốn làm bạn với đồ heo như cô nhỷ?-Hắn vừa dứt câu thì nhận ngay cú đánh của nó vào vai đau điếng,xuýt xoa:

-Á...á!Cô làm gì vậy hả!!!!!!??

-Ai bảo anh luôn mồm kêu tôi là heo.-Nó hất hàm

-Hừ.Cô không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.-Hắn gầm gừ

-Oe!Buồn nôn quá!Thương hoa tiếc ngọc ư!!!!??-Nó cãi

Cứ thế 2 con người chí chóe chửi nhau.Tại bàn Vy Anh:

-Sao hôm nay honey đến lớp muộn thế?-Duy Phong hỏi han quan tâm.

-Im đi...Tôi đang mệt.-Vy Anh gất

-Phong chỉ là muốn hỏi Vy Anh thôi.-Duy Phong trả lời buồn bã trước sự cáu kỉnh của Vy Anh.

-Tôi không cần anh quan tâm.Đừng làm phiền người khác như vậy nữa.

-Với Vy Anh,Duy Phong là 1 người luôn làm phiền,đeo bám gây rắc rối cho Vy Anh sao?Vậy thì...ừm...từ nay...Phong sẽ không làm như vậy nữa.Xin lỗi Vy Anh.-Duy Phong cười,nhưng nụ cười rất buồn mang đầy cảm xúc.

Vy Anh chẳng hề quan tâm đến Duy Phong đang buồn tới cỡ nào..Cô chỉ ngồi im lặng.Trải qua 1 tiết học im lặng trống trải,tiếng trống reo lên báo hiệu giờ ra chơi.Nó kéo Vy Anh cùng My xuống căn tin,bọn hắn cũng đi nhưng không hề có Duy Phong.6 con người ngồi cùng bàn,nó thấy vậy thì bất ngờ hỏi:

-Ủa!Honey nhà Vy Anh đi đâu rồi nhỷ?Mọi hôm thấy Vy Anh ở đâu là anh ta xuất hiện ở đó cơ mà.

-Từ giờ sẽ không bị đeo bám phiền phức như vậy nữa đâu nên mày đừng hỏi nữa.Ăn thôi.-Vy Anh giục

-Vậy là sao?-My hỏi

-Cô với Phong giận nhau à?-Thiên Minh hỏi

-Cũng đúng.Hình như vậy đó vì tôi thấy Phong có vẻ rất buồn,còn thở dài nào nề,không thiết ăn uống.-Hắn nói

-Giận nhau thật đó hả?-Minh Khánh lại tra hỏi

-Đừng hỏi nữaaaaaaaaaaaaa.-Vy Anh giận giữ quát lên khiến mọi người bất ngờ,thế rồi,cô bỏ đi,thấy vậy thì nó và My đuổi theo nhỏ còn 3 anh chàng thì ngồi ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra và cảm thấy hành động vừa rồi của Vy Anh rất lạ.Vy Anh chạy đến đằng sau trường,nơi những loài hoa màu sắc đang đua nhau nở rộ,ngồi phịch xuống ghế đá,cô thở dài.Nó cùng My cũng chạy theo,thấy Vy Anh ngồi xuống ghế đá thì ngồi xuống cùng nhỏ:

-Vy Anh,hôm nay mày sao vậy?-Nó hỏi

-Tao chẳng biết nữa...Tao...chẳng hiểu nổi bản thân tao nữa.-Vy Anh buồn bã

-Có gì cứ nói bọn tao nghe,đừng giấu bọn tao,được chứ?-My nói

-Ừm...Thực sự,tao không hiểu tình cảm của mình đối với Duy Phong là như thế nào.Đôi lúc,sự quan tâm của Phong khiến tao cảm thấy rất ấm áp và hạnh phúc,nhưng đôi lúc lại cảm thấy phiền hà,rắc rối.Chính vì vậy,sáng nay khi đến lớp muộn,Phong quan tâm hỏi han tao,nhưng tao đã mắng Phong và còn khiến cho Phong hiểu rằng bản thân Phong chỉ gây thêm cho tao rắc rối.Haizzz-Vy Anh thở dài nào nề nói

-Rồi sao?Mày không nói gì,và chắc chắn cậu ấy cũng không nói thêm gì cả.Để rồi bây giờ mọi chuyện như thế này?-My hỏi

-Ừm...!

-Vậy hãy để cho bản thân mày tự quyết định đúng đắn,hãy để trái tim theo thời gian mà trả lời,Vy Anh à!-Nó khuyên nhủ

-Có lẽ tao nên làm vậy.-Vy Anh nói

-Cố lên,Vy Anh-Nó và My đồng thanh.

Nói chuyện xong,Vy Anh lại tươi tỉnh cùng nó và My bước vào lớp.Vy Anh chưa từng thấy hành động kì lạ kia của Duy Phong,anh đang nghe nhạc,ánh mắt nhìn qua cửa sổ xa xăm,lạc lõng.Vy Anh nhẹ nhàng bước vào chỗ,lẳng lẳng nằm xuống mặt bàn nhắm mắt lại thở dài nào nề.

Phía bên kia,nó với My kể cho hắn,Minh và Khánh chuyện xảy ra giữa Vy Anh và Duy Phong,rồi cùng nhau nói chuyện:

-Kì lạ thật đấy,trông 2 người đó kia,rất trầm tư buồn bã.-Nó nói

-Từ nhỏ tới giờ,bọn tôi chưa hề thấy Duy Phong suy tư,trầm tĩnh như vậy.-Minh Khánh nói

-Đúng vậy!Lúc nào Phong cũng vui vẻ và nghịch phá,không hề buồn bã hay chán nản.-Thiên Minh

-Có lẽ nào,Phong yêu Vy Anh thật sự không?-Hắn hỏi

-Ý anh là anh nghĩ Phong không hề yêu Vy Anh?-Nó hỏi

-Tôi cũng không biết nữa,nhưng với Duy Phong thì không có 2 chữ chung tình đâu.Cậu ấy có thể yêu 4,5 cô gái cùng 1 lúc và thích thì có thể chia tay tất cả cùng 1 lúc,là người đào hoa nhất trong số chúng tôi đó.-Hắn trả lời

-Vậy sao?-My thắc mắc

-Ừm.Nhưng hình như Phong có tình cảm thật với Vy Anh mới khiến cậu ấy buồn đến vậy.-Thiên Minh nói

-Dù sao thì cứ để 2 người đó nhận ra tình cảm dành cho nhau,chúng ta cũng chỉ biết ủng hộ họ thôi.-My nói

-Đúng vậy.-Mọi người đồng thanh và đương nhiên cũng rất đồng tình với ý kiến của My,cách tốt nhất là cứ để học nhận ra tình cảm của chính mình.....Bởi vì chỉ có họ mới là người hiểu rõ con tim mình,hiểu rõ tình cảm họ dành cho nhau....

Thế rồi,nó với hần,My với Minh,và Minh Khánh bước về bàn của mình.Minh Khánh bây giờ mới chú ý,hôm nay cô gái ngồi bên cạnh anh không đi học.(Cô gái đó là Gia Linh đó,mọi ng còn nhớ chỗ ngồi của các anh chị ý chứ?).Minh Khánh vẫn thường hay thấy Gia Linh đi học,không chỉ vậy mà cô còn học rất chăm chỉ nữa,vậy nên mới có thể cùng là hội trưởng hội học sinh của khối với anh.Anh thường không hay tiếp xúc với Gia Linh,chỉ đôi lần cùng nhau đi thực hiện công tác cho khối,cho lớp.Nhưng trong anh,cô là 1 cô gái xinh đẹp hiền dịu,với mái tóc đen mượt và nụ cười như nước hồ mùa thu.Con ng anh là vậy,rất thích những thứ nhẹ nhàng,thanh thoát.Chính vì thế mà đôi lần ngắm Gia Linh cười,anh cũng cảm thấy tim mình đập nhanh,chệch nhịp.Nhưng anh nghĩ đó chỉ là rung động nhất thời chứ chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại thích cô bé mang tên Gia Linh đó!

Cả tiết học,Vy Anh không hề nghe giảng,chỉ nằm ngủ nhưng thực ra thì suy nghĩ ngẩn ngơ,cảm giác rất mệt mỏi.Bên cạnh nhỏ,Duy Phong vẫn như vậy,vẫn ngồi nghe nhạc,ảnh nhìn hướng về phía cửa sổ.Cả 2 người không động đậy,chìm vào tiết học im lặng này.Chắc hẳn,2 người đang có những suy nghĩ khác nhau,và có những vết thương lòng khác nhau:Vy Anh áy náy vì lặng lời với Duy Phong còn Duy Phong thì tổn thương trước lời nói của Vy Anh,thực sự Vy Anh đã coi anh như 1 sự đeo bám,phiền phức!Có lẽ anh nên từ bỏ,vì Vy Anh thực sự đâu có cần đến anh....Tất cả chỉ là do anh đã không biết nghĩ tới cảm giác của ai kia mà lúc nào cũng tự mình quyết định...

Tan học,nó kéo My với Vy Anh đến thăm Gia Linh.Tại bệnh viện Đông Khoa,trong phòng bệnh:

-Gia Linh...Bọn tớ đến rồi nè!-Nó hý hửng

-Các cậu đến rồi đó sao?-Gia Linh ngồi bật dậy tươi tỉnh nói

-Nè!Nè...nằm xuống đi chứ,cậu đang bệnh mà.Bọn tớ không muốn cậu đột quỵ vì vui mừng quá đâu nhé!-Vy Anh nói

-Làm sao mà đột quỵ được chứ!Các cậu đến tớ vui lắm đó.-Gia Linh cười nói

-Vậy sao Gia Linh,thế cháo bọn tớ làm sáng nay cậu đã ăn hết chưa?-My hỏi

-Hết sạch luôn.hyhy-Gia Linh trả lời

-Thế thì tốt,mau mau khỏi bệnh bọn mình còn đến lớp cùng nhau và đi chơi cùng nhau nữa.-Nó

-Tất nhiên rồi.-Gia Linh đáp

-Vy Anh...trông cậu..hôm nay có vẻ...hơi buồn thì phải.-Linh nói tiếp

-Đâu có...hì hì-Vy Anh chối bay chối biến lấy tay gãi đầu

-Tớ hỏi các cậu 1 câu nhé!-Gia Linh

-Ừ!Cậu hỏi đi.-Cả 3 đồng thanh

-Bọn mình là bạn thân đúng hông?-Linh hỏi

-Đúng.-Cả 3 đồng thanh tập 2

-Tuy mới quen nhưng rất rất thân đúng không?-Linh hỏi tiếp

-Rất đúng.-Cả 3 đồng thanh tập 3 luôn

-Vậy thì đương nhiên là không được dấu nhua chuyện gì đúng không?-Linh tiếp tục hỏi,ánh mắt giờ đây nhìn thẳng vào Vy Anh

-Tất nhiên rồi.-Lần này chỉ có nó và My đồng thanh,con Vy Anh thỳ thờ dài không đáp

-Vy Anh không dám trả lời đúng không?Vì thực sự cậu đang dấu tớ.Hãy nói đi,mình là bạn thân của nhau cơ mà!-Gia Linh

-...-Vy Anh lưỡng lự

-Vy Anh!!!-Gia Linh gọi tên Vy Anh như bắt ép cô phải nói bằng được

-Được rồi.Tớ nói.Mọi chuyện là thế này.Lớp mình có bạn trai tên là Duy Phong,không biết cậu có biết bạn ấy không,bạn ấy ngồi cạnh tớ.Lúc đầu bạn ấy với tớ rất ghét nhau,còn tranh giành nhau cả 1 chiếc dây chuyền trong cửa hàng...Nhưng...không hiểu sao,hôm sau đó,bạn ấy lại nói muốn tớ làm bạn gái...Tớ không đồng ý,nhưng bạn ấy luôn quan tâm,lo lắng,hỏi han và nhắc nhở tớ về mọi thứ,đôi lúc khiến tớ rất vui nữa....Nhưng hôm nay,khi tớ đến muộn,bạn ấy hỏi tại sao thì tớ đã mắng và còn khiến bạn ấy cảm thấy rằng bản thân bạn ấy chỉ là sự đeo bám gây phiền phức cho tớ,rồi sau đó,giờ ra chơi....bla bla....-Vy Anh kể hết toàn bộ lại câu chuyện cho Gia Linh nghe.

Như đã thấu hiểu hết mọi chuyện Vy Anh nói,Gia Linh lên tiếng:

-Tớ có biết Duy Phong,nghe đâu nữ sinh trường mình đặt biệt danh cho Duy Phong và Thiên Minh,Thiên Long và Minh Khánh là : ‘Tứ đại hoàng tử’.

-Ừm!Đúng đó.Họ đều học cùng lớp bọn mình-Nó,Vy Anh khẳng định

-À!Hình như cậu là hội trưởng hội học sinh đúng không?Tớ nhập học hơi muộn nên không biết có phải không.-My hỏi

-Ừ!-Gia Linh đáp.

-Thế vậy là,cậu ngồi cạnh Minh Khánh phải không?Vì theo tớ biết,Minh Khánh cũng là hội trưởng hội học sinh của khối

-Ừm!Hy-Linh

-Vậy là truyện cậu ra nông nổi này là vì tên Minh Khánh đó sao?-Vy Anh hỏi

-Ừ!Mấy bạn nữ sinh đánh tớ là vì hâm mộ ‘Tứ đại hoàng tử’ đó.-Linh

-Nhưng cậu làm zì mà họ đánh ghen kinh vậy?-Nó hỏi

-Thực ra là thế này,tớ cùng là hội trưởng hội học sinh với Minh Khánh nên hay đi cùng bạn ấy đi công tác cho lớp,khối.1 trong số những nữ sinh đó là Hải An,nhỏ đó rất thích Minh Khánh,đã mấy lần cô ta lôi tớ ra rồi cảnh cáo,chỉ trích bảo là tớ dụ dỗ Minh Khánh.Nhưng hôm qua,tớ vẫn đi cùng Minh Khánh nên phòng hiệu trưởng nghe nhắc nhở để làm tốt hơn trong nhiệm vụ của mình nên lúc chiều,nhỏ An đã gọi đội ra để đánh tớ.-Gia Linh giải thích.

-Thì ra là vậy,thật quá đáng mà!-Nó nói

-Không sao đâu,từ nay tớ đã có các cậu rồi mà.Chỉ cần các cậu hứa với tớ chuyện này thôi!-Linh nói

-Cậu nói đi,Vy Anh nói

-Các cậu đừng nói với Minh Khánh nhé!Tớ không muốn làm phiền cậu ấy chỉ vì những chuyện nhỏ này.

-Ok.-Cả 3 đồng thanh

-À!Tớ muốn hỏi cậu cái này.-My nói

-Cậu hỏi đi.-Linh đáp

-Tại sao cậu lại nhận ra Vy Anh đang buồn trong khi cậu ấy trước mặt vẫn rất tươi cười?-My hỏi

-Vì,tớ rất tinh ý-Gia Linh đáp

-Vậy sao?Đã có người cũng từng nói với tớ câu nói này.-My

-Thật vậy sao?-Linh ngạc nhiên

-Không những vậy àm còn là 1 người rất gần gũi,đó chính là Minh Khánh.-My đáp.(Mọi người còn nhớ lúc anh Khánh nói chuyện với chị My ở khu vui chơi không ạ ?)

-....-Gia Linh nghe vậy thì chẳng nói năng thêm gì.

-Trùng hợp vậy nhỉ.-Vy Anh và nó đáp

-Người ta có duyên,các cậu này!-My cười hý hửng trêu Gia Linh

-Thôi đi nào!Duyên nợ gì chứ.Quay lại với chủ đề của Vy Anh đi.Giờ cậu tính sao với Duy Phong?-Gia Linh đánh trống lảng

-Không sao cả.Mình sẽ để thời gian trả lời tất cả.-Vy Anh cười

-Được.Bọn tớ ủng hộ ý kiến của cậu-Gia Linh đáp

-Ok.Tất cả chúng ta hãy hứa đi,từ nay có chuyện gì thì cũng đừng giấu nhau nhé!Mọi chuyện phải chia sẻ thật lòng với nhau.Chúng ta chắc chắn sẽ trở thành những người bạn tốt của nhau!-Nó nói

-Hứa!-Vy Anh,Khánh My và Gia Linh cùng nhau đáp

-Vậy nhé!Giờ cũng là 12h trưa rồi.Các cậu hãy về đi,chiều tối tớ sẽ xuất viện.-Linh nói

-Vậy sao?Chiều bọn tớ sẽ đến thăm cậu-3 đứa nó đáp.

-Ok.-Linh trả lời.

Thế rồi bọn nó tạm biệt Gia Linh và trở về nhà sau 1 buổi sáng mệt mỏi với biết bao nhiêu là chuyện.3 đứa nó cùng nhau nằm trên chiếc giường êm của nó để tâm sự hết mọi chuyện trên trời dưới đất....Chỉ được khoảng 30',chúng nó lăn ra ôm nhau ngủ mất....

11. Chương 11

Chap 11

Tiếng chuông báo thức reo lên cả căn phòng lớn,nó bò dậy tắt chiếc đồng hồ hình gấu Pooh của mình,rồi quay sang lay Vy Anh với My dậy:

-Chúng mày ơi!3h rồi đó

-Ừm...ừm...thì sao?-Vy Anh,My mơ màng nói

-Không dậy hả?Tao đi thăm Gia Linh 1 mình nhé!hehe-Nó nói

-Không được....!-Sau câu nói của nó My và Vy Anh bật dậy đồng thanh

-Vậy thì dậy đi chứ...-Nó

-Ờ!Mệt quá.Sao đã 3h rồi nhỉ.Vừa mới ngủ lúc nãy mà.(Hic.Các chị ấy ngủ từ trưa đến chiều còn kêu nhanh)

Thế rồi 3 đứa nó về phòng làm VSCN và thay quần áo.Hôm nay cả 3 đứa đều mặc 3 chiếc áo giống y nhau hình PSY sơ vin với quần sooc bò.Trông cả 3 thật cá tính và đáng yêu.Bước lên con xe mui trần đỏ phóng đến bệnh viện Đông Khoa.Bước đến viện,3 đứa nó hí ha hí hửng đi vào phòng Gia Linh.Nó vui mừng kêu lên:

-Gia Linh!Bọn tớ tới thăm cậu đây.Hý hý

-Các cậu đã đến rồi hả?Ngồi ở đây mãi chán quá à!-Gia Linh đáp

-Thế mau mau xuất viện đi rồi chúng ta đi đập phá.Hê hê-Vy Anh nói.

-Tất nhiên rồi!Chỉ vài tiếng nữa thôi là người nhà tớ sẽ đến làm thủ tục xuất viện.-Linh cười

-Nhưng cậu đã thực sự khỏe hẳn chưa?-My lo lắng

-Trời ơi.Tớ hơi bị khỏe luôn đó.Các cậu nhìn nè.-Linh khua tay múa chân chứng tỏ cho chúng nó thấy:-Thấy chưa?Tớ khỏe lắm rồi mà!Đừng lo cho tớ.Hyhy-Cô nói vậy vì muốn thoát ra khỏi cái môi trường ngột ngạt này và cũng không muốn bọn nó lo lắng,chứ thực ra,cô chưa hề khỏe hẳn,hơn nữa,chân tay ê ẩm,đầu óc đôi lúc quay cuồng,rất khó chịu.

-Vậy thì tốt rồi!-Bọn nó nhìn Gia Linh cười đầy thương yêu

-À!Nè!Chúng ta tối nay đi ăn mừng đi,nha!-Nó tí tởn mặt vui thấy rõ

-Mừng gì?-Vy Anh,Linh,My đồng thanh

-Là mừng Gia Linh xuất viện, khỏi bệnh và chúng ta sẽ có thêm người bạn mới như Gia Linh đó-Nó giải thích

-À!-Cả 3 lại đồng thanh gật gù tỏ vẻ đồng ý

-Thế nào?-Nó hỏi

-Ok! Đúng lúc đó, điện thoại Gia Linh báo có tin nhắn, cô mở máy: ‘Ta đang đến bệnh viện và sẽ làm thủ tục cho con.’ Là của ba cô, Gia Linh không trả lời, quay ra nhìn chúng nó thì đang vui đùa, cười hớn hở với nhau. Cô nói:

-Các cậu, đi mua giúp tớ hoa quả được không? Tớ muốn ăn hoa quả.-Gia Linh cười nhưng nụ cười rất buồn chứ không tươi tỉnh như lúc trước

-Được. Cậu cứ nghỉ đi. Bọn tớ sẽ mua nhanh về cho cậu ăn.-Chúng nó nói

-Cảm ơn nhé!-Gia Linh đáp.

Chúng nó bước ra phòng bệnh, đi ngang qua hành lang bệnh viện thì gặp ba của Gia Linh. Nó kêu lên:

-Người đó chẳng phải là chủ tịch Nguyễn Vinh sao?

-Ừ! Đúng đó. Mà hình như cũng là ba của Gia Linh nữa.-My nói

-Ừ! Chúng ta đi nhanh thôi.-Vy Anh

Chúng nó đi ra khỏi bệnh viện, cùng lúc đó ba Gia Linh bước vào phòng của cô con gái nhỏ mà ông đã không thể làm tròn trách nhiệm của 1 người cha. Nghe tiếng cửa phòng mở, cô quay lưng lại:

-Ba đến rồi? -Gia Linh cười nhạt, 1 nụ cười mà không phải cô con gái nào cũng có thể dành cho người ba ruột của mình-1 nụ cười chua chát

-Con có khỏe không? -Giọng ông ân cần, lo lắng

-Ba còn hỏi sao? -Gia Linh thờ ơ đáp

-Gia Linh! Ông kêu lên như phản ứng lại câu trả lời vô tâm của Gia Linh

-Con khỏe.-Linh thờ dãi

-Tại sao con lại bị như vậy? -Nguyễn Vinh hỏi

-Không cần ba quan tâm! -Gia Linh vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ, lạnh nhạt

-Tùy con thôi. Ba không còn cách nào khác.-Ông lắc đầu thờ dãi ngao ngán.

Quay lại với bọn nó, 3 đứa đã mua xong và trở lại bệnh viện. Bước gần đến cửa phòng, nó nghe tiếng nói chuyện, quay lại nhìn Vy Anh và Khánh My, tay đưa lên môi, kêu khẽ ‘suyt’ tỏ vẻ giữ trật tự. Như hiểu ý nó, Vy Anh và My cùng nhẹ nhàng bước đến gần cửa nghe cho rõ mọi chuyện chứ không bước vào. Đứng bên ngoài nhưng khoảng cách rất gần, chúng nó có thể nghe rõ từng chữ. Phía bên trong, Gia Linh nói như ra lệnh:

-Làm thủ tục để con thoát ra khỏi cái nơi này.

-Mới có 1 ngày, với tình trạng này của con thì chưa thể khỏe hẳn được.-Ông ân cần nói.

-Ba không có quyền bắt con ở lại, làm thủ tục cho con! -Gia Linh giận giữ nói

-Được! Tùy con. Có mệnh hệ gì thì tự con lo liệu. Ba còn rất nhiều công việc, không thể nào lo cho con mãi được.-Ông bắt đầu giận giữ nói lớn

-Tất nhiên! Ba là con người của công việc, là con người không thể lo mãi cho đứa con gái ruột của mình. Vì ba đâu có coi con như con ruột, trong mắt ba lúc nào con cũng là thứ bỏ đi, là thứ không đáng xuất hiện trên cuộc đời này. Chính vì thế mà ba bỏ con 1 mình, lúc nào cũng công việc và công việc, để rồi mẹ con thì sao? Con thì sao? Và còn ba, chắc ba hạnh phúc lắm. Ba là người làm cho cái gia đình này tan vỡ. Tại sao ba lại như thế... Trong mắt ba đã không còn mẹ rồi sao? Tại sao ba làm vậy, mẹ có tội tình gì mà khiến ba bỏ rơi mẹ và con, để rồi cùng người đàn bà khác hạnh phúc.... Hức... hức... Ba đi đi, con không muốn nhìn thấy ba, con không cần 1 người cha như ba...! -Hai hàng nước mắt chảy dài xuống khuôn mặt xinh đẹp nhưng xanh xao

vì bệnh tật, Gia Linh đang tìm chế nước mắt nhưng sao chúng vẫn cứ thế mà tuôn rơi? Cô hận người làm ba kia. Rất...rất hận.

-Nếu con đã tuyệt tình như vậy, ba cũng không còn cách nào khác. Ba sẽ đi cho khuất mắt con, con sẽ được ra khỏi nơi này như con mong muốn. Ông nói. Đôi chân bắt đầu bước đi.

-Khoan đã! Con muốn nói 1 chuyện: Con sẽ đi...đi khỏi căn nhà mà con đang sống...Ba hãy mua căn nhà khác cho con ngay lập tức, chỉ cần nơi đó xa nơi ba sống là được. Gia Linh nói như gia lệnh.

-Sao con muốn vậy? Nhà mình chưa đủ tốt cho con sao? Ông hỏi, anh mắt buồn rầu, âm u.

-Không phải vậy. Con không muốn nhìn thấy ba, nhìn thấy Minh Châu và người đàn bà ấy. Con muốn sống 1 mình. Gia Linh đáp thẳng thừng

-Ta sẽ làm theo ý con, ta biết ta không bao giờ có quyền cấm con điều gì, vì ta không xứng đáng là ba của con. Chỉ mong con tôn trọng ta, tôn trọng người đàn bà ta đã chọn. Nói xong, ông bước đi, khuôn mặt hiện từ hiện rõ những nét nhăn mà thời gian mang lại.

Chủ tịch bước ra khỏi căn phòng, 3 đứa nó ngỡ ngàng khi nghe mọi chuyện, mọi chuyện là sao?:

-Bọn cháu là bạn Gia Linh? Chủ tịch Nguyễn Vinh hỏi

-Dạ...dạ vâng-Ba đứa nó ập ứng

-Chắc các cháu đã nghe hết mọi chuyện. Bác không thể làm tròn trách nhiệm của 1 người cha cho Gia Linh được. Các cháu là bạn nó, hãy chăm sóc và chia sẻ cùng nó giúp bác nhé. Gia Linh rất cô đơn! Bác có việc, bác phải đi.

-Vâng! Chào bác-3 đứa nó đáp.

Chủ tịch Nguyễn Vinh đi khuất bóng, chúng nó thần thờ bước vào phòng bệnh:

-Gia Linh, bọn tớ đã nghe hết. Xin lỗi cậu-Nó lí nhí

-Không sao. Các cậu không có gì phải xin lỗi. Chắc các cậu muốn biết về cuộc sống của tớ đúng không?-Gia Linh thờ dãi đáp

-Ừ! Chúng ta là bạn mà.-My nói

-Được. Tớ sẽ kể cho các cậu nghe. Ông ấy là ba tớ. Chắc các cậu cũng biết ông ấy là chủ tịch Nguyễn Vinh rồi đúng không?

-Ừm!

-Chuyện là thế này. Mẹ tớ là 1 người phụ nữ rất xinh đẹp và hiền từ. Mẹ đã gặp ba và 2 người cưới nhau, sinh ra tớ. Ba rất yêu mẹ và mẹ cũng vậy, gia đình tớ đã là 1 gia đình rất hạnh phúc. Cho đến một ngày, mẹ tớ...bị bệnh tim. Mẹ biết mình có bệnh nhưng không chữa trị, mà còn giấu giếm tớ và ba. Mẹ lúc nào cũng tươi tỉnh và hạnh phúc, nhưng không ai biết sau những nụ cười ấy là cơn đau quặn thắt lồng ngực khi bệnh tim tái phát. Cứ như thế, mẹ không hề chữa trị mà chỉ uống thuốc giảm đau liều nhẹ. Theo thời gian, căn bệnh lớn dần trong mẹ. Mẹ gầy gò, xanh xao và thường xuyên ốm yếu, mẹ đã phải nhập viện 3 tháng trời mà không khỏi bệnh. Mẹ không muốn tớ và ba lo lắng nên lúc nào cũng bắt bác sĩ giữ kín bí mật. Ba tớ thì lúc nào cũng chỉ vui mình vào công việc. Nếu ba như những người chồng biết lo cho vợ, cho con, biết quan tâm đến gia đình hơn 1 chút thì có lẽ ba đã sớm biết căn bệnh của mẹ. Nhưng lúc nào ba cũng đi công tác dài hạn, có lần ba tớ còn đi đến nửa năm, còn tớ thì lúc đó mới có 8 tuổi, tớ còn quá bé nên không hiểu được rằng mẹ đang dần dần rời xa tớ. Lúc ấy, tớ chỉ biết làm ẹ vui, đi học về là đến bệnh viện thăm mẹ, kể chuyện ẹ nghe, hát ẹ nghe và luôn khoe điểm cao, thành tích tốt. Vì tớ biết, chỉ có học tốt mới làm mẹ vui lòng. Mẹ rất tự hào về tớ, tớ vẫn hay thường thấy mẹ ngồi 1 mình trong phòng bệnh, ánh mắt hướng về phía xa xăm cửa sổ, và nước mắt mẹ lại lăn dài. Tớ biết mẹ buồn, mẹ đang ngóng trông ba chở về, ba rất ít đến thăm mẹ, nhưng mẹ luôn hiểu và thông cảm cho ba, chưa 1 lần mẹ trách móc ba điều gì. Tớ thì khác, lúc nào tớ cũng ghét ba, vì ba không những bỏ rơi mẹ và còn không quan tâm đến tớ. Ba dành hết thời gian cho sự nghiệp mà không hề 1 lần dẫn tớ đi chơi, không hề 1 lần làm tròn trách nhiệm của 1 người cha. Ba không biết mẹ bị bệnh tim, chỉ biết rằng mẹ luôn luôn phải nằm viện chữa trị. Vì bác sĩ chữa trị ẹ tớ thì lại khác, ông ấy luôn quan tâm, lo lắng

ẹ và chăm sóc tở. Tở rất cảm kích ông ấy, mà không biết rằng ông ấy rất yêu mẹ, và đã yêu mẹ từ cái nhìn đầu tiên. Ba biết chuyện, ba nghĩ mẹ luôn nằm viện là vì ông ấy, ba nghĩ mẹ thay lòng đổi dạ đi yêu vị bác sĩ ấy mà quên đi ba. Ba không hề nghe mẹ giải thích, dù rằng mẹ tở đã cố gắng nói cho ba hiểu đến trăm ngàn lần. Từ đó, ba cũng không còn đến thăm mẹ nữa. Vài tháng sau, tở phát hiện ra rằng ba đã có người đàn bà mới. Người đàn bà ấy ba đã quen trước khi gặp mẹ. Nhưng khi ba gặp mẹ thì ba thay lòng đổi dạ với người đàn bà đó, ba đã yêu mẹ, và giờ đây ng đàn bà ấy lại xuất hiện. Không chỉ vậy, bà ta còn mang cốt nhục của ba tở, họ đã có con với nhau 1 năm trước khi ba gặp mẹ, ng đó chính là Minh Châu. Lúc đó, ba tở mới biết rằng Minh Châu là con gái mình, và đã để họ sống trong căn nhà của gia đình tở. Mẹ không biết sự thật, vì mẹ luôn nằm trong viện chờ ba đến thăm. Ngày sinh nhật tở, mẹ đã cố gắng ra khỏi bệnh viện để trở về nhà cùng ba làm lễ chúc mừng sinh nhật. Nhưng khi về đến nhà thì ba không có ở đó, ba đi công tác dài hạn bên nước ngoài, ngược lại, chỉ có Minh Châu và người đàn bà đó ở trong nhà tở. Họ đang sinh sống ở đó như những người chủ nhà thực sự và hắt hủi, đuổi mẹ con tở đi ra ngoài. Thậm chí, bà ta còn mắng nhiếc, chửi rủa, mĩa mai và kể lại toàn bộ câu chuyện ẹ tở nghe. Mẹ nghe chuyện đã rất shock, mẹ ngã quỵ xuống, căn bệnh tim tái phát đến mức cao nhất. Tở đã cùng người giúp việc cấp cứu mẹ đến bệnh viện, nhưng không kịp, mẹ tở... đã mất. Trước khi chết, mẹ đã đưa cho tở 1 chiếc hộp nhỏ cùng với câu nói: 'Không được hận ba, hứa với mẹ nhất định phải tha thứ cho ba'. Đó là những lời nói cuối cùng mà mẹ nói với tở. Mẹ đã thực sự rời bỏ tở, mẹ đã bỏ tở ở lại 1 mình và đi đến nơi ấy-nơi thiêng liêng của bầu trời bao la này. Nghe tin mẹ mất, ba từ nước ngoài đã bay thẳng về đây. Tở vẫn còn nhớ rõ, ba vô cùng hoảng loạn và sợ hãi, tở thì cứ khóc đòi mẹ mãi, ba dỗ dành: 'Con gái, đừng khóc nữa, ba sẽ vào thăm mẹ và rồi sẽ lại để mẹ gặp con. Được không?' Tở gật đầu đồng ý, ba bước vào căn phòng mà mẹ nằm. Rất lâu sau, ba bước ra, 2 mắt đỏ hoe nhìn tở, lúc đó ba đã hiểu rõ về mọi chuyện và đã biết mẹ bị bệnh tim nhưng giấu gia đình. Tở lại hỏi ba và đòi ba cho gặp mẹ. Nhưng ng ta đã đưa mẹ đi mất, và từ đó tở không còn được gặp mẹ nữa. Tở rất hận, rất hận ba vì ng đàn bà ba chọn đã cướp đi mạng sống của mẹ, còn ba hứa rằng sẽ cho tở gặp mẹ nhưng lại để ng ta đưa mẹ đi mất. Từ đó trở đi cho đến bây giờ, ba vẫn vậy, vẫn vùi đầu vào công việc, nhưng ba đã quan tâm và lo lắng cho tở. Tở biết, ba làm vậy chỉ vì ba cảm thấy có lỗi với mẹ và có lỗi với tở trước đây. Nhưng tở đã không làm theo lời mẹ dặn trước khi mất, tở đã vô cùng hận ba, hận đến xương tủy. Và cũng vì thế, mà từ hồi 8 tuổi, tở đã không còn tổ chức sinh nhật nữa. Ngày sinh nhật, tở đem hoa đến mộ thăm mẹ và nói chuyện cùng mẹ, đó là ngày buồn nhất trong năm của tở. Tở ngày xưa và bây giờ vẫn vậy, vẫn là cô bé ngoan của mẹ nhưng đã không còn vui tươi và hạnh phúc như trước, như khi có mẹ. Tở sống 1 mình cô đơn, chỉ vùi mình vào học tập để ẹ nơi suối vàng sẽ không ngừng tự hào về tở. Cho đến lúc tở gặp các cậu.....!-Gia Linh kể tường tận lại câu chuyện cho chúng nó nghe, cổ họng nghẹn ứ như có thứ gì đó đang哽 chặn lại nhưng không hề rơi lấy 1 giọt nước mắt.

Chúng nó nghe xong chuyện thì đứa nào đứa ấy buồn thiu, tay lau đi những giọt nước còn vương nơi khóe mắt. Nó nói giọng buồn thiu:

-Gia Linh. Đừng buồn nữa nhé! Giờ đây, cậu sẽ không còn cô đơn nữa vì có chúng tở rồi mà phải không?

-Đúng vậy phải không Gia Linh?-Vy Anh cùng My hỏi

-Đúng vậy!-Gia Linh cười, nụ cười đã ít buồn hơn lúc trước.

-Cố lên nhé!-3 đứa nó nói

-Cảm ơn các cậu. Giờ đây, tở đang hạnh phúc lắm!-Gia Linh nở nụ cười hiền dịu.

Vừa lúc đó, bác sĩ bước vào và nói rằng Gia Linh đã có thể xuất viện. 4 đứa nó vui mừng, cùng nhau chuẩn bị rồi bước ra khỏi bệnh viện.

-Đi ăn mừng thôi. Yeah!-Bốn đứa chúng nó leo lên xe đi khỏi bệnh viện và kêu lên vui mừng, cùng nhau cười tít mắt!

Nhờ có nó, My và Vy Anh mà giờ đây Gia Linh đã không còn là cô bé cô đơn. Chúng nó sẽ trở thành những người bạn thật tốt của nhau!!!

12. Chương 12

Chap 12

-Bọn mình đi ăn đi....Ăn no rồi chơi mới đã chứ-Nó nêu lên ý kiến của mình

-Nhà hàng Fread Food nhé-Vy Anh nói

-Thôi.Nhà hàng Mỹ Linh đi.Ở đây mới nhiều món ngon-My

-Tớ có ý kiến này các cậu đừng chê nhé!-Gia Linh

-Cậu nói đi.-Chúng nó đồng thanh

-Chắc các cậu lúc nào cũng vào các nhà hàng sang trọng như thế đúng không? Cho nên hãy thử ăn 1 nhà hàng bình dân xem thế nào đi.Tớ biết 1 nhà hàng nhỏ ăn rất ngon nhé!-Gia Linh nói

-Được thôi.Miễn là cậu thích-Nó nói

-Được đó.Ăn thử xem thế nào.hyhy-My

-Được.Đường XX số **.-Gia Linh chỉ đường

Thế rồi theo sự chỉ dẫn của Gia Linh mà nó cứ thế lái xe đi.Khoảng 30',chúng nó đã đến nơi.

-Oa!Đẹp đó chứ.Phong cách rất cổ điển.-Vy Anh kêu lên

-Nói cho các cậu biết nhé!Chỗ này không dễ kiếm đâu.Nó mang 1 không gian rất đặc biệt ấy.Vào đi rồi biết.-Gia Linh nói,rồi 3 đứa nó theo Linh đi vào

-Công nhận đây,không gian rất yên tĩnh,phong cách cổ kính nhẹ nhàng,kết hợp với tiếng nhạc du dương,tạo cho con người ta cảm giác được thư giãn rất thoải mái.-Nó khen

-Đúng vậy đó!Cậu kiếm đâu ra chỗ này hay vậy.-My hỏi

-Hyhy.Đâu có,là mẹ tớ kiếm ra đó,hồi mẹ còn sống,tớ rất hay đến ăn với mẹ và ba,chỉ từ lúc mẹ bị bệnh và mất thì tớ không còn hay đến nữa.Nhưng tớ không thể nào quên được nơi đây,nơi đây ấp những kỉ niệm gia đình hạnh phúc này nên khi lớn,tớ đã cho người tìm nhà hàng này,và tớ đã tìm ra.Chỉ cần lúc nào buồn,hay vui,gặp chuyện khó khăn hay...muốn gặp mẹ,tớ sẽ tìm đến đây...Dường như nó đã là 1 phần không thể thiếu trong tớ.-Gia Linh cười khi nhớ lại mọi chuyện

-Ồ!Thì ra là vậy.-Cả 3 đứa nó đồng thanh.Vừa lúc đó thì phục vụ ra,chúng nó gọi món và ngồi chờ,tien thể trò chuyện.Tiếng đàn cùng tiếng hát rất nhẹ nhàng vang lên,âm thanh này khiến con ng ta cảm giác dễ chịu vô cùng,ngồi mãi mà không biết chán.

-Gia Linh!Chiếc hộp mẹ đưa cậu là gì vậy.Tớ đoán không nhầm là quà sinh nhật đúng không?-Vy Anh lém lỉnh hỏi

-Đúng đó.Hyhy.Món quà cuối cùng và cũng là món quà đẹp nhất.Chính là nó.-Linh nói,đôi tay luôn qua cổ áo,cầm trên tay chiếc vòng bạc rất đẹp,mặt dây là hình 1 thiên thần đang dang rộng đôi cánh.

-Là thiên thần?-My thắc mắc

-Ừm.Biết vì sao không?Vì từ bé mẹ đã nói cho tớ nghe về các thiên thần.Mẹ nói thiên thần luôn trong sáng và thánh thiện,không cái ác nào thắng nổi vẻ đẹp thuần khiết ấy.Thiên thần tượng trưng cho những con người tốt,chỉ cần sống đúng với lương tâm mình thì khi chết,sẽ được lên thiên đàng chơi với các thiên thần khác!Tớ cũng không biết là có thật không nữa,nhưng tớ luôn luôn nghĩ rằng,mẹ đã đi cùng các thiên thần đến nơi bao la của bầu trời này để giải thoát đi tất cả phiền muộn và khổ đau mà mẹ phải gánh chịu.Tớ rất yêu và nhớ mẹ!-Gia Linh cười...ánh mắt buồn xa xăm.

-Cậu đã cô đơn từ bé vậy sao?-Vy Anh hỏi

-Ừm.-Linh đáp

-Vậy thì buồn lắm phải không?-My

-Tất nhiên là vậy.Nhưng mà giờ đây đã có các cậu rồi!Tớ rất vui.Các cậu cũng như những thiên thần tốt bụng đến bên tớ vậy.Tớ cảm ơn mọi người nhiều lắm.-Linh cười tươi.

-Hyhy.Đừng nói vậy mà.Trước lúc gặp cậu bọn tớ đã là 3 thiên thần rồi.Hehe-Vy Anh nhí nhảnh

-Chuẩn men.-Nó và My giơ ngón tay cái lên tỏ vẻ đồng tình mặt vênh lên đầy tự hào.

-Haha.-Gia Linh cười lắc lẻo trước hành động này của 3 cô nàng.

Cứ thế,phục vụ đưa ra hết món này đến món khác,còn chúng nó thì cứ vui đùa thỏa thích,ăn uống lia lịa,có lúc đang ăn còn trọc ghẹo,cù nhau,hét lên,...phá tan không khí yên tĩnh của nhà hàng.Nhưng ai nhìn vào các cô cũng chỉ cười lắc đầu và thầm nghĩ: ‘Tuổi trẻ thật đẹp’.

-Nhoảm...nhoảm...Ngon ấy chứ nhỉ-Nó nói

-Công nhoảm nhoảm nhận-Vy Anh

-Hết chê lun ý...nhoảm nhoảm...hơn cả nhà hàng bọn mình...nhoảm nhoảm hay vào.-Khánh My

-Đã bảo rồi mà...nhoảm nhoảm...nhoảm nhoảm-Gia Linh đắc ý

-Ê!Ê....Tớ có ý này nè!-Nó kêu lên

-Sao...sao?-Linh,My,Vy Anh đồng thanh

-Bọn mình lập nhóm đề...-Nó

-Ừ...Đi!-Đồng thanh tập 2

-Có 4 đứa nè...Nhóm tên gì giờ?-Nó nhăn mặt lại suy nghĩ

-A!Bốn nàng công chúa-Vy Anh nêu ý kiến

-Oe...!-Phản ứng kịch liệt

-Đúng hơn là 4 con diêng-Nó cười haha,rồi bị 3 cái đánh vào người

-4 nàng thị nữ.Kaka =)) -Khánh My nói xong cười lăn ra,cả bọn được trăn cười vỡ bụng

-Xí quá...xí quá.-Nó phản ứng

-Có mà 4 con vịt zời ấy...Hehe-Gia Linh góp vui

-Không...không...Bốn nàng tiên nữ...-Vy Anh nhảy vào nói

-Tiên nữ gì...Hay là biệt đội điều hâu...-My hý hửng

-Chúng mày dở à?-Nó cười lêu lêu

-A!A! 4 con đười ươi...

-Không.4 con khỉ đột..!-Cứ thế,mỗi ng 1 ý kiến,làm tăng thêm trận cười lắc lẻo...Một lúc sau,trận cười đã giảm dần nó nói:

-Tên gì giờ?

-F4 đi.-Linh nói

-Được đấy.-Chúng nó mắt sáng rõ nhìn Gia Linh

-Ủầy!Mặt các cậu sao giống con chó con vậy?-Sau câu nói ấy,về mặt ngây thơ của 3 đứa nó biến thành vẻ mặt giết người,đánh cho Linh mấy nhát,khiến cô nàng đau ê ẩm.

-Rồi nhé! Đã có tên nhóm: F4.Zô nào!Mừng F4 ra đời...Kaka-Nó hô lên,My,Linh,Vy Anh đồng tình cùng cạ li với nó...

-À!Cậu định chuyển nhà?-My hỏi

-Ừ đúng.-Linh nói

-Yeah!Sang nhà bọn tớ ở đi-Nó nói

-Các cậu ở chung sao?-Linh hỏi

-Tất nhiên-Vy Anh nói

-Ồ nhờ sẽ không bị làm người hầu hay ô sin của các cậu chứ?-Linh nghi hoặc

-Trời ơi!Bạn tôi ơi sao lại nghĩ xấu cho ng tốt vậy chứ?-Nó nhăn mặt hỏi

-Thôi được.Tớ sẽ dọn sang ở.Dù gì có 4 đứa ở cùng nhau,tớ sẽ rất vui.

-Yeah!Yeah!Giờ có thêm Gia Linh rồi!Vui quá quá đi..-Chúng nó reo hò ầm ĩ....

Cả buổi tối ăn chơi chất tán, chúng nó đi về nhà. Về đến nhà, Linh, My, Vy Anh sang phòng nó tâm sự, nằm ôm nhau, cười đùa hạnh phúc. Thế rồi My, Vy Anh cùng nó ngủ mất. Chỉ còn lại Gia Linh thức, cô nhắn tin cho người cha của mình ‘Ba! Con muốn ở nhà Hạnh San, giờ con muốn sống vui vẻ, mai ba hãy cho người gửi hành lý đến nhà Hạnh San cho con, từ nay con sẽ không làm phiền ba nữa.’ 1 lúc sau, tin nhắn đến: ‘Chỉ cần con cảm thấy vui, ba đã có lỗi với mẹ con và con nên cũng không muốn bắt ép con chuyện gì nữa. Con ngủ đi.’ Cô đọc tin nhắn rồi tắt đèn đi ngủ, cô nhắm mắt, nghĩ: ‘Mẹ à! Có thể ba bỏ rơi con và có thể con hận ba, có thể ba đã sai trái, và có thể con đã không là đứa con ngoan trong mắt ba, nhưng thực tâm con cần ba lắm. Mẹ và con sẽ nhìn ba sống hạnh phúc với ng đàn bà ba chọn, con sẽ sống xa căn nhà ba ở để tâm hồn con được thoải mái, mẹ nhé. Con sẽ sống tốt với những người bạn thân yêu này của con. Họ chính là những thiên thần trong câu chuyện mẹ kể. Từ nay, con sẽ không cô đơn nữa đâu mẹ, con sẽ sống thật hạnh phúc và luôn cười mẹ nhé! Con yêu mẹ. Chúc mẹ ngủ ngon....!’

13. Chương 13

Chap 13

Tiếng chuông báo thức vang khắp căn phòng. Vy Anh giật mình ngồi bật dậy lấy tay dụi dụi mắt, tay mò mò đồng hồ để tắt mà không thấy đâu. Nhỏ định đứng dậy tìm thì thấy thứ gì đó rất vương vướng ở chân mình, quay đầu nhìn lại....:

-Hả!!!!!!-Nhỏ hét vang nhà

-Cái gì thế?????-Nó gắt lên

-Sao mà ôm chân tao ngủ hả?-Nhỏ hỏi

-Ồ...đâu biết...Thế sao mà đập vào mặt tao mà hét thế con ngu kia???

-Các cậu làm gì hét to thế? Khó ngủ quá-Gia Linh lên tiếng mắt vẫn nhắm tịt

-Linh! Sao cậu gối đầu vào đùi tớ ngủ ngon lành thế? Xong tay còn nắm tay Vy Anh là sao hả????-Nó hỏi

-Ủa...Vậy hả?-Cô đang định ngồi dậy thì:-Á á á á á á á á á á!!!!Ai dứt tóc tớ thế???

-Không biết....ma hả.....Ồ đâu...tay con My mà!!!-Vy Anh

-Thế con My đâu? Sao không thấy trên giường????-Nó trố mắt

-Nó...nó...Có phải...-Vy Anh nói

-ĐANG HÔN ĐẤT!!!!?????-Cả 3 đồng thanh nhìn xuống giường. Một sự thật quá phũ phàng, My đang cầm mặt xuống sàn, nằm xấp, ngủ ngon lành, tay thì với lấy mái tóc dài của Gia Linh nắm chặt lại.

-My! My, Buông tóc tớ ra đi My-Linh meo mào nói, nhưng vô ích, My vẫn ngủ ngon lành

-Để tớ-Nó nói, sẵn sàng nhảy xuống giường chuẩn bị ra đòn đánh thức con bạn thân. Nó chống tay ngang nạnh, chân bắt đầu giơ lên.... ‘bụp’ 1 nhát vào mông Khánh My. Đòn quá đau, My bật dậy gào lên:

-Á.....á.....á.....á-Cùng theo đó cũng là tiếng hét chói giáy nữa.....-Á.....á.....á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Mọi người biết chuyện gì xảy ra chứ? Đó chính là 1 cảnh tượng vô cùng phũ phàng khi mà Khánh My bật dậy, tay vẫn nắm tóc Gia Linh, tay Linh thì nắm tay Vy Anh từ lúc ngủ đến giờ.... Chính vậy mà, My giật 1 nhát bật dậy cực mạnh, Gia Linh theo tóc đáp ‘phịch’ 1 nhát, từ trên giường xuống sàn nhà, lồm cồm theo Vy Anh là 1 cú hạ cánh không thương tiếc đau điếng.... Giờ đây, nó dừng cười lăn lộn ôm bụng, ba đứa kia thì tay xoa

mông kêu xuýt xoa đau lòng. Thấy nó là ng gây ra tất cả mà cứ đứng hă hê, liền nháy mắt nhau 1 nhát, My nói:

-San San yêu quý à...!

-Đừng nói các cậu....Á á á....Buồn quá buồn quá....Haha....-Nó như đoán ra ý định thâm hiểm qua 3 khuôn mặt gian gian này nói nhưng My, Vy Anh, Gia Linh đã nhảy vào vỗ lấy nó cù cho nó 1 trận giằng giụa nước mắt....

Sau nửa tiếng hă hê cười với nhau, vật lộn trên đùa....Chúng nó mới nhận ra đã muộn học, đưa nào đưa ấy mê tơi về phòng chuẩn bị quần áo, sách vở, mê tơi xuống xe phóng đến trường. Trong xe, tất cả không nói gì, chỉ 1 tay xoa cái bụng đang sôi ùng ục, mặt mếu xệch nhìn nhau như tỏ ý: ‘Đói quá...’ trông rất đáng thương....Đến trường, may là cổng trường vẫn chưa đóng, chúng nó hý hửng rủ nhau đến căn tin thì... ‘Tùng....tùng....tùng’ Tiếng trống trường vang lên như quả búa tạ đập vào tai chúng nó:

-Trời ơi! Đang định đi ăn mà....!-Nó nói

-Đã trống rồi là sao?-Vy Anh

-Sao xui tận mạng vậy!!!!?-My, Linh đồng thanh

Chúng nó thả lỏng tay, cúi người xuống, ủ rũ lê lét bước lên cầu thang. Vào đến lớp, mặt đưa nào đưa ấy nhăn nhó, vào chỗ ngồi. Vy Anh thở dài quay ra bên Duy Phong định nói:

-Tiết đầu là gì vậy? Mở sách ra hộ cái đi...Mệt quá!

Nói xong, vẫn không thấy Duy Phong có động tĩnh gì, nhỏ bắt đầu bực mình quay sang nhìn Duy Phong thì chợt khựng lại, Duy Phong lại đeo tai nghe, ánh mắt vẫn xa xăm nhìn ra nơi khung sổ....Nhìn Duy Phong như vậy, nhỏ mới nhận ra...Lời nói của nhỏ vừa rồi thật vô ý, nhỏ đã hất hủi và chửi mắng Duy Phong cơ mà? Sao giờ đây, như 1 thói quen, nhỏ lại nói những lời như trước đây hay nói như ra lệnh cho Duy Phong. Nhỏ ngại ngần, ngồi thẩn thờ, trầm nghĩ: ‘Mình ngu ngốc thật, tự nhiên lại nói những lời như vậy, may là tên đó đeo tai nghe, không chắc là ngại chết mất...Không phải mình cố tình nói, dường như những lời ra lệnh đó mình rất hay nói với Phong, chết thật, chỉ mới hơn 1 tuần thôi sao mà đã quen có tên đó bên cạnh đến thế cơ chứ? Nhưng...Phong trước đây bị mình mắng thậm tệ thế nào cũng rất vui vẻ làm theo, và còn khiến mình vui nữa chứ...Mình....mình vô tâm đến thế sao? Nhưng...tình cảm của mình là thế nào? Mình không hiểu, không hiểu nổi....Thôi, không nghĩ nữa, dù sao tên đó cũng không nghe thấy, thế là tốt rồi, lần sau sẽ cẩn thận hơn...’

Nhưng cô không biết rằng, Phong chỉ đeo tai nghe và nhìn ra cửa sổ để nhỏ nhìn vào thì sẽ thấy anh không cần quan tâm đến mọi lời nói, mọi hành động của nhỏ. Chứ thực ra, anh không hề mở nhạc, ánh mắt thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn, nhìn trộm nhỏ...Đã mấy ngày không nói chuyện, không khiến nhỏ vui, không còn bị nhỏ quát mắng hay sai vặt, lại càng không được dạy nhỏ trượt patin để thừa cơ hội bày tỏ thêm tình cảm của mình, anh rất khó chịu, vô cùng khó chịu....Anh không còn cười nữa, thay vào đó là những nỗi buồn rầu vây quanh lấy cả khuôn mặt hot boy này, vẻ lạnh lùng cũng theo đó mà tăng lên. Anh không biết...lúc đầu chỉ định chơi xỏ lại nhỏ, tán tỉnh nhỏ để nhỏ xiêu lòng rồi đá 1 nhát để thừa cơ trả thù cái vụ dây chuyền bị nhỏ lừa. Ai ngờ đâu, nhỏ không hề xiêu lòng, mà ng xiêu lòng lại chính là...anh. Nhỏ không hề giống như những cô gái khác, có gì đó rất đặc biệt đã khiến anh thích nhỏ, thích từ bao giờ anh cũng không biết nữa...Tình cảm thật khó diễn tả, nó làm cho con người biết buồn biết chán. Nhưng anh cảm thấy vui hơn 1 chút khi nhỏ nói những lời vô tình đó, anh đã nghe hết được và nhìn trộm được hành động khựng lại, mặt đỏ ửng lên vì ngại của nhỏ. Anh trầm nghĩ: ‘Vy Anh không bỏ được thói quen ấy, thói quen bắt nạt và sai vặt mình. Mình cảm thấy vui vui, không ngờ là mình lại thích nhỏ đó đến vậy’.

Mình Khánh thấy hôm nay Gia Linh đi học thì mừng rỡ, không hiểu sao 1 ngày thấy cô nghỉ anh lại cảm thấy hơi hoang mang, lo lắng, rất khó nói. Chẳng biết tình cảm của anh dành cho cô là thế nào nhưng nhìn thấy cô đi học trở lại anh lại vui thế này:

-Sao hôm qua Linh nghỉ vậy? Có chuyện gì à?

-Không sao đâu. Hyhy. Hôm qua nhà Linh có việc bận nên xin nghỉ 1 buổi.-Gia Linh cười tít mắt

-Vậy à? Tay Linh bị làm sao kia?-Mình Khánh nhìn chăm chăm vào miếng băng dán to uệch trên tay Linh hỏi

-À!Có gì đâu Khánh.Linh đi đường không nhìn bị vấp nên mới thế ấy mà.-Linh giấu vội tay mình đi nói dối Minh Khánh.

-Thật ấy chứ?-Anh nghi ngờ hỏi cô (Đã nói rồi,anh Minh Khánh rất tinh ý mà.Hehe)

-Ừ thật đấy.Hyhy.

-Ừ!Hôm qua thầy hiệu trưởng có gọi để triển khai 1 số công việc đấy,mà Linh không có đó nên thầy bảo hôm nay Khánh với Linh cùng nên gặp thầy.

-Ok.Ra chơi thì cùng đi.

-Ừm!

Nó thì cứ ngồi nhẩn nhó vì đói,không thể nào tập trung vào bài học được:

-Nè heo!-Hắn quay sang cười nói

-Gi??-Nó gắt

-Sáng cô chưa ăn gì hả?-hắn hỏi,mặt gian gian

-Sao biết?Anh đi guốc trong bụng tôi à?-Nó

-Ặc!Nếu có đi thì tôi cũng đi giày chứ không đi guốc.-Hắn

-Có mà đi pốt ấy.Tôi hỏi sao anh biết(Pốt là cái đôi con gái hay đi mọi ng nhé)

-Thì bụng cô cứ đánh trống nãy giờ sao không biết?

-Ủa!Tai anh tai chó à?Thính thế nhỷ?

-Này.Còn hơn cái loại đầu heo,bụng lợn,dạ dày trâu.Chả ai như cô.Hứ

-Xí!Ai mà bằng được tôi chứ,tôi hết chê luôn đấy nhé.Anh chỉ xách dép cho tôi thôi,đồ thần kinh.

-Heo đui lắm mồm!- Và cứ thế...nó với hắn lại võ mồm chửi nhau.

14. Chương 14

Chap 14

Giờ ra chơi,nó cùng My,Vy Anh ra rủ Linh xuống căn tin nhưng Linh phải đi lên phòng hiệu trưởng nên đành để chúng nó đi ăn còn mình thì... nhịn.Chúng nó ngồi vào 1 bàn rộng trong căn tin và như đã quen,bọn hắn cũng đến ngồi cùng,lần này Vy Anh rất ngạc nhiên rằng Duy Phong đã đi cùng bọn hắn.Nhỏ nhìn chăm chăm vào Duy Phong,nhưng đáp lại là ánh mắt vô hồn của anh,tai vẫn đeo tai nghe,anh giờ đây sao khác quá,đã không còn là Duy Phong vui vẻ nghịch ngợm ngày trước,thay vào đó là 1 Duy Phong lạnh lùng,vô cảm,thờ ơ với tất cả mọi thứ,thờ ơ với cả chính nhỏ...Thấy tất cả mọi người đều lặng im không nói gì,hắn tươi tỉnh lên tiếng phá tan không khí ngột ngạt này:

-Ngạc nhiên không? Bọn tôi thuyết phục được Duy Phong xuống đó.Hehe

-Đúng đó.Mãi nó mới đi.Cứ như mất hồn mấy ngày nay ấy.Khổ thân thằng bé....bé mà khổ...Hô hô-Thiên Minh hóng hớt nói theo

-Cái gì mà bé bé khổ khổ...Hóng hóng hớt hớt nói leo kìa.-My thấy hành động vừa rồi của Thiên Minh quá buồn cười,cô đành chặn họng 1 quả.

-Đúng!Láo toét....Dám ngồi ăn mảnh nói leo đớp theo các cụ...Haha =)))-Nó được đà để theo Khánh My rồi 2 đứa nó ôm bụng cười lẫn lộn với nhau

-Haha...Tao là cụ mày đó Minh ơi....-Hắn cũng ôm bụng cười nghiêng ngả trước sự hài hước của nó

-Chúng mày cùng nhau bắt nạt tao đó hả....Duy Phong ơi chúng nó chơi 3 chọi 1,1 mình tao không lại được,mày tỉnh lại cùng tao đánh chúng nó đi mày-Thiên Minh than thở rồi quay ra cầu cứu Duy Phong nhưng...vô ích

-Vô ích thôi....Phong ngồi đây là cái xác,hồn thì bị 1 cô gái xinh đẹp nào đó cướp toi rồi...-Khánh My vẫn nghiêng ngả cười chọc lại Thiên Minh

-Hứ!Các người chờ đó....Dám chọc ghẹo Thiên Minh này ư??? Nupakachi-Thiên Minh chỉ tay vào mặt nó,hắn và Khánh My

-Chờ luôn-Cả 3 con người đang cười ‘nghiêng thùng đổ thùng’ kia đồng thanh.

-Tý quên...Minh Khánh đâu nhỷ?-Nó hỏi

-Chàng ta đi cùng nàng Gia Linh rồi các bé ạ-Hắn đáp

-Bé bé cái đầu anh ấy...Đồ thần kinh...Thế bọn họ đi đâu?-Nó

-Đi lên phòng hiệu trưởng rồi...Mà sao các người quen Gia Linh à?-Minh Khánh

-Quen chứ sao không?Thân là đồng khác nhé.Bọn tôi là ân nhân cứu mạng Linh đó.Hồ hô.Nghĩ lại sao mà thấy tự hào quá à-Khánh My vênh mặt đắc ý rồi cười(Mà thực ra hôm đó người cứu chị Linh là chị San và Vy Anh mà)

-Thôi đi My.Hôm nay My nói nhiều quá đó-Thiên Minh nguýt

-Kệ My.Tài năng vốn có đó,chẳng qua chưa phát huy thôi.Hehe-My cười

-Vâng.Hạn chế cái tài năng đó hộ Minh là được rồi-Thiên Minh thở dài.

Trở lại với Minh Khánh và Gia Linh,họ đã hoàn thành công việc của mình và đang cùng nhau cười nói vui vẻ trở về lớp.Nhưng mọi chuyện thật khó lường,đang nói chuyện với Minh Khánh thì Linh nhận được 1 tin nhắn với cái số lạ: ‘Gia Linh ơi!Tớ là Minh Trang nè.Tớ đang có việc gấp cần phải lên chỗ cô giáo,phiền bạn mang hộ xấp tài liệu này về lớp cho tớ.Bạn đến bồn hoa sau cùng của trường nhé!Tớ đang ở đó.’

Gia Linh cả tin nói với Minh Khánh:

-Khánh về lớp trước nhé!My ra hộ Trang tý việc.

-Ok.-Khánh nói rồi rào bước về lớp.

Theo lời dẫn của cái tin nhắn đó,My đi 1 mình ra bồn hoa sau cùng của trường,đó là 1 khuôn viên rất rộng và thanh tĩnh.Ở đó hầu như k có người qua lại,đó chỉ là nơi tham quan trong trường.My đã đến nơi và nhắn lại tin cho Trang:

-Trang ơi!Linh đến rồi nè.Trang đứng ở chỗ nào vậy?

Tin nhắn được gửi đi.My nhìn xung quanh,khung cảnh nơi đây đẹp lạ lùng,nhưng sao Linh cảm thấy có thứ gì đó nguy hiểm ở đây,đó như 1 điềm báo.Đang nghĩ thì có tiếng chân người bước lại,Gia Linh giật mình quay lại đằng sau thì nhìn thấy con nhỏ An cùng đội của nó là Oanh,Trâm và Thùy và khoảng chục đứa khác đang hăm hở tiến lại gần.Quả nhiên điềm báo không sai,Linh sợ hãi lắp bắp lên tiếng:

-Các người...Sao lại ở đây...Trang đâu?

-Haha...Đến mức này mà mày vẫn ngu ngơ vậy sao?Minh Trang nào chứ.Nó vẫn đang ngồi học trong lớp kia,nó có đưa xấp tài liệu nào đó ày thì cũng đâu phải đến nơi xa xăm,hoang vắng thế này chứ?-Nhỏ Hải An cười ha hả,tay chống ngang nạnh lên tiếng

-Các người...thật quá đáng-Gia Linh sợ hãi lùi lại

-Bọn tao quá đáng ư?Cũng chỉ vì con nhỏ hồ ly tinh như mày cứ quẩn lầy hoàng tử Minh Khánh của bạn tao thôi-Nhỏ Thùy Trâm lên tiếng đầy hăm dọa

-Đúng vậy.Tao đã cảnh cáo mày bao lần mà mày vẫn chứng nào tật ấy,vẫn theo đuôi,bám riết lấy hoàng tử của tao-Nhỏ An nói

-Tôi chả làm gì cả...Các người vừa vừa phải phải thôi chứ.Tôi chỉ đi cùng Khánh lên phòng hiệu trưởng để làm nhiệm vụ thôi.Tôi không như các người,đã không được người ta chú ý lại còn nhân rồi đi đánh ghen vô cớ-Gia Linh không lùi bước nữa,cô đứng thẳng người dậy,đối mặt với chục con nhỏ điên khùng rồi nói lên đầy cảm phẫn.

-Được!Mày giỏi lắm.Dù có biết võ như con 2 con bạn mày thì cũng chẳng thể đánh thắng được mười mấy đứa bọn tao đâu.-Nhỏ Oanh nói lớn

-Bọn tao sẽ đánh ày không còn gì để hống hách lên tiếng nữa.Xông lên tụi bay,đánh chết nó cho tao-Nhỏ Thụy nói rồi cả lũ con gái xông lên.

Gia Linh bị đánh tới tấp,khụy xuống.Sức khỏe của Linh chưa hồi phục hẳn từ vụ đánh hôm trước,thể mà giờ đây,quần số còn đông hơn cả cô tưởng.Những cú đánh không biết thương hoa tiếc ngọc.Hơn chục lũ con gái này,đứa dứt tóc,đứa tát tới tấp,đứa đấm,đứa thui,đạp vào bụng cô....Khấp người Linh giờ đây toàn là máu,nhưng lũ con gái ấy vẫn không hề dừng tay...

Bọn nó thấy Minh Khánh trở về mà không thấy Gia Linh đâu,liền hỏi:

-Ủa Khánh,Linh đâu rồi?

-Linh đi lấy xấp tài liệu Trang nhờ lên bảo Khánh về lớp trước.-Khánh đáp

-Khánh bị sao thế,từ nãy giờ Trang vẫn ngồi trong lớp,không hề đi đâu,làm sao có thể...-Khánh My lo lắng nói

-Cái gì?-Mặt Minh Khánh tối sầm lại rồi chạy lại chỗ Trang hỏi han:

-Trang.Nãy giờ bạn có đi ra ngoài không?

-Không.Nãy giờ tớ vẫn ngồi đây để hoàn thành tài liệu cho lớp.-Trang nói

-Chết tiết!Không phải bạn bảo Linh ra chỗ nào đó lấy tài liệu cho lớp sao?-Minh Khánh lo lắng tột độ nhìn Trang

-Không hề có chuyện đó.-Trang lắc đầu đảm bảo cho lời nói của mình

-Vậy thì...-Nó nói,quay sang nhìn My,Vy Anh.3 đứa nó,như đoán ra có chuyện gì liền chạy thẳng 1 mạch ra khỏi lớp.

Nhìn thấy chúng nó chạy đi,Minh Khánh,hắn,Duy Phong và Thiên Minh vì lo lắng cho sự mất tích của Gia Linh cũng chạy theo.Trang thì ngớ người,không hiểu chuyện gì xảy ra.7 người chúng nó cùng nhau chia ra mỗi người 1 ngã đi tìm Linh.Tất cả ngã rẽ,cùng nhau đổ về 1 hướng,chúng nó chạy lại rồi hỏi han nhau:

-Có thấy Linh không?-Nó lo lắng

-Không thấy-Tất cả đều đáp lại câu nói của nó,về mặt ai cũng lo lắng,thở hổn hển vì mệt,những giọt mồ hôi rơi lã chã.

-Vậy thì...Chỉ còn 1 chỗ-Nó khẳng định rồi chỉ tay về 1 hướng nói:-Bồn hoa sau trường.

Thế rồi 3 đứa nó chạy trước,còn bọn hắn thì cùng nhau chạy đi kiếm Linh ở căn tin,sân vận động,...Đến nơi,nó chứng kiến cảnh 1 đám nữ sinh đang cùng nhau vây quanh đánh ai đó.Nó ngờ vực đó là Gia Linh liền kêu to:

-Dừng tay lại.

Nghe thấy tiếng nó,mấy con nhỏ cùng hơn chục nữ sinh tản ra,để lộ 1 cô gái đang nằm quằn quại,dáng người nhỏ bé nằm trên vũng máu lớn,mái tóc dài bê bết máu đang xoa phủ khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch của Gia Linh:

-Gia Linh-Khánh My kêu to khi nhìn thấy cảnh tượng này,rồi nhỏ chạy lại đỡ Gia Linh dậy.

-Các người....Ăn gan hùm rồi-Nó nói xong thì xông đến chỗ mấy con nhỏ xíu sồn đang cùng nhau đứng đó,cùng với Vy Anh,đánh,đấm,tát,...trả thù cho Gia Linh.Về mặt của nó và Vy Anh lúc này thật đáng sợ...

Cùng lúc đó,bọn hần không tìm thấy Linh,liền chạy lại chỗ 3 đứa nó thì chứng kiến cảnh nó với Vy Anh đang đánh tanh bành 1 đám con gái,còn Khánh My thì đang nức nở,lạy Gia Linh dạy trong vũng máu lớn.Bọn hần chạy lại,hần can nó kéo ra,Duy Phong thấy vậy cũng lôi Vy Anh đang gây gổ đánh nhau ra ngoài,Thiên Minh với Minh Khánh chạy lại chỗ Gia Linh:

-Minh Khánh,bạn hãy đưa Gia Linh đến bệnh viện mau,không thì Linh sẽ chết vì mất máu đấy.Nhanh lên!-Khánh My trong làn nước mắt nói to.Sau lời nói của My,Minh Khánh nhắc người Linh lên,bế gọn trong lòng rồi chạy đi....

-Bỏ ra...Đừng can bọn tôi.-Tiếng Vy Anh gào lên,đẩy Duy Phong ra.Nhưng Duy Phong đang ôm chặt lấy Vy Anh dù cô vùng vẫy như thế nào:

-Đừng như thế nữa,Vy Anh.-Duy Phong lên tiếng

-Anh bị điên à?Bỏ tôi ra...Tôi phải đánh chết lũ con gái này.-Nó cũng gào lên không kém

-Cô đừng la lớn nữa,cô đánh bọn họ ra nông nổi này rồi còn đòi làm sao nữa,đánh chết con nhà người ta à?-Hần mắng nó,tay thì giữ chặt lấy tay nó mặc cho nó vùng vẫy hết cỡ.

-Như thế chưa đủ đâu.-Khánh My lau nước mắt nói

-Con nhỏ này,mày dám động đến bạn của tao à?-Thế rồi,My lôi cổ con nhỏ Hải An đang nằm đau đốn cùng đồng bọn trước những cú đánh đau điếng của nó và Vy Anh,tát tới tấp.

-Khánh My,ngừng tay đi.-Thiên Minh kéo My ra không thì nhỏ sẽ tát chết con nhỏ An mất

-Tôi cho các cô 5 giây,không biến khỏi đây thì bọn tôi sẽ tự tay đánh chết các cô đó-Lời hần vang lên đầy dọa,ánh mắt sắc bén hình viên đạn đang lừ lừ nhìn mấy con nhỏ bị đánh tơi bời,máu me chảy đầy.Thế rồi cả đám lê xác chạy mất,về mặt sợ hãi vô cùng....

Minh Khánh đang cùng Gia Linh ngồi trên xe taxi đến bệnh viện:

-Gia Linh.Tĩnh lại đi.Bạn sao thế này...Gia Linh...Gia Linh-Minh Khánh gọi tên Linh,ôm cô vào lòng.Áo anh giờ đây cũng bị nhuộm đỏ vì ôm chặt Gia Linh.

-Đi nhanh lên!-Minh Khánh quay qua,quát ông tài xế vì quá lo lắng cho Gia Linh

-Linh....Đừng xảy ra chuyện gì...Khánh xin Linh đấy...Linh mà làm sao...Khánh sẽ hối hận lắm...-Minh Khánh lo lắng tột độ,nhìn Gia Linh bất tỉnh đầy thương xót.Giờ thì anh đã hiểu,anh thực sự thích Gia Linh,thích ngay từ lần đầu tiên chạm mặt.Tình cảm đó lớn dần theo năm tháng đã trở thành 1 tình yêu tha thiết.Người con gái anh yêu thương đang nằm giữa ranh giới sống chết,nếu có mệnh hệ gì chắc anh không sống nổi....

Đến bệnh viện,Minh Khánh bế Gia Linh chạy lại rồi quát lên với mấy cô y tá:

-Mau cứu cô ấy....!

Thế rồi,mấy người y tá vội vàng cùng Minh Khánh đưa Gia Linh vào phòng cấp cứu.....

15. Chương 15

Chap 15

Minh Khánh hoảng loạn đặt Gia Linh vào xe cấp cứu khẩn cấp.Thế rồi 3,4 cô y tá đẩy xe vào phòng cấp cứu mà không cho anh vào theo,Minh Khánh đành bất lực ngồi ngoài chờ đợi kết quả tình trạng của Gia Linh.Khoảng 10 phút sau,bọn hần cùng 3 đứa nó hốt hải chạy vào:

-Minh Khánh,sao rồi?-Nó

-Có kết quả gì chưa?-Vy Anh

-Có nguy hiểm đến tính mạng không?-My

Đáp lại sự trả lời của 3 đứa nó chỉ là cái lắc đầu nhẹ nhẹ nhưng đầy đau khổ của Minh Khánh khiến chúng nó thất vọng vô cùng.

-Mọi người dừng hỏi như vậy nữa, chờ 1 lúc chắc sẽ có kết quả thôi.-Thiên Minh nói rồi vỗ nhẹ vào vai Khánh My an ủi để cô thôi khóc.

-Làm thế nào đây? Hức....hức....-Vy Anh không kiềm được nước mắt cũng đã khóc theo

-Không sao đâu...Đừng khóc nữa Vy Anh-Duy Phong đã bắt đầu nói chuyện, đưa tay lau nước mắt cho Vy Anh

-Nhưng Duy Phong...Bạn ấy vừa xuất viện về, sức khỏe chắc chưa ổn định hẳn...Hức...Thế mà lại bị đánh đến nỗi như vậy...-Vy Anh nói trong nước mắt rồi ôm chầm lấy Duy Phong nức nở, nhỏ không kiềm chế được bản thân, giữa nhỏ và anh giờ đây có lẽ đã không còn khoảng cách của sự ngại ngùng và hờn giận nữa. Duy Phong hơi bất ngờ, nhưng rồi lại đưa tay ôm Vy Anh...

-Là sao? Cô ấy vừa mới xuất viện về?-Minh Khánh lo lắng ngẩng mặt lên hỏi

-Haizzzz. Việc đã đến mức này thì bọn mình cũng không giấu bạn nữa. Là thế này....-Nó không khóc, mặt chỉ buồn thiu, kể lại tường tận mọi chuyện cho Minh Khánh cũng như bọn hắn nghe về vụ đánh ghen rồi việc bọn nó cứu Gia Linh, đưa cô vào bệnh viện đến việc trở thành bạn thân của nhau và vụ việc lúc này sau bồn hoa của trường.

-Trả thù ư?-Minh Khánh hỏi

-Đúng vậy. Vì lần trước, bọn mình đánh chúng nó tới bời, rất đau.-Nó nói

-Thật quá đáng rồi đó. Dù gì việc này cũng liên quan đến Khánh, chờ Gia Linh hồi phục, Khánh sẽ giải quyết vụ này.-Ánh mắt đau buồn của Minh Khánh trở nên tối mịt vì cảm giận và tức tối. Họ đã để người con gái anh yêu thương phải chịu đựng nhiều nỗi đau đến vậy, họ phải trả giá.

-Không chỉ nhỏ An thích Khánh mà nhỏ Trâm thích Long, nhỏ Thùy thích Phong và nhỏ Oanh cũng thích Minh nữa.-Khánh My nói

-Chuyện này để sau đi, quan trọng bây giờ là sức khỏe của Gia Linh.-Duy Phong nói.

-Chắc là Gia Linh sẽ lâu tỉnh lại, mà mọi người thì sẽ không ai chịu về, tôi sẽ đi mua đồ ăn giúp mọi người. Dù gì thì cũng phải có sức khỏe mới lo được cho Gia Linh-Hắn nói

-Ừm. Mọi người cũng đói rồi, tôi đi cùng anh.-Nó nói

Cả 2 bước ra khỏi bệnh viện, mỗi người 1 suy nghĩ riêng, chẳng ai nói gì. Nó chỉ lẳng lặng đi lên xe hắn rồi cùng nhau đến 1 nhà hàng lớn. Đến nơi, hắn nói nhưng giọng điệu rất nhẹ không còn hung dữ như hằng ngày:

-Đến nơi rồi.

Không thấy nó nói gì, hắn liền quay qua lay vai nó:

-Này! Sao vậy...Cô....-Hắn ngạc nhiên....Nó đang khóc...nước mắt lăn dài trên gương mặt đáng yêu, 2 mắt to tròn ngấn nước. Lần đầu tiên...hắn thấy nó khóc, hắn chỉ nhìn thấy 1 con người mạnh mẽ và vui vẻ tình nghịch ở nó, chưa từng thấy nó như thế này. Mọi ngày, nó luôn to tiếng bắt nạt, thậm chí là còn đánh hắn bôm bốp, mồm thỳ như loa phát thanh, lúc nào cũng chí chóc. Thế mà giờ đây, trước mắt hắn, nó đang vô cùng yếu đuối, nó khóc....Tuy về mặt này của nó nghìn năm có 1, rất hiếm nhưng sao...hắn không thích nó khóc tẹo nào....Hắn vòng tay qua ôm nó, 1 cách rất tự nhiên và nhẹ nhàng. Nó hơi bất ngờ nhưng cũng để yên, vì giờ đây, thực sự nó cũng đang rất cần 1 vòng tay để an ủi. Hắn không hiểu những hành động này của mình, nhưng sao chỉ thấy trái tim lồi nhịp:

-Đừng khóc chứ. Cô mạnh mẽ lắm mà. Gia Linh sẽ không sao đâu-Hắn an ủi

-Hức...hức...-Hắn nói thì nó càng khóc to hơn

-Tôi không biết giờ con gái khóc bao giờ đâu, cô đừng làm tôi khó xử nữa chứ.-Hắn lúng túng khi thấy nó khóc to hơn nhưng thực sự hắn rất sợ nhìn thấy nước mắt con gái, đặc biệt là nó. Nó nghe thấy lời nói của hắn, nửa muốn cười nửa muốn khóc thêm. Tự dưng nó cảm thấy thật ảm áp, tuy nó và hắn rất ghét nhau, nhưng sao cảm giác lại rất quen thuộc.

Và cứ như thế,nó khóc trong vòng tay ấm áp của hần,cho đến khi nó ngủ thiếp đi.Hần nhìn nó ngủ ngon lành thì không đánh thức nó dậy,có lẽ nó đang rất mệt.Nghĩ rồi hần đặt nhẹ 1 nụ hôn vào trán nó.Cảm thấy hành động của mình quá lố,hần liền ngại ngùng mở cửa xe chạy vào nhà hàng mua thức ăn,may là nó ngủ say lên không biết gì.Mua xong,hần lại leo lên xe,mang đồ ăn vào bệnh viện:

-San San đâu rồi?-Vy Anh hỏi

-Mệt quá,ngủ luôn trong xe tôi rồi.-Hần nói

-Vậy thì đưa San San về nhà đi,bọn tôi ở đây chờ tin tức của Gia Linh rồi sẽ báo cho Long và San San sau nhé!-Khánh My cười nói

-Cho tôi địa chỉ.-Hần

-Đường XX,số nhà **-Vy Anh đáp

-Ok!Mọi người cố gắng nhé.Tôi đi nha-Hần nói rồi đi mất

Hần lại theo sự chỉ dẫn qua lời nói lúc nãy của Vy Anh mà đưa nó về nhà.Đến nơi,1 biệt thự nguy nga to đùng xuất hiện,hần xuống xe,bấm chuông mở cửa nhưng mãi không thấy ai mở cổng.Hần vào xe,lay lay nó:

-Nè heo.Mã khóa mở cổng nhà cô là gì thế?

-Ừm....ừm....251199-Nó chẳng biết gì,trở mình nói luôn cho hần biết,rồi lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Thế là hần bấm bấm vài nhát,cánh cổng biệt thự mở ra,cho xe vào rồi lại gọi nó:

-Dậy đi.Về nhà rồi.Lên phòng ngủ đi-Hần lay lay nó

-....-Nó chẳng đáp gì,hơn nữa,còn cầm cả tay hần rồi lại lăn ra ngủ tiếp

-Trời ạ!Tôi chết mệt với cô mất...-Hần không biết làm cách nào liền bế nó trên tay rồi đi vào nhà,tìm phòng nó.Nhà nó rộng ngang nhà hần,lại nhiều phòng lên hần đi bừa vào 1 căn phòng rộng:

-Hộc hộc....-Hần đặt nó 'phịch' 1 nhát xuống giường rồi lăn ra thở dốc vì quá mệt,nhà nó nhiều tầng phải trèo từ tầng 1 đến tầng 3 thì mới nên được phòng,mà bế nó trên tay thì có phải nhẹ nhàng gì đâu cơ chứ.

-Cô ngủ đi,tôi về đây-Hần vuốt những sợi tóc nhỏ,còn vương trên khuôn mặt phúng phính đáng yêu của nó rồi thì thầm ghé vào tai nó nói.

Trong khi đó,nó ngủ say nên chẳng viết gì,thấy có gì đó vọng nhẹ ở bên tai thì liền vòng tay ôm luôn hần ngủ ngon lành.

-....-Hần bị nó lôi xuống,bất ngờ không phản kháng được.Giờ đây,1 cảnh tượng hết sức lãng mạn đang diễn ra: Nó ôm hần ngủ ngon lành,hần thì không biết phải làm sao với nó,hơn nữa,khoảng cách giữa mặt của 2 con người này đang rất gần,chỉ khoảng vài cen-ti-mét nữa thôi là họ có thể chạm môi bất kì lúc nào.Hần không kìm chế được trước sự đáng yêu khi ngủ của nó,liền 'chụt' 1 phát vào đôi môi căng mọng kia.Hần nhẹ nhàng kéo đôi tay đang vòng sau cổ mình của nó xuống để ra về nhưng vô ích,đã không thoát khỏi nó,mà tình trạng còn khốn khổ hơn:Nó kéo luôn cổ hần xuống nghiêng sang 1 bên,rồi trở mình rúc vào người hần,ôm chặt.Hần không tài nào nhúc nhích được đành bất lực cười nhẹ:

-Tôi không ngờ là loài heo lại có cách quyến rũ khó lường như thế đấy....

Thế rồi,trời đổ mưa to,cơn mưa giao mùa thường rất lạnh...Nó và hần chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không biết....

16. Chương 16

Chap16:Cái Kiss bất ngờ.

Sau cơn giông bão tối qua,ánh nắng đã tràn về xua đi màn đêm tĩnh mịch 1 màu đen bao phủ...Cơn mưa giai giăng đã đi xa,mang cầu vồng xua tan những lạnh giá....

Tiếng chim ca líu lo vang vọng khung trời xanh biếc như tiếng chuông đồng hồ gọi vạn vật đón chào 1 ngày mới...Nó bừng tỉnh sau giấc ngủ êm ái đầy hơi ấm từ chú gấu bông của mình mà chưa bao giờ nó cảm thấy thích ôm con gấu bông đó đến như vậy.Ngồi bật dậy,đang định đưa chân bước xuống giường thì:

-Á á á á á á á á á....-Nó gào lên thật to

-Cái gì thế?-Hắn cũng bật dậy gào lên khi nghe thấy tiếng nó hét âm ỉ

-Sao anh ở nhà tôi?Sao tôi ôm anh ngủ?Sao anh nắm tay tôi?Sao anh nằm ngủ cùng tôi?Sao anh biết phòng tôi mà vào? Sao....bla bla-Nó hỏi lia lịa nhìn chăm chăm vào hắn,không kịp để hắn trả lời.

-Sao cô không hỏi cô ấy???-Hắn quát lớn rồi thở dài:-Mới sáng sớm ra mà đã âm ỉ như vậy rồi?Có biết tôi qua tôi vất vả với cô như thế nào không hả?-Hắn than thở

-Anh....anh...đã làm gì tôi? -Nó nhìn hắn sợ sệt rồi lấy 2 tay làm thành hình dấu X đặt trước ngực.

-Hahaha....-Hắn cười lớn,cười như chưa bao giờ được cười vậy.Thế rồi ‘cốc’ 1 nhát vào đầu nó

-Làm cái gì vậy hả?-Nó từ sợ sệt chuyển thành căm phẫn vì cái kí đầu đau điếng mà hắn trao tặng rồi ‘bụp’ nó tặng cho hắn 1 cú đá vào chân

-Này!Cô điên hả-Hắn tức lộn ruột cốc thêm cho nó 1 nhát

-Anh điên đó.-Nó ôm đầu nói rồi véo cho hắn 1 nhát vào tay

-Ya...Cô ăn gan hùm rồi-Thế rồi hắn lại lấy tay nhéo mũi nó 1 cái rõ đau

-Á!Anh dám....-Nó nói tiện cào 3 nhát vào cổ hắn tạo thành 3 vết đỏ dài như bị mèo cào...

Hai ng cứ thế đấm,đá,đánh,chửi,cấu,véo,bẹo nhau trên giường cho đến khi 1 cảnh tượng thật lạ lùng diễn ra khiến ng khác nhìn vào phải phì cười:Chân nó đạp chân hắn,1 tay cầm chặt cổ tay hắn,1 tay cấu thật mạnh...Còn hắn thì đẩy nó ra,2 bàn tay cầm 2 má nó bẹo thật đau...Cứ thế không ai chịu nhường ai cho đến lúc 2 má nó sưng tấy lên,tay hắn chảy máu vì móng tay nó rất sắc....(Khổ thân 2 anh chị,cái này ng ta gọi là Chiến tranh TG thứ 3)

Một lúc sau,nó và hắn mới chịu bỏ nhau ra...

-Anh có sao không?-Nó hạ giọng hỏi han

-Nhìn thế này còn hỏi...-Hắn

-Xí!Người ta quan tâm còn kiêu hả...Cấu thêm cho anh toét máu bây giờ.

-Toét rồi còn đâu mà đòi thêm nữa.

-Toét cái đầu anh ý...Cho chết cái tội.Mà anh thì cũng có kém gì đâu chứ,2 má tôi sưng phồng lên rồi nè.

-Thôi được rồi thế này cho hòa nhé!Coi như k ai nợ ai.-Hắn nói

-Cô rửa tay cho tôi đỡ nhiễm trùng rồi băng bó cho tôi.Xong lược trứng tôi xoa cho cô hết sưng.Ok?

-Không được.Tôi vẫn thiệt.Sao tôi phải lược trứng.Mới cả tôi không biết lược,anh phải lược đi chứ.-Nó càu nhàu

-Thì tôi lược...Có mỗi chuyện lược trứng mà cũng không biết.Đồ con heo...

-Anh đã lược trứng rồi thì nấu đồ ăn sáng luôn đi...được không?-Nó giả bộ ngây thơ,nhìn hắn chơm chớp mắt,gọng nói nghẹn ngào,2 tay chấp lại tỏ vẻ hy vọng.

-Vô ích thôi.Tôi chỉ biết lược trứng.-Hắn nói 1 mạch rồi đi thẳng xuống cầu thang làm nó tụt hứng,mặt mếu xệch đi.

-Thế thì biết ăn cái gì,tôi đói lắm rồi...-Nó mếu máo chạy theo nói

-Ai bảo không biết nấu ăn...Làm mì gói đi.-Hắn ra lệnh

Nó lọ mọ xuống bếp thì hắn lại quát:

-Đi chuẩn bị băng thay cho tôi đã...Xót lắm rồi.

-Biết rồi.Luộc trứng đi.Má tôi cũng rất lắm,tấy lên rồi này...Ôi nhan sắc trời phú của tôi.-Nó than vãn

-Nhan sắc loài heo...Hô hô-Hắn nhìn nó phá lên cười

-Im đi...-Nó tức mình chỉ tay vào mặt hắn nói rồi lật đật đi tìm băng dán và ô xi già.(Thuốc rửa nhiễm trùng vết thương đó các bác).

Khoảng 10 phút sau,hắn bưng ra 2 quả trứng rồi ngồi xuống chìa tay ra nhìn nó:

-Mau lên!-Hắn giục

-Anh vừa nói mau lên hả?-Nó cười gian

-Ừ!Mau lên rồi còn ăn mì...Tôi đói lắm-Hắn than

Thế là 'tòng' 1 nhất:

-Á....!Cô làm gì vậy.Trời ơi...xót quá-Hắn kêu giống giời rồi nhảy cẫng lên

-Anh bắt tôi nhanh thì tôi phải đành đồ cả lọ ô xi già vào tay anh thôi,chứ biết sao giờ,là anh ép tôi.Mà tôi làm nhẹ nhàng thế còn gì.(Nhẹ nhàng là thế đó các bác ạ)

-Mà sao anh lại ở trong nhà tôi thế?-Nó rửa vết thương cho hắn rồi ngược mắt lên hỏi

-Cô đi cùng tôi đi mua thức ăn,cô khóc,tôi ôm,cô ngủ,tôi lai về,tôi bấm cửa,không có ai,tôi hỏi cô,cô nói số nhà,tôi gọi cô,cô không dậy,tôi bế cô,cô nằm im,tôi đưa lên phòng,cô nằm ngủ,tôi đòi về,cô ôm tôi,tôi gỡ tay cô,cô ôm chặt,...Thế thôi.-Hắn trả lời cụt ngủn

-Thế thôi?-Nó bắt đầu đỏ mặt hỏi hắn

-Chứ còn sao nữa,tôi mà kể chi tiết chắc là cô ngại không dám gặp tôi nữa đâu.-Hắn cười gian

-Tôi có làm gì quá không?-Nó hỏi

-Có!Cô cứ ôm tôi thôi,ngột không thở được.Tôi chả hiểu làm sao,tôi cứ lôi cô ra,cô lại rúc vào,tôi cự mình 1 tý là cô lại ôm chặt hơn.Cứ như kiểu cô thèm hơi tôi ấy...Haha =)))-Hắn nói xong rồi cười nghiêng ngả.

-...-Nó ngại quá,cúi gầm mặt xuống không nói năng gì.Được đà,hắn càng trêu nó:

-Thế tôi mới nói vớ vẩn với cô,ý tôi là vì cô cứ 'thèm hơi' tôi cho nên quần chặt lấy,tôi không thể nào nhắm mắt được.Thế mà cô lại nghĩ tôi làm gì cô sao?Đầu óc cô đen tối quá đấy....Haha-Hắn càng cười thêm khiến nó ngại không chịu được nữa,liền quần nhanh băng cho hắn rồi lù lù tiến thẳng xuống bếp.

Hắn chỉ trêu cho nó ngại để nhìn khuôn mặt đỏ ửng lên như trái cà chua của nó chứ thực ra,hôm qua được nó ôm,hắn đã rất vui,hắn nằm im và còn không hề cự mình để tránh cho nó tỉnh giấc,không những vậy mà còn ngủ rất ngon nữa...Hắn thấy nó hì hục gì đó trong bếp thì nhin cười,nói:

-Cô làm gì mà lại đi thẳng vào bếp thế?

-Làm mì...-Nó đáp cụt ngủn

-Thôi...Đi ra đây tôi xoa vết thương cho.-Hắn nói

-Không cần,tôi tự làm.-Nó

-Tự làm...không biết làm...đau cô chịu nhé!-Hắn cười gian vì chắc chắn nó không biết xoa.Thế rồi nó lù lù tiến vào nhìn hắn tức giận,mặt vẫn còn đỏ,2 má sưng tấy nên,trông hành động của nó đáng yêu vô cùng.Nó ngồi xuống,ngẩng mặt lên,để mặc cho hắn xoa,hắn bóc trứng rồi xoa nhẹ vào má nó,cảm giác rất dễ chịu và thoải mái,vết thương như đang dịu đi,không còn đau nữa:

-Làm nhanh đi,không nở mì tôi bảo anh.-Nó gắt

-Nhanh này!-hắn cầm luôn 2 quả trứng xoa mạnh rồi dí chặt vào mặt nó.Trông nó thật buồn cười,2 má phình bị ép sát vào làm cho cái môi chu ra,trông cực kì buồn cười.Nó kêu 'á' 1 nhất nhưng rồi 'ừm..ừm...' nó đã

bị hấn hôn 1 nhát thật sâu vào đôi môi căng mọng. Mắt hấn nhắm lại, tay không còn dí trướng vào má nó nữa. Nó thì khác, 2 mắt trợn tròn đầy ngạc nhiên...

Nó đẩy hấn ra rồi gào lên:

-Sao anh hôn tôi...Hả????

-Ai bảo cô chu mỏ ra làm gì???-Hấn nói 1 câu vô cùng ngu ngơ biện minh cho hành động vừa rồi của mình.

-Nụ hôn đầu của tôi...Ồi...nụ hôn của tôi...Anh quá đáng thế...sao anh lại cướp đi nụ hôn của tôi 1 cách trắng trợn như vậy chứ...?-Nó gào làng ăn vạ

-Thiệt gì đâu?Đó cũng là nụ hôn đầu tiên của tôi mà...-Hấn ngược ngừng gãi đầu

-Anh là con trai,cái đó không quan trọng.Tôi là con gái đấy-Nó nhìn hấn đầy tức giận rồi đánh cho hấn mấy nhát.

-Đó...không phải nụ hôn đầu của cô đâu...Cô không nên xúc động như thế.-Hấn thản nhiên nói

-Anh nói cái gì?Là sao?-Nó trợn ngược mắt nhìn hấn

-Nụ hôn đầu của cô là tối qua,tôi hôn trộm cô lúc ngủ...Không sao chứ.-Hấn vô cùng thản nhiên trước lời nói của mình như vô tội

-Anh...-Nó cảm phần nhìn hấn với ánh mắt rực lửa....

Và thế là 1 cuộc rượt đuổi diễn ra,nó thỳ nhào đến đánh thùm thụp vào ng hấn,hấn thỳ cứ la lên,chạy hết lên tầng rồi xuống tầng....

17. Chương 17

Chap 17:Tình cảm của Vy Anh

Nó và hấn cùng nhau đi đến bệnh viện Đông Khoa thăm Gia Linh.Nói thì thế,chứ thực ra,hấn đi sau,nó đi trước,ngại ngủ,không ai dám nhìn ai.Thỉnh thoảng nó nghĩ lại thấy hấn đáng ghét quá liền quay lại đá cho hấn 1 nhát,hấn không nói gì,chỉ kêu đau vì hấn biết nó đang rất giận vì bị cướp mất nụ hôn đầu tiên.Hấn đi sau tùm tùm cười nhìn theo bóng dáng nó,hấn đang vui,đang cười,cảm thấy trái tim rất ấm áp.Phải chăng hấn đã thích nó?

-Cô đừng có giậm chân thỉnh thoảng nữa....đây là bệnh viện đấy.-Hấn khoanh tay trước ngực,vừa bước vừa nói.

-Anh còn dám nói à...Tôi đang bực mình anh đó...Sao anh lại làm thế với tôi cơ chứ....-Nó quay lại mắng xối xả rồi mặt ỉu xiu,lấy 2 tay lay tay hấn :-Trả nụ hôn đầu cho tôi...Trả đây....Ồi cái nụ hôn đầu 16 năm gìn giữ của tôi...huhu.....Nghĩ lại thấy tức,thằng cha chết tiết này....-Cứ thế từ giận giữ sang hờn giận rồi lại từ giận dữ sang chửi bới,nó trách móc hấn.

-Này!Thằng cha cái gì chứ...Cô....Điên thật....-Hấn tức lộn ruột,lỡ tai xì khói

-Suyt!-Nó đưa tay lên sờ mó ý lạng im khi nhìn thấy gì đó rồi lại lấy tay*vẫy vẫy* hấn lại

-Có cái gì mà cô hứng thú quá vậy? Tìm được heo đực hả?-Hấn nhìn nó gờm gờm rồi bước đi từ tốn

-Đực cái đầu anh ấy.Nhìn nè!-Nó nhìn hấn rồi chỉ tay vào hướng dãy ghế ngồi trước cửa phòng Gia Linh.

Một cảnh tượng vô cùng lãng mạn diễn ra trước mắt:Duy Phong ngồi ôm Vy Anh ngủ,Vy Anh ôm chặt lấy eo Duy Phong rồi ngả đầu vào đó ngủ.Bên cạnh,Khánh My đang tựa đầu vào vai Thiên Minh ngủ,Thiên Minh thỳ vẫn khoác vai Khánh My ngủ....Kỳ lạ thay,Minh Khánh thì chả có ai ôm,ai tựa,ngồi thù lù 1 xó,tay khoanh trước ngực,ngủ ngon lành.

-Tèn tèn ten...Anh nhìn xem-Nó hí hửng giơ lên cho hấn xem hình mà nó chụp trộm đôi của Thiên Minh và Duy Phong lúc ngủ...

-Cô có hứng đi chụp trộm lắm sao?-Hấn hỏi

-Kệ tôi!Liên quan gì anh.Cảnh này hiếm lắm đó,có phải thích là lúc nào cũng chụp được đâu.Hehe-Nó nhăn nhó

-Sao không chụp Minh Khánh kìa!-Hắn trợn nó

-Nhìn Khánh cô đơn thế kia,chụp làm gì,mà sao không có ai ôm như thế Khánh vẫn ngủ ngon lành vậy nhỷ?-Nó thắc mắc

-Người ta đâu như cô...Rúc vào người người khác rồi quần chặt,ôm chặt lấy mới ngủ được,chỉ khổ tôi thôi...Haizzzz-Hắn trêu nó rồi thở dài than vãn

-‘Bình’.... ‘Bịch’....-.....Á aaaaaaaaaa-Hắn bị nó dẫm 1 nhát vào đầu rồi dẫm 1 nhát vào chân kêu giống lên

-Cho anh chừa nè.... ‘Bình’ ‘Bụp’ ‘bụp’-Đó là những tiếng đánh đã man mà nó trao tặng cho hắn....

-Cô quá đáng quá đấy....Cô có biết tối qua tôi khổ sở với cô như thế nào không mà cô còn đánh tôi hả,không có tôi,còn lâu cô mới ngủ ngon được như thế...Hứ-Hắn tức tối nói,không để ý rằng Duy Phong,Vy Anh,Thiên Minh,Minh Khánh và Khánh My đã dạy từ bao giờ và chứng kiến hết.

-Hai người....-Thiên Minh nói

-A!Mọi người đã dạy rồi đấy ư? -Nó nói

-2 người đến từ khi nào vậy?-Vy Anh hỏi

-Vừa mới đến thôi,Gia Linh thế nào rồi?-Hắn hỏi

-Vẫn chưa biết thế nào.-Khánh My thở dài.

-Mà 2 người vừa nói gì đó,tôi quá khổ sở rồi ngủ là sao?-Thiên Minh hỏi

-Có gì đâu mà hỏi.Chả làm sao cả.-Nó quay qua lườm hắn rồi đáp

-Thật ư?Thế sao cổ Long lại có 3 phát cào giống nốt cào của con gái,tay còn băng bó,còn má Hạnh San sao lại sưng phồng lên thế kia?-Duy Phong trêu

-Cái tên kia...Im ngay-Nó,hắn đồng thanh

-Thôi!Mọi người đừng trêu 2 người đó nữa,có làm gì thì 2 người đó cũng không nói cho chúng ta biết đâu.-Minh Khánh lên tiếng

-Đúng đó!Cho mọi người xem cái này hay cực nè!-Nó hý hửng

-Cái gì thế?-Khánh My nói

-Đây nè...đây nè!Nó lần lượt giơ ip5 ra trong đó có ảnh của Minh và My cho 2 người đó xem...

-Hạnh San,mày...-Khánh My nói,mặt đỏ hết lên...

-Hạnh San à? Có gì đâu mà phải chụp chứ hả?-Thiên Minh nói lớn

-Hay thế này sao không chụp???-Cái này hay hơn nè-Nó tiến tới chỗ Vy Anh và Duy Phong cho 2 người đó xem ảnh họ ôm nhau tình tứ:

-Con nhỏ này...Sao mày...-Vy Anh cũng ngại ngùng,mặt đỏ như trái cà,quay sang nhìn Duy Phong.

Bất ngờ,Duy Phong giật lấy điện thoại nó, ‘tách’ ‘tách’ rồi giúi vào tay nó,đi thẳng:

-Á....!Ảnh của tôi...Tên Duy Phong,quá đáng,sao xóa ảnh của tôi hả???-Nó tức giận nhìn theo Duy Phong nói rồi quay lại nhìn Vy Anh.Vy Anh đã chứng kiến hết được hành động của Duy Phong và ánh nhìn thờ ơ ấy...:

-Xóa đi cũng tốt mà.Hừ hừ-Vy Anh nói cho qua,rồi thẫn thờ nhìn đi nơi khác...Nhỏ đang cảm thấy buồn...rất buồn khi Duy Phong tự đứng lại làm như vậy...Nhỏ bước đi,ngược hướng với Duy Phong....

Khí trời mát dịu,nắng nhẹ nhẹ,bước đi tham quan xung quanh bệnh viện.Bệnh viện Đông Khoa sở hữu 1 khuôn viên rất thoáng mát và thơ mộng....khiến cho con người cảm thấy thật yên tĩnh...Vy Anh ngồi trên hàng ghế đá của bệnh viện,hít hà làn gió mát:

-Vy Anh!Mày sao vậy?-Nó và Khánh My giọng buồn buồn hỏi Vy Anh

-Không sao đâu...Chỉ là...tao đã có được câu trả lời.-Vy Anh buồn bã nói

-Câu trả lời?-Nó ngạc nhiên hỏi

-Ừm!Thời gian đã trả lời...-Vy Anh cúi mặt xuống,tay nắm lại

-Nói đi-Khánh My vỗ nhẹ vai Vy Anh nói

-Tao...thật sự....đã thích Duy Phong mất rồi!Rất thích....-Vy Anh nhẹ nhàng trả lời

-Thế là tốt rồi,Duy Phong cũng rất thích mày.-Nó cười

-Cũng chẳng biết nữa,Duy Phong hình như đã thay đổi.-Vy Anh thở nhẹ nói

-Mày không nói,sao biết được tình cảm của Phong chứ?-Khánh My cười nói

-Đúng rồi Vy Anh của tao...cố lên nhé!-Nó nói

-Cố lên!-Nó cùng Khánh My đồng thanh

-Cám ơn chúng mày nhé!Cám ơn vì đã luôn bên tao và tiếp thêm cho tao sức mạnh..Tao yêu chúng mày lắm lắm đó-Vy Anh hạnh phúc nói ôm chầm lấy 2 đứa bạn.

Chúng nó nắm tay nhau cười nói vui vẻ,hạnh phúc bước vào phòng bệnh Gia Linh:

-Gia Linh vẫn chưa tỉnh từ tối qua đến h sao?-Nó lo lắng

-Ừm!-Minh Khánh buồn bã trả lời.

Vừa lúc đó,cánh cửa phòng Gia Linh mở ra,1 vị bác sĩ già phúc hậu bước tới chỗ chúng nó.Cả đám xúm xít vây quanh lại hỏi han đủ kiểu.Bác sĩ mỉm cười nhìn chúng nó rồi từ từ nói:

-Các cháu đừng nóng ruột,cứ yên tâm,bạn của các cháu do sức khỏe vẫn còn quá yếu,lại bị đánh mạnh như vậy nên vẫn còn bất tỉnh,chỉ cần nằm viện khoảng 1 tuần là sẽ khỏe ngay thôi.Các cháu có thể vào thăm bạn ấy.

Thế là mọi người cũng nhẹ nhàng mở cửa phòng vào thăm Gia Linh.Trông sắc mặt Gia Linh thật nhợt nhạt,khắp người có rất nhiều vết thương,hiện tại vẫn chưa tỉnh.Mọi người đành thở dài nhìn nhau:

-Các bạn cũng mệt rồi,cả tối qua ngồi chờ còn chưa ăn được gì nữa.Các bạn đi ăn sáng rồi về nghỉ ngơi đi.-Minh Khánh lên tiếng

-Còn mày thì sao?-Hấn hỏi

-Chúng mày cứ về đi,tao ở lại đây lo cho Gia Linh.-Khánh nói

-Vây đành nhờ Khánh vậy,bọn mình về nha!-Khánh My nói

-Ừ!-Khánh đáp.

Thế rồi ai nấy đều về nhà...Trước khi về nó và My nháy mắt với Vy Anh:

-Cố lên nhé!Có gì call ngay bít chưa?

-Ok.-Vy Anh cười tươi đáp rồi kéo tay Duy Phong lại và nói:

-Duy Phong...Ở lại Vy Anh có chuyện muốn nói.

Lúc ấy ai cũng đã ra về,chỉ còn Minh Khánh ngồi trong phòng chăm sóc Gia Linh.Vy Anh dẫn Duy Phong ra chỗ ghế đá khuôn viên bệnh viện,ngồi xuống và nói:

-Phong ngồi đi.

-Có chuyện gì?-Phong ngồi xuống hỏi

-Vy Anh muốn nói...Vy Anh...Vy Anh xin lỗi.-Vy Anh cúi mặt ngập ngừng nói

-Vì cái gì?-Phong đáp thẳng thừng

-Vì Vy Anh đã quá lời với Duy Phong,vì Vy Anh đã mắng chửi và thậm chí còn càu gắt với Duy Phong,vì Vy Anh luôn thờ ơ và không tôn trọng Duy Phong,vì Vy Anh không bỏ được thói quen không có Duy Phong bên cạnh,và vì....vì....Vy Anh thích Duy Phong thật rồi...Hic!-Vy Anh đáp,ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Duy Phong,tay nắm chặt lại lấy can đảm,nước mắt trực trào...

-Không có gì phải xin lỗi.-Duy Phong nói rồi đứng dậy bước đi

-Cho Vy Anh câu trả lời-Vy Anh đứng dậy,nắm lấy tay Duy Phong.

-Vy Anh muốn Phong trả lời gì đây?-Phong thở dài nói

-Duy Phong hãy trả lời đi,rằng giờ đây trong mắt Duy Phong,Vy Anh là gì?-Vy Anh hỏi,ánh mắt đau buồn sâu thẳm

-Là bạn!-Duy Phong quay người lại,nhìn thẳng vào mắt Vy Anh nói

-Là....bạn?-Vy Anh nhắc lại lời nói của Duy Phong như không tin vào tai mình,câu nói ấy như mũi tên đâm sâu vào trái tim nhỏ vậy.

-Đúng!Là bạn.Chỉ là bạn mà thôi.Vậy nên...Phong xin lỗi,vì không thể đáp lại tình cảm của Vy Anh.-Phong nhẹ nhàng nói nhưng dứt khoát,ánh mắt lạnh lùng đến ngột thở.

-Vậy tình cảm trước đây thì sao?Phong đã quên được Vy Anh rồi ư?Làm sao có thể.-Vy Anh nói,đôi mắt ngấn nước.

-Đúng.Làm sao có thể quên nhanh như vậy,nhưng Vy Anh,đó chỉ là tình cảm nhất thời,Vy Anh cũng như những người con gái khác,chỉ là cơn gió đi qua đời Duy Phong thôi....Thoảng qua,dễ quên và khó nhớ...Tình cảm ấy là như vậy.

-Vậy sao?...Vậy là chỉ có mình Vy Anh thích Duy Phong sao? Đối với Duy Phong tình cảm ấy thoáng qua,dễ quên và khó nhớ...Còn...đối với Vy Anh...thoảng qua,dễ quên,nhưng sâu đậm.-Vy Anh nói,nước mắt lăn dài trên đôi gò má ửng hồng,bàn tay nắm chặt,ánh mắt đau buồn nhìn Duy Phong.

Thế rồi nhỏ quay lưng,chạy đi,trái tim tan nát.Duy Phong nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đang bị tổn thương nặng nề...lòng đau nhói:

-Vy Anh...Quên Phong đi!Và tất nhiên,câu nói ấy chỉ Duy Phong nói và nghe thấy,có lẽ mãi mãi Vy Anh không hiểu tim Duy Phong đau như thế nào....

18. Chương 18

Chap 18:Buông tay để chờ đợi 1 tình cảm.

Vy Anh bỏ đi,nước mắt không ngừng rơi...Vì sao thế?Tình cảm bao lâu nay giờ đây là vỡ vụn ư?Bây giờ nhỏ mới hiểu được,khi bị từ chối sẽ đau như thế nào.Những lời lẽ của Duy Phong thật như những mũi tên lớn đâm sâu vào trái tim tan nát của nhỏ.Nhỏ bước đi trên con đường hằng ngày thân thuộc,sao tất cả giờ đây khác lạ quá?Tất cả mọi thứ đã khác xa với mọi ngày,đã không còn xanh tươi và xinh đẹp đối với nhỏ nữa.Trong mắt nhỏ giờ đây chỉ là thứ màu đen tối sẫm lại,màu nước mắt làm nền cho những mảng đen mịt mù ấy...

Khoảng trời xanh bao la đang bị bao trùm bởi làn mây đen....Sấm chớp rạch ngang bầu trời,những giọt mưa đang không ngừng rơi.Mọi người ai nấy đều bước nhanh nên xe về hay đi tìm chỗ trú...Riêng 1 mình nhỏ,nhỏ đã không còn sức lực để bước tiếp được nữa.Ngoài trời mưa,người ta đang chăm chăm nhìn thấy 1 cô gái nhỏ bé quỵ xuống lòng đường vỉa hè,và khóc...Một mình cô gái nhỏ bé ấy đang bị bao phủ giữa làn mưa xối xả không ngừng.Cơn mưa đầu mùa bao giờ cũng vậy,luôn rất lạnh lẽo và cô đơn.Phải chăng bầu trời kia

cũng đang đau cùng nhỏ sao??? Phải chăng ông trời cũng đang khóc thương cho 1 mối tình đầu đời đầy những thăng trầm và trắc trở.

Chợt 1 bàn tay nào đó đưa ra, nắm lấy đôi vai nhỏ bé đang run rẩy, dìu cô lên và nói:

-Vy Anh...Tại sao thế?-Duy Phong đứng trong làn mưa lạnh nói với Vy Anh nhỏ nhẹ, ánh mắt anh đau buồn không tả xiết.

-...Hức...hức-Vy Anh không nói gì, nhìn Duy Phong cô càng khóc to hơn

-Đừng như vậy nữa, quên Duy Phong đi, chắc chắn tình cảm của Vy Anh cũng chỉ là nhất thời như Duy Phong lúc ấy, sẽ quên Phong mau thôi. Đừng tự dày vò bản thân mình nữa.

-Làm sao Duy Phong biết được?-Nhỏ hét lên như muốn nói rằng tình cảm của nhỏ là vô cùng chân thật, tuy thoáng qua nhưng đã ăn sâu vào trái tim và trí óc, làm sao có thể dễ dàng quên đi mối tình đầu như thế?

-Phong...-Duy Phong ngập ngừng nói với Vy Anh

-Tại sao thế? Tại sao Duy Phong chẳng cho Vy Anh lấy 1 cơ hội cơ chứ?-Vy Anh vừa khóc vừa nói

-Sẽ không có kết quả đâu, tình cảm của Phong và Vy Anh không hề rõ ràng, Phong nghĩ rằng giữa chúng ta nên là tình cảm bạn bè thì sẽ không làm cho nhau đau khổ. Duy Phong...cũng chỉ muốn tốt...cho Vy Anh. Còn rất nhiều người hơn Duy Phong mà, hơn nữa...thời gian vừa qua chưa đủ nhiều để có thể làm cho con người ta trở nên sâu đậm như Vy Anh nói...-Duy Phong buồn rầu trả lời.

-Nếu Duy Phong đã nói vậy, thì buông Vy Anh ra, có thể Phong nghĩ rằng tình cảm ấy là quá ít không thể xây dựng 1 hạnh phúc lâu bền thì Vy Anh mong rằng, sẽ có 1 người con gái khác bên Phong làm cho Phong hạnh phúc mãi mãi! Còn Vy Anh, cũng sẽ quên Phong đi. Đúng, nếu đó thực sự chỉ là tình cảm nhất thời, thì chắc chắn, Vy Anh sẽ quên Phong mau thôi...Chúc Phong sống tốt!

-Mong rằng Vy Anh sẽ quên được Phong!-Duy Phong buông bàn tay đang nắm chặt vai Vy Anh, anh sẽ để cho nhỏ đi, anh muốn khẳng định 1 điều để tiến tới tương lai cho cả anh và nhỏ. Rồi thời gian sẽ cho anh câu trả lời, đến lúc ấy, anh phải thực sự rời bỏ hay nắm lấy, tất cả sẽ được quyết định bởi tình cảm của Vy Anh....

(Duy Phong thực sự đang mong chờ điều gì ở Vy Anh, anh làm Vy Anh đau khổ là có lý do gì...Mời các bạn theo dõi truyện ở các chap tiếp theo, mọi câu hỏi sẽ được giải đáp....!)

19. Chương 19

Chap 19: Tình cảm của Minh Khánh.

Vy Anh cứ chạy...chạy mãi...cuối cùng cũng đến nhà, nhỏ lão đảo bấm chuông, nó cùng Khánh My ở trong nhà đang ngồi xem ti vi hí hửng đợi Vy Anh về để nghe kết quả, nghe tiếng chuông thì cùng nhau chạy ra cười nói:

-Chắc Vy Anh về rồi đấy.-Nó cười

-Ừ! Mau đi...Hehe...-Khánh My cười đáp

-Vy Anh!!!-Nó mở cổng, hốt hoảng mở cửa khi nhìn thấy Vy Anh ngất lịm đi trước cổng nhà, mưa xối xả xuống thân hình nhỏ bé.

-Vy Anh...mày sao vậy...Vy Anh...dậy đi...-Khánh My cùng nó vội vàng lay Vy Anh dậy.

-Chết thật! My...gọi cấp cứu mau...-Nó lo lắng đến tột độ, mặt trắng bệch, hoảng sợ nói với Khánh My

My đang định gọi cấp cứu thì điện thoại reo, hiện lên màn hình số của Thiên Minh. Cô vội vàng ấn nút nghe:

-A lô. Thiên Minh. Có chuyện rồi.

-Sao vậy?-Minh lo lắng

-Vy Anh không biết làm sao ngất lịm đi trước cổng nhà rồi? Duy Phong có ở đó không?-My vội vàng nói

-Không có.Chỉ có Minh với Long thôi.Sao Vy Anh lại bị thế.-Minh hỏi

-Không biết.Bây giờ mọi người đến bệnh viện Đông Khoa đi,My với Hạnh San đưa Vy Anh đến bệnh viện.-My nói rồi không kịp chờ Minh trả lời,tắt mắt cái ‘rụp’ rồi mau chóng đưa Vy Anh đến bệnh viện Đông Khoa.

Tại bệnh viện,nó cùng My ngồi trên hàng ghế chờ lo lắng hỏi nhau không biết có chuyện gì xảy ra với Vy Anh thì bọn hấn đến,Minh Khánh nghe tin cũng rời khỏi phòng Gia Linh gặp chúng nó:

-Mọi chuyện là thế nào vậy?-Duy Phong lo lắng hỏi

-Làm sao bọn tôi biết được,rõ ràng là Vy Anh ở lại cùng Phong nói chuyện,sau đó khi Vy Anh về đến nhà,bọn tôi ra mở cổng thì đã thấy Vy Anh ngất lịm đi giữa trời mưa,mọi chuyện Phong phải là ng biết chứ?-Nó nói

-...-Phong không nói gì,chỉ cúi mặt buồn rầu thở dài ngồi xuống hàng ghế.

Khánh My không thấy Duy Phong nói gì,đang định gắng hỏi thì bác sĩ bước ra,vẫn là vị bác sĩ già phúc hậu:

-Lại là các cháu?-Vị bác sĩ ngạc nhiên hỏi

-Vâng,đó cũng là bạn bọn cháu,bác sĩ bạn cháu sao rồi?-Nó hỏi

-Không sao,chỉ là bị cảm lạnh do ngấm nước mưa lạnh quá,tình trạng sức khỏe lại không được tốt nên ngất xỉu.-Vị bác sĩ ôn tồn nói

-Bạn ấy bao giờ thì có thể tỉnh.-Khánh My hỏi

-Có lẽ là tối,các cháu nên về đi.Tình trạng của bạn cháu đang rất căng thẳng,lúc bác chữa trị còn nói sáng,đang mê man,chỉ có 1 người nên ở lại.Ai là Duy Phong,theo bác.

Thế rồi chúng nó lại ra hàng ghế chờ ngồi,còn Duy Phong thì đi theo vị bác sĩ già:

-Không biết Vy Anh với Duy Phong lại có chuyện gì đây.Tao linh cảm không tốt.-My nói

-Sao 2 người biết Phong ở lại nói chuyện với Vy Anh?-Minh nhìn nó và My hỏi

-Là thế này....-Nó từ từ giải thích cho Minh cũng như hấn nghe mọi chuyện của Vy Anh,cuối cùng kết luận 1 câu:

-Nhưng cũng chưa biết kết quả tốt xấu thế nào mà Vy Anh bây giờ lại như thế này.Phải hỏi Phong mới được.

-Tôi thấy Phong hình như có gì đó rất khó nói,như lúc nãy vậy,hãy từ từ rồi hỏi cậu ấy sau,đừng khiến cậu ấy khó xử rồi lại thêm phức tạp,hiện giờ phải lo cho Vy Anh và Gia Linh khỏe lại đã.-Hấn nói

-Ừm!-Cả bọn cùng đồng thanh.

-Vậy thì các cậu lo cho Vy Anh,có tình hình gì thì báo tôi ngay,tôi ở trong phòng Gia Linh lo cho tình trạng của bạn ấy xem thế nào.-Minh Khánh nói

-Nói mới nhớ,Gia Linh sao rồi?-Nó hỏi

-Bạn ấy vẫn bất tỉnh...-Minh Khánh nói,khuôn mặt buồn rầu.

-Vất vả cho Khánh quá.Khánh đã chăm sóc Linh nhiều lắm rồi,lại còn chưa ăn uống ngủ nghỉ gì.Hay là tối nay,My với San trông hộ cho nhé!-Nó nói

-Không cần lo cho Kháh đâu mọi người,Khánh muốn chăm sóc Linh.-Khánh cười nói

-Mày/Khánh thích Linh?-Hấn,Minh và nó,My đồng thanh hỏi Khánh.

-Không phải....-Khánh ngập ngừng nói

-Vậy sao...-Nó đang định nói thì Khánh đã cắt ngang:-Không phải thích mà là yêu,từ lâu rồi!

-Ủầy!-Cả lũ đồng thanh.

-Thế thì càng tốt chứ sao-Nó cười toét miệng.

-Vậy thì k cấm được mày rồi,mày vất vả chăm sóc Linh nhé,tao sẽ mua cơm canh bồi dưỡng mày.Hehe-Hắn trêu Khánh

-Được thế thì còn gì bằng.Thôi,Khánh vào phòng bệnh của Gia Linh đây,có tin tức gì của Vy Anh thì báo cho Khánh nha.-Khánh nói

-Ok.-Mọi người đồng thanh.

Và rồi Khánh đi mất,chỉ còn lại 4 người chúng nó,chẳng ai nói gì.Cho đến khi mãi không thấy Duy Phong đâu,bụng nó thì cứ đánh trống liên tục,hắn nghe thấy nói:

-Bảo cái bụng cô ngừng kêu đi,tôi đi mua cơm ọi người,cả cô luôn.

-Hỳ hỳ....Thanh kiu bây bê nhieu lắm lắm...Hôm nay anh tốt quá à...-Nó toét miệng cười.

-Thôi đi.Rợn tóc gáy.Tôi đi đây.-Hắn quay lưng đi cười thầm trước lời nói của nó.

-May quá có Long lúc nào cũng đi mua cơm hộ bọn mình-My cười

-Ừ.Mà không biết bác sĩ nói gì với Duy Phong mà lâu thế nhỉ?-Nó hỏi

-Chả biết được.Nhưng nếu Phong mà ra thì đừng hỏi gì cả.Bởi vì Minh nghĩ nếu chuyện đó k phải là lí do gì đó riêng tư của Phong và Vy Anh thì bác sĩ đã nói hẳn trước mặt chúng ta rồi.-Thiên Minh nói

-Ừm!Cũng đúng-My nói

-Vậy thì chúng ta không làm Phong khó xử nữa.-Nó nói

Vừa lúc đó,tiếng chuông điện thoại vang lên:

-Điện thoại của Vy Anh,mẹ nó gọi,tính sao đây?-Nó nhăn nhó nhìn Khánh My

-Cứ nghe đi,nói dối 1 lần cũng đành chịu.-My nói

-Ừm.đúng đấy.-Minh gật đầu nhìn nó

-Dạ a lô.-Nó bấm nút nghe và nói

-Hạnh San đó hả con, Vy Anh nó đi đâu mà con lại nhắc máy?-Mẹ Vy Anh ngọt ngào nói trong điện thoại

-Dạ,dạ...nó...à nó tắm mẹ ơi!Hyhy.Con này vừa đi vào nhà tắm thì mẹ gọi.-Nó lắp bắp nói.

-Thế hả,thế con với Vy Anh,My đi học có vui không?-Mẹ Vy Anh cười nói

-Dạ,mẹ ơi,bọn con đi học vui lắm,công việc của mẹ với ba thế nào rồi?-Nó hỏi

-Tốt con ạ.À!Cả mẹ với ba cùng ba mẹ con,ba mẹ My đều đang ở Thụy Sĩ.Xong việc,bố mẹ đều đi du lịch ở Canada,xin lỗi vì không cho 3 con theo được nhé.-Mẹ Vy Anh nói

-Không sao đâu mẹ,bọn con ở nhà chơi vui rồi,ở nhà còn có Dì hoa nữa,mẹ không phải lo,bố mẹ cứ đi chơi vui về đi ạ.-Nó thổi phào 1 cái nói

-Vậy nhé!Có lẽ tuần sau bố mẹ mới về được,báo cho các con biết vậy,giờ bố mẹ lại có việc cần làm rồi.Chào các con!-Mẹ Vy Anh cười nói tạm biệt chúng nó

-Vâng!Chào bố mẹ,gửi lời hỏi thăm của chúng con đến bố mẹ con và bố mẹ My nhé mẹ.-Nó vui vẻ đáp

-Ok,con,mấy đứa ở nhà ngoan nha!

-Vâng!Bye mẹ!

Nó tắt điện thoại lại thổi phào nhẹ nhõm,báo tình hình cho cả Minh và My biết,tất cả đều như thoát nạn,cười nhìn nhau toát mồ hôi.Vừa lúc đó,hắn về mang bao nhiêu là đồ ăn,Duy Phong cũng bước ra,nhưng không ăn mà vào thăm Vy Anh.Chúng nó cũng không nói gì,để cho Duy Phong chăm sóc Vy Anh rồi ngồi ăn cùng nhau.Đứa nào đứa ấy vô cùng mệt mỏi,thở dài nhìn nhau....

Chap 19

Bước vào phòng bệnh,Duy Phong ngồi thụp xuống ghế nhìn Vy Anh bất tỉnh thở dài.Anh thực sự không muốn nhìn thấy 1 Vy Anh đau khổ và buồn bã như bây giờ,hơn nữa,giờ đây nhỏ rất xanh xao,đôi môi nhợt nhạt,tím tái,đầu còn là 1 Vy Anh vui tươi,hồn nhiên ngày nào...Chợt anh nhớ lại những lời bác sĩ nói....:

Tại phòng riêng của vị bác sĩ già,ông mời anh ngồi xuống,nhắm nháp 1 ly trà rồi ôn tồn hỏi:

-Cậu nhóc,cậu biết vì sao cô ấy vào viện,phải không?

Duy Phong không nói gì,chỉ lặng lẽ gật đầu buồn bã.Vĩ bác sĩ mỉm cười kể lại toàn bộ câu chuyện mà ông được chứng kiến cho Duy Phong nghe....

Lúc ấy,khi Vy Anh được đưa vào phòng cấp cứu,trong cơn mê man:

-Duy Phong...Duy Phong...Tại sao Phong không biết...Vy Anh rất sợ trời mưa?Tại sao? Duy Phong...Tại sao thế?

-Cô bé đã vô cùng hoảng sợ,tuy bị ngắt những nước mắt cứ giàn giụa,chỉ nói được 1 câu rồi bất tỉnh hẳn.Tôi e rằng,đây không thông thường chỉ là cảm lạnh,mà còn là 1 cú shock tinh thần rất lớn.

-Cú shock?-Duy Phong ngạc nhiên

-Đúng vậy.Thông thường,cú shock tinh thần thường có 2 nguyên do: Thứ nhất,bệnh nhân có thể shock đột ngột,vì chuyện đang diễn ra quá kích động,nằm ngoài sức chịu đựng.Thứ 2 là do 1 sự việc đã xảy ra từ trước rất nặng nề và đau buồn,đã được quên đi nhưng có thể do 1 sự việc khác cũng tương tự,làm cho bệnh nhân nhớ lại khoảng sự việc đau buồn ấy cộng thêm nỗi đau buồn hiện tại mà trở nên bị kích động,điều đó tạo lên cú shock vô cùng lớn.Những trường hợp này đã từng gặp ở nhiều người,và tôi nghĩ cô nhóc ấy cũng không nằm ngoài dự đoán.-Bác sĩ nói

-Vậy có nguy hiểm và ảnh hưởng không?-Duy Phong lo lắng

-Nếu sự việc bình thường thì không sao,bệnh nhân lại có thể từ từ quên đi được,nhưng nếu sự việc nghiêm trọng khiến cho bệnh nhân hoảng sợ,có thể...dẫn đến bệnh tâm lí rất nguy hiểm.

-Bệnh tâm lí,cụ thể hơn là sao?-Duy Phong nóng ruột hỏi

-Thần kinh bị ảnh hưởng hoặc bị di chứng,gây ra...bệnh tâm thần.-Bác sĩ đau buồn nói

-Bệnh...tâm thần?-Duy Phong ngỡ ngàng,hoảng sợ,chân tay cứng đờ,tai như ù đi.

-Có thể là như vậy,nhưng phải tùy thuộc vào bệnh nhân nữa không thể dự đoán mà chắc chắn 100% được,nếu bệnh nhân được chăm sóc nhiệt tình và chu đáo,có thể sẽ không có nguy cơ mắc căn bệnh này.Và người có thể chăm sóc cho cô nhóc ấy tốt nhất,là cậu đây cậu nhóc ạ...!

Đó là những lời nói của bác sĩ dành riêng cho anh,anh không biết rằng là do Vy Anh có cú shock từ trước hay là do cú shock mà anh đang tạo ra,chỉ biết rằng,trong 2 nguyên do này,1 thứ đang tồn tại,đang dần khiến người con gái anh yêu đau khổ.

Anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài của Vy Anh,đặt lên trán 1 nụ hôn nhẹ nhàng,ấm áp rồi thầm nghĩ: ‘Vy Anh!Xin lỗi Vy Anh nhiều lắm,chỉ vì Duy Phong muốn tìm ra 1 sự thật mà lại khiến Vy Anh ra nông nổi này.Duy Phong yêu Vy Anh nhiều lắm,rất nhiều tuy rằng Duy Phong luôn phủ nhận với Vy Anh rằng không phải là vậy.Đó không phải là tình cảm thoáng qua của Duy Phong đâu,đó là mối tình đầu sâu đậm.Xin lỗi vì đã nói dối Vy Anh để đạt được mục đích của mình.Từ bây giờ,có thể là Vy Anh sẽ không biết đến sự lo lắng của Duy Phong nhưng Duy Phong sẽ âm thầm bên cạnh Vy Anh để quan tâm và chăm sóc.Rồi có 1 ngày,Vy Anh sẽ hiểu được sự thật mà Duy Phong luôn tìm kiếm,lúc đó Vy Anh sẽ tha thứ cho Duy Phong thôi.Mau khỏi bệnh nhé,cố lên!’

Anh bước ra khỏi phòng,đi đến nơi ghế đá khuôn viên bệnh viện.Anh muốn ra đây để hít thở cái không khí trong lành và bình yên này...:

-Duy Phong!-Minh Khánh đã ngồi trên ghế đá từ bao giờ,vẫy gọi anh.

-Mày làm gì ở đây vậy?-Duy Phong tiến đến và hỏi

-Cũng như mày,ra đây hít thở không khí trong lành thôi.-Minh Khánh thản nhiên nói

-Gia Linh sao rồi?-Phong hỏi

-Sức khỏe Linh đang được hồi phục dần dần,nhưng chưa thể tỉnh lại.-Minh Khánh thở dài nói

-Vậy sao?

-Ừm!Vy Anh sao rồi?

-Cũng như Gia Linh.-Phong đáp

-Mày còn thích Vy Anh chứ?-Khánh quay qua hỏi Phong

-Tất nhiên,tao như mày ấy,theo thời gian cũng chuyển thành yêu luôn rồi.Hyhy.Chẳng biết sao nữa.-Phong gượng cười,nụ cười buồn bã.

-Tuy mày không nói với ai,nhưng tao hiểu những gì mày đang làm,thậm chí còn hiểu rõ nguyên nhân vì sao mày khiến Vy Anh như vậy nữa.-Khánh nhìn Phong nói.

-Sao mày biết?-Phong hỏi

-Hôm ấy,khi Vy Anh nói chuyện với mày,tại đây.Tao ngồi ở phía kia kia,tuy rất gần để nghe đủ mọi chuyện nhưng chúng mày cũng k hay biết.-Khánh chỉ tay nói.

-Ừm.Vậy mày biết tao đang tìm kiếm gì chứ? Với 1 người như mày,chắc hiểu rất rõ.-Phong nói

-Đúng!Tao đã đoán ra ngay từ lúc tao thấy mày từ chối tình cảm của Vy Anh.Duy Phong!Cố lên,chắc chắn mày sẽ tìm được câu trả lời.-Khánh vỗ vai Phong nói.

-Ừm!CẢm ơn mày.-Phong cười đáp

-Vậy nhé!Giờ tao phải vào phòng Linh đây,từ này giờ tao ngồi đây cũng lâu rồi!-Khánh nói rồi đi khuất bóng.

Chỉ còn lại Duy Phong ngồi tựa mình trầm tư,suy nghĩ.Thân hình cao ngạo đang thật buồn rầu và ủ rũ.Anh rất mệt mỏi,thứ gì đang làm anh đau khổ đến vậy?Chỉ có tình yêu,tình yêu mới làm con người ta như vậy.Nhưng nếu trên thế gian này không có thứ gọi là tình yêu,thì cũng không thể nào có thứ mang tên phép màu....

20. Chương 20

Chap 20

Duy Phong tựa lưng vào thành ghế cạnh giường bệnh của Vy Anh,ngả người về đằng sau và thở dài.Anh nhắm mắt lại,suy về tất cả mọi chuyện.Thực sự từ lúc quen Vy Anh đến giờ,anh đã thay đổi.Thật nực cười,1 chàng trai đào hoa luôn vui vẻ yêu đời và chẳng cần cái gọi là tình yêu chung thủy.Thế mà giờ đây,người con gái mang tên Vy Anh xuất hiện lại khiến cả cuộc đời anh thay đổi đến phức tạp.Như người ta đã nói 'Đã biết khi yêu là sẽ khổ,sao vẫn chấp nhận khổ để yêu'.Chẳng điều gì to lớn và mạnh mẽ như thứ tình yêu mãnh liệt trong mỗi con người.Khi sa chân vào lưới tình,hẳn là con người ta đã chấp nhận trải qua bao nhiêu khó khăn,và biết trước rằng thứ tình yêu ấy sẽ làm ta đau đớn.Nhưng thử hỏi,nếu con người sinh ra mà không có tình yêu,không trải qua bao gian nan,thử thách thì làm sao biết vui,biết buồn,biết nếm mùi ngọt-đắng của hương vị tình yêu.Trải qua những song gió trong tình yêu,con người ta mới thực sự hiểu nhau,yêu thương và tôn trọng nhau hơn,còn điều gì quý hơn thứ tình cảm thiêng liêng gắn kết mỗi con người ấy?Duy Phong tự hỏi không biết anh sẽ phải trải qua những khó khăn như thế nào để có thể yêu Vy Anh trọn vẹn.Giờ đây,anh đang làm mọi chuyện thêm rối tung lên để tìm 1 sự thật cho chính mình ư?Nhưng sao khó quá,anh không biết phải làm sao khi nhìn Vy Anh bất tỉnh như vậy.Sẽ thế nào nếu Vy Anh sau khi tỉnh dậy không còn bên anh,không còn thích anh như nhỏ nói?Hay không chỉ vậy mà còn có thể căm ghét,thù hận anh.Nhưng dù có phải vậy anh cũng muốn 1 lần đánh đổi,để tìm ra câu trả lời cho tình cảm của anh và Vy Anh...

Mãi suy nghĩ,anh chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không biết.Bao ngày qua chăm sóc Vy Anh,anh không hề nghỉ ngơi và ăn uống,lúc nào cũng chỉ suy nghĩ và ngồi nhìn Vy Anh.

-Ừm....Duy Phong...Duy Phong...nghe Vy Anh nói...chỉ....1 lần thôi!-Vy Anh nói mê man trong cơn bất tỉnh nặng nề.

Tiếng Vy Anh làm Duy Phong thức giấc, anh choàng tỉnh khi nghe Vy Anh gọi tên mình, nhưng nhỏ vẫn chưa tỉnh lại, những lời nói trong cơn mê luôn là lời nói thật lòng mà không hề bị kìm chế, anh nắm lấy tay Vy Anh, cố gắng lắng nghe từng chữ và nói nhỏ:

-Duy Phong đây, Duy Phong đang ở đây với Vy Anh, Vy Anh nói đi...

-Duy Phong...Xin lỗi...là Vy Anh....nói dối...Vy Anh...Vy Anh...-Vy Anh nói, cô chưa hề tỉnh lại nhưng nước mắt vẫn tuôn rơi.

-Vy Anh nói đi...-Duy Phong tiến lại gần Vy Anh

-Duy Phong...không phải là...mối tình đầu...xin lỗi...Duy Phong...Vy Anh rất ghét trời mưa....đừng lặp lại kí ức ấy...Vy Anh...-Nhỏ nói từng chữ rất nhỏ, những lời nói thật tâm trong lòng.

-....-Duy Phong sững sờ, đôi tay nắm chặt tay Vy Anh cũng dần dần buông lơi.

Gì vậy? Vy Anh vừa nói gì? Anh...anh không phải mối tình đầu? Vậy trước đây Vy Anh đã từng...yêu 1 người khác? Anh không biết về quá khứ của nhỏ nên không thể hiểu hết mọi chuyện? Vậy...chuyện gì đã từng xảy ra với Vy Anh...Vy Anh vừa nói...ghét trời mưa??? Đừng lặp lại kí ức??? Là sao? Anh rất tò mò, muốn tìm hiểu về quá khứ của Vy Anh nhưng phải làm thế nào mới được? Hỏi nó và My ư? Chắc chắn nó và My sẽ biết vì họ chơi với Vy Anh từ nhỏ, nhưng...có thể nó sẽ hỏi lí do mà anh tìm hiểu về quá khứ của Vy Anh thì anh biết trả lời thế nào...?!! Thật khó để biết được chuyện gì đã xảy đến với Vy Anh lúc trước....

Nghĩ vậy anh lại thắc mắc, có thể nào cú shock mà Vy Anh phải chịu đựng đã diễn ra từ trước và cú shock lần này lại là do anh tạo ra cho nhỏ? Những dòng suy nghĩ diễn ra trong đầu anh và không dừng lại, anh đang vô cùng muốn biết sự thật về người con gái anh yêu. Chỉ có vậy anh mới tìm ra câu trả lời cho chính mình và đem lại hạnh phúc cho nhỏ....!!!

Chap 20

Bầu trời trong xanh, thời tiết hòa khí vô cùng dễ chịu, nắng mai đã bắt đầu xuất hiện, chiếu từng tia lung linh xuống lòng đường tấp nập đầy xe cộ. Trên sân trường, mọi hành động của các bạn học sinh diễn ra thật náo nhiệt và vui vẻ. Riêng hần, nó, Minh và My thì ngồi lì trong lớp, bàn gần nhau nên chỉ thỉnh thoảng hỏi nhau vài câu rồi đưa nào đưa ấy lại ngồi thở dài nào nề. Tại bàn hần:

-Nè heo, cô không dói à?-Hần quay sang hỏi nó

-Xì! Giờ này còn lo ăn, tôi đang lo cho Vy Anh với Gia Linh đây. -Nó như đã quen với biệt danh mà hần đặt cho nên chẳng phản bác gì, 1 tay chống cằm, 1 tay đẩy đầu hần ra và nói.

-Ồ, chán thật! Mà cô có biết Vy Anh làm sao không? Gia Linh thì rõ rồi. -Hần lại hỏi tiếp.

-Tôi cũng chẳng biết nữa, không biết là giữa Duy Phong và Vy Anh đã xảy ra chuyện gì, hic, từ hôm Vy Anh vào viện, chẳng ai muốn hỏi Duy Phong. Dù sao thì cứ để Gia Linh và Vy Anh tỉnh lại thì mọi thắc mắc sẽ được giải đáp thôi...haizzz- Nó đáp kèm theo tiếng thở dài muôn thuở.

-Vậy à? Thế cũng được. Mà cô đừng thở dài nữa, chỉ già thêm thôi chứ không giải quyết được việc gì đâu. Học xong thì tôi chở cô cùng 2 người kia thăm Gia Linh và Vy Anh là được chứ gì?-Hần thấy nó buồn so, mặt mũi ủ rũ nên không trêu nó nữa và chiều nó 1 tý cho nó vui.

-Ui...Anh tốt quá đi à...Tôi đang chán chết và vì lại phải đi từ đây về nhà xong mới được lấy xe ra bệnh viện thăm Linh với Vy Anh, may là có anh rồi...Hehe...Yêu quá đi mất...!!-Nó nhào tới chỗ hần, ôm tay hần và bắt đầu 'ca ngợi'.

-Nếu cô không buông tôi ra, tôi cho cô nghỉ đi lun á. -Hần nói nhưng thực tâm trong lòng rất vui khi thấy hành động vừa rồi và nét mặt tươi tỉnh thân quen của nó.

-Ừ! Hehe...-Nó cười tí mắt.

-Ồ mà xe cô đâu mà còn phải có người chở về nhà rồi mới được lấy xe riêng đi. Mọi hôm tôi thấy cô vẫn lái xe riêng đi học mà. -Hần nhìn nó hỏi

-Anh không biết đâu,tại quán gia nhà tôi lo cho tôi và Vy Anh,My cùng Linh cho nên không cho tôi tự lái xe đi học như bọn anh đâu,mà không chỉ vậy còn bảo tài xế riêng chở đi đón về đây,mất cả tự do.-Nó đang từ vui vẻ trở thành ủ rũ,than vãn với hần.

-Nhà cô có quán gia à?Tôi tưởng được tự do như nhà tôi?-Hần hỏi

-Ồ!Anh sướng thật.Đây là người làm nhà tôi từ hồi tôi còn bé xíu ý,lớn lên thì đã quen với đi ấy rồi.Bố mẹ tôi cũng hay bận rộn công việc,tôi lại là con gái nên phải có người trông nhà và trông chừng tụi tôi chứ!-Nó đáp

-Thế sao hôm tôi đưa cô về không thấy đi ấy đâu?-Hần bắt đầu nghĩ lại chuyện hôm đó rồi lòi ra trọc nó.

-Hôm nào?-Nó hỏi

-Cái hôm cô quần chật lấy tôi ấy.-Hần cười tươi quay sang nhìn nó.

-Hừ!Hôm đó đi ấy xin nghỉ phép về thăm nhà,im đi đừng nhắc lại nữa.-Nó quay đi nói,không để lộ khuôn mặt đang ửng hồng vì ngại.

-Hehe.Thế My,Vy Anh và Linh đều ở nhà cô à?-Hần biết nó ngại nên không nhắc nữa mà hỏi sang chuyện khác.

-Ừ,thế cho vui.-Nó nói

-Ồ,gióng tôi ghê!Ba thằng cha kia thấy nhà tôi rộng chuyển hết đến ở.-Hần cũng than vãn

-Thế càng vui chứ sao?-Nó hỏi

-Tất nhiên rồi,nhưng lũ đó phá đám ghê lắm...-Hần nhún vai nói.

-Ồh...-Nó gật gù suy diễn theo lời nói của hần.

Trong khi đó:

-My!Sao cứ nằm dài ra bàn thế?Sáng ăn gì chưa?-Minh lay vai My hỏi

-Chưa.....!-My vẫn nằm dài ra bàn nói

-Thế tí xuống căn tin ăn,đừng nằm dài ra bàn nữa,càng mệt thêm ấy,nghe nhạc với Minh đi,cho đỡ mệt.-Minh nói

-Ồ.-Khánh My đáp rồi ngồi thẳng lưng dậy,quay sang nhìn Minh:

-Có mỗi cái dây thế kia,nghe kiểu tây à?-My chỉ tay nói

Chẳng thèm trả lời My,Minh cầm 1 bên tai nghe dí thẳng vào lỗ tai My.Thế là 2 người cùng nhau ngồi nghe nhạc,1 chiếc Mp3 nối với tai nghe,mỗi người đeo 1 bên,Minh xích lại ngồi gần thêm,My quay sang với ánh nhìn thắc mắc:

-Ngồi gần dễ nghe,chứ ngồi xa như thế làm sao nghe được.-Minh nhìn My thản nhiên nói

My chẳng nói gì,chỉ quay đầu lại nhìn ra ngoài nơi cửa sổ,tiếng nhạc êm ả vang lên thật dễ chịu:

Nghẹn ngào đây phút ta chấp nhận sống không cần nhau

Chẳng khác chi trái đất này tồn tại không có mặt trời

Chỉ biết lặng nhìn em quay lưng bước đi...lòng anh thất lại

Nghĩ đến mình sẽ không gặp lại...

Tình yêu đâu phải ai cũng may mắn tìm được nhau

Chẳng giống như chúng ta tìm được nhau rồi lại hoang phí duyên trời

Tại sao phải rời xa nhau mãi mãi

Biết đến khi nào...chúng ta...

Nhận ra chẳng thể nào quên được nhau...

**

Một buổi học trải qua thật nặng nề với bọn hần và chúng nó,tiếng trông ra về như giải thoát mọi học sinh trong không khí ngột ngạt của trường lớp để trở về với gia đình thân yêu.Và hần lại lái xe đưa nó,My,Minh đến bệnh viện:

-Vy Anh sao rồi?-bọn nó kéo hần với Minh vào phòng bệnh của Vy Anh và hỏi Duy Phong.

-Vẫn chưa tỉnh lại.-Phong vẫn ngồi thụp trên ghế nhìn bọn nó trả lời.

-Trông mày xơ xác quá,dù sao cũng vẫn phải ăn cơm chứ cứ như thế này,chắc mày bệnh theo Vy Anh luôn đấy.-Minh nói

-Ừm!Đúng đó,mày cùng bọn tao sang thăm Gia Linh 1 chút rồi gọi cả Khánh đi ăn đi,với tình trạng này chúng mày chắc không sống nổi đâu.-Hần lên tiếng

-Tôi nghĩ Vy Anh và Gia Linh chắc cũng chưa thể nào tỉnh được,chúng ta cứ đi ăn nhanh rồi về chắc sẽ không sao đâu.-Nó nói

-Dù sao thì vẫn còn y tá nữa mà,đừng lo,sang phòng Gia Linh thôi.-Khánh My nói.

Thế rồi hần nó,My,Minh và Phong cùng nhau sang phòng bệnh của Gia Linh:

-Mấy ngày nay Linh vẫn chưa tỉnh sao?-My hỏi

-Ừm!Linh vẫn bất tỉnh,chưa tỉnh lại,đã gần 1 tuần rồi.-Minh Khánh trả lời.

-Thôi!Bây giờ chúng ta đi ăn lấy sức rồi về tính tiếp,dù sao thì Khánh và Phong đã không ăn uống,ngủ nghỉ gì rồi.-Nó nói

-Vậy được không?-Khánh hỏi

-Không sao đâu,ăn nhanh rồi về,tao với mày còn lấy sức và chăm sóc Vy Anh với Linh.-Duy Phong nói

-Ừm.Vậy cũng được.-Khánh đáp.

*** Tại 1 nhà hàng nổi tiếng trong thành phố,chúng nó cùng bọn hần gọi bao nhiêu là món để tẩm bổ cho Duy Phong và Minh Khánh:

-Gọi nhiều thế mày,tao không có hứng ăn đâu.-Duy Phong nói với hần

-Đúng đó.-Minh Khánh

-Cứ ăn đi,còn bọn tao nữa mà.Chúng mày mà không ăn thì lấy đâu ra sức chăm sóc 2 người kia.-Hần đáp

-Long nói đúng đấy,Phong và Khánh gần 1 tuần nay đã vất vả lắm rồi.-Nó lên tiếng.

-Hay thế này đi,bọn tao sẽ chăm sóc Vy Anh và Gia Linh hộ chúng mày được không?-Thiên Minh hỏi

-Không cần đâu,tao tự lo được mà!-Duy Phong cùng Minh Khánh đồng thanh

-Không được!Như thế 2 người sẽ bệnh luôn đấy,với cả My với Hạnh San cũng muốn chăm sóc Vy Anh với Linh nữa,2 người tranh hết phần của tụi tôi rồi.-Khánh My thuyết phục

-Cũng được nhưng tôi với Phong sẽ dành nhiều phần chăm sóc hơn.Thế này đi,buổi sáng và buổi chiều tôi với Phong đều nghỉ học và chăm sóc Linh với Vy Anh để mọi người đi học,tối với cả đêm thì mọi người lo được không?-Minh Khánh hỏi.

-Ok.Lo được hết.-Nó và My nói.

-Vậy thì như này,cứ 2 người 1 tối,hôm sau lại như vậy.My với Minh tối nay lo cho Vy Anh và Gia Linh,tối hôm sau thì Hạnh San với Long lại tiếp tục.Vậy được không?-Duy Phong góp ý.

-Ok-Nó,My,hần,Minh đồng thanh.

-Vậy là được rồi,còn buổi trưa đi học về mọi người sẽ cùng nhau đến bệnh viện rồi đi ăn.-Hần nói

-Ừm!Như thế mỗi người góp sức 1 tỷ,đỡ ai phải mệt hơn.-Nó nói

Tất cả đã đồng ý với ý kiến của Phong và Khánh.Ăn xong,nó,hắn,Minh với My thì tiếp tục đi học còn Phong và Khánh lại trở về bệnh viện....

21. Chương 21

Chap 21

Nắng vàng rực rỡ đang tắt dần,mặt trời ửng đỏ khuất dần sau chân núi xa mờ mịt,hoàng hôn dần tan như báo hiệu sắp hết 1 ngày mới.

Nó đang ngẫu nhiên cái bánh mì cùng My xem phim hoạt hình Tom and Jelly cười tức tưởi trước cuộc rượt đuổi của 2 nhân vật hoạt hình quen thuộc.Chợt điện thoại Khánh My vang lên bài hát A little Love rất hay:

You make me cry,make me smile

Make me feel that love is true

You always stand by my side

I don't want to say good bye

You make me cry,make me smile

Make me feel the joy of love

Oh kissing you

Thank you for all the love you always give to me

Oh I love You.....

Khánh My cầm điện thoại lên,ấn nút và nói:

-A lô.

-Minh đây.Chuẩn bị xong chưa,Minh qua đón My.-Đầu dây bên kia,tiếng Thiên Minh vang lên nhẹ nhàng.

-My đang chờ Minh đến đón đây.-My nói

-Ừ!Minh qua ngay.-Minh đáp rồi cúp máy.

My tủm tỉm cười,lúc nào Minh cũng dịu dàng với My,tuy My biết rằng với ai Thiên Minh cũng sẽ vậy nhưng chỉ cần nghe giọng nói ấy My luôn cảm thấy nhẹ lòng.

-Ai gọi vậy?-Nó vừa cười vừa nói.(Chị ấy xem Tom and Jelly lên cười ấy)

-Thiên Minh!-My quay sang nó nhẹ nhàng nói

-Ôh!Tối nay phải ở nhà 1 mình rồi,mày vất vả nha,cố gắng chăm sóc cho Vy Anh và Gia Linh nhé!-Nó nói

-Ừ.Tao đi đây.-Khánh My vẫy tay tạm biệt nó cười rồi chạy ra phía cổng chờ Thiên Minh.

** Tại bệnh viện Đông Khoa:

-Chúng mày vất vả nhé!Tao với Phong về đây.-Minh Khánh khoác vai Duy Phong rồi cười nói với Minh và My.

-Ok.Chúng mày cũng về ngủ đi,sáng mai còn đến.-Minh đáp.

-Ừ!Sáng mai gặp lại.-Duy Phong cùng Minh Khánh vẫy chào Minh và My rồi cùng nhau ra về mất.

-Bây giờ Minh tính sao?Mỗi đứa 1 phòng nhé!-Khánh My nói

-Ừ!My sang phòng Vy Anh đi,Minh qua phòng Gia Linh,đem lại đồi.-Thiên Minh cười dịu dàng,để lộ chiếc răng kẽnh trắng tinh.

-Ừm!-My nói rồi bước đi vào phòng Vy Anh....

**Ở nhà nó:

-Ục ục ục-Tiếng bụng nó kêu lên như gõ trống.Từ lúc đi học về đến giờ nó chỉ ngồi ăn bím bím rồi xem tivi chứ chưa được ăn cơm.Dì Hoa thì đi mua thức ăn mãi chưa thấy về để nấu cơm cho nó.Giờ nó chỉ còn 1 mình,3 con bạn thì 2 đứa nằm viện,1 đứa cũng đang ở viện nốt...

-Hic!Xem hoài cũng chán.-Nó đưa tay cầm điều khiển tắt ngấm cái tivi màn hình phẳng 62inch hãng LG nổi tiếng rồi gục mặt xuống gối nhăn nhó.

Vừa lúc đó điện thoại nó lại ngân nga các giai điệu bài hát thân thuộc:

Một nụ cười luôn hé,thế giới vẫn quay

Còn tôi vẫn nơi đây,đưa bàn tay ôm trọn vào lòng

Một khoảng trời nhỏ bé,giữa những khát khao

Cơ mà chỉ tôi với riêng tôi đêm nằm nghe

Một bài ca về tình yêu ôi chán ngắt

Lang thang 1 mình cũng chẳng làm sao

Bao nhiêu lâu nay tôi đã quen rồi quen rồi quen 1 mình như thế

Yêu thêm 1 người có chắc là mình sẽ good lên hay chỉ thêm đau đầu?

Vậy thì đành thôi forever forever

Đành 1 mình thôi forever fover....

-A lóooooo-Nó bấm mạnh nút nghe,nói dài giọng như tỏ ý mệt mỏi.

-Nè heo!Tôi đây.-Đầu dây bên kia,1 giọng nói quen thuộc,là hần.

Nó bỏ điện thoại ra khỏi tai để nhìn màn hình,nó đoán không nhầm,đúng là hần,vì nó nhìn thấy cái tên to tướng: ‘ ĐỒ THẦN KINH’ được nó lưu trong danh bạ đang hiển thị trên màn hình.

-Có chuyện gì mà gọi tôi thế?-Nó lại dí điện thoại vào tai nói.

-Cô không thấy ở nhà chán hả?-Hần hỏi

-Có,chán lắm!Có 3 đứa bạn thì vào hết bệnh viện còn đâu.Hic.-Nó ủ rũ trả lời.

-Thế cô đang ở đâu?-Hần hỏi tiếp

-Ở nhà 1 mình.-Nó thở dài.

-Quần gia nhà cô đâu?-Hần lại hỏi

-Đi mua thức ăn mà mãi không thấy dì ấy về,bụng tôi kêu nãy giờ rồi.-Nó xoa bụng nhăn nhó nói.

-Thế đi ăn với tôi đi,xong tôi lai cô đi chơi,báo với dì ấy đi.Chứ tôi cũng ở nhà 1 mình,chưa ăn gì,có 3 thằng bạn thì cũng vào viện rồi,chán như cô ấy.-Hần thở dài nói.

-Ừ ừ!Thế nhá.Anh qua đón tôi đi,dì ấy không cho tôi đi xe tối 1 mình,nhanh nhanh lên nhá!Ồi!Yêu anh chết mất,sao tự dưng lại có người tốt thế nhỉ.Hý hý-Mắt nó sáng rỡ như đèn pha ô tô,vui mừng hết cỡ, ‘ca tụng’ hần.

Hần vì không nhịn được cười trước giọng điệu hờn hở của nó,sợ rằng sẽ cười nghiêng ngả trong điện thoại,bị nó phát hiện thì ngượng chết mất,nên cúp luôn điện thoại rồi cười lắc lẻ,lăn lộn trên hàng ghế sofa.Tại 1 căn biệt thự to bự,nó cũng đang nhảy cẫng lên,hát hò tùm lum,cười tùm tùm vui sướng khi hần cúp điện thoại.

** 15' sau:

-A lô.Cô xong chưa?Tôi đến rồi,mở cổng đi.-Hắn đã lái xe đến trước cổng nhà nó và ngồi trong xe đợi.

Tôi ra liền nè!Đợi 1' thôi.-Nó hý hửng trả lời.

Hôm nay,hắn không lái con xe 'bình thường' như mọi hôm đi học(Nói là 'bình thường' chứ thực ra,có mơ cũng không mua được 1 chiếc xe vừa đẹp vừa sịn hết cỡ như vậy) mà thay vào đó là con mui trần màu trắng đẹp mê li.Hắn mặc cả cây đen,quần hộp đen,áo pull đen,mái tóc màu xanh rêu được hất lên trông rất điển trai và tinh nghịch....

Đúng 1' sau,nó bước xuống mở cổng tươi cười nhìn hắn.Tuy đã thấy 1 lần nó mặc váy(Cái lần ở chi nhánh công ty nhà hắn ấy m.ng) nhưng hắn vẫn không khỏi ngạc nhiên trước vẻ đẹp của nó.Nó lung linh trong bộ váy xòe rộng màu trắng đi cùng giày búp bê,mái tóc màu hạt giẻ xòa dài ngang lưng được làm thành những gợn sóng nhẹ nhàng mà cũng rất đẹp.Trông nó như hiện thân của 1 nàng công chúa bé nhỏ bước ra từ câu chuyện cổ tích.

Nó leo lên xe hắn ngồi,thắt dây an toàn rồi quay qua nhìn hắn nở nụ cười sung sướng:

-Mau lên đi,đói lắm rồi đây!-Đó là câu nói đầu tiên mà nó muốn nói nhất.

-Tôi biết rồi,không cho cô đi ăn ngay chắc là cô rửa tôi bị ô tô đâm chết mất.-Hắn gườm gườm nhìn nó nói.

-Tôi không ác độc đến thế đâu...-Nó cười gian nhìn hắn.

-Chứ cô 'hiền' thế nào?-Hắn nhìn nó hỏi đều.

-Tôi rửa anh bị xe thồ,xe bò,công lông,công-tơ-nơ,ô tô tải,xe 3 bánh,2 bánh,...đâm cho anh lòi ruột ra để anh chết thành ma đói cho anh biết tay.Hehe!!!-Nó nở nụ cười cực kì gian,chỉ tay vào mặt hắn nói.

-Ặc!Cô nhẫn tâm gấp ngàn lần tôi suy đoán.Giờ tôi mới biết,lòng dạ của loài lợn vô cùng thâm hiểm.-Hắn trợn lại nó rồi nở nụ cười thỏa mãn.

-Her!Tôi vốn 'hiền lành' từ bé,anh nói thế là đổ oan cho người tốt ấy!-Nó trừng mắt nhìn hắn.

-Vâng!Tôi biết lỗi rồi,là tôi không đúng nên mới đổ oan cho người xấu ấy!-Hắn lườm nó.

-Anh còn nói nữa là tôi đâm anh học máu mũi ra ấy!-Nó gờ gờ nắm đấm dọa hắn.

Cứ thế,2 con người sinh ra chỉ để cùng nhau đâm đá ấy lại dở võ mềm chí chóc với nhau.Đây cũng là thói quen không thể nào bỏ được của nó và hắn,không gặp nhau thì thôi,chứ cứ gặp nhau thì y rằng phải có ít nhất là 1 cuộc tranh cãi...

22. Chương 22

Chap 22

Trong 1 nhà hàng sang trọng mang tên Mỹ Lệ,hắn gọi bao nhiêu là sơn hào hải vị,món nào cũng ngon mắt để thêm đặt trên bàn.Nó không chần chừ gì mà ăn luôn.Chính vì vậy mà không hề để ý rằng,hắn đang nhìn nó chằm chằm rất kì cục.Nó mãi ăn nhưng vẫn liếc hắn,thấy ánh nhìn của hắn thật khó chịu,nó gắt:

-Nhìn cái gì?

-Cô đúng là heo đó.-Hắn nhún vai nói.

-Kệ tôi,tôi đang đói mà,anh cũng chưa ăn gì,không thấy đói à?-Nó gấp thức ăn vào bát hỏi hắn.

-Tôi không như cô đâu...!-Hắn gườm gườm nó.

-Ồ.Thế cứ ngồi nhìn tôi như thế nhé!Tôi cũng không ép anh ăn đâu,anh không ăn càng tốt nhưng đừng nhìn tôi như thế,khó chịu lắm!-Nó nhìn hắn nói.

-Xùy!Cô xinh lắm ấy mà thèm nhìn,đừng có ăn hết của tôi đó,biết thế tôi không mời cô ho xong.-Bị nó nói trúng tim đen,hắn cũng không nhìn nó nữa mà ăn cùng nó....

**Xong xuôi đầu đấy,hắn nhìn nó:

-Cô lo chưa?-Hắn hỏi

-Lo rồi!-Nó đáp.

-Bây giờ đi chơi đi.Về nhà hắn còn sớm lắm,chả có gì chơi đâu.-Hắn nhìn nó

-Ok.Đi luôn!Hehe-Nó gật đầu lia lịa.

Thế là nó với hắn bắt đầu hành trình đi chơi cùng nhau.Hắn lại nó đi xem phim ở 1 rạp chiếu nổi tiếng với những bộ phim man rợ.Nó cùng hắn chọn 1 bộ phim ma đầy gay cấn và rùng mình.Trong phim có rất nhiều cảnh máu me be bét,người gãy ra,bị chặt thành nhiều mảnh,hay những cảnh rùng rợn,dã man kèm theo tiếng nhạc rền rĩ...Không chỉ vậy,có cảnh con ma bất ngờ xuất hiện trên màn hình rạp chiếu phim làm cả khán phòng hét lên những tiếng sợ hãi.Tuy nó rất mạnh mẽ nhưng dù sao cũng là con gái,nhiều cảnh phim khiến nó không khỏi giật mình và sợ hãi.Những lúc ấy nó cứ ôm lấy tay hắn rồi hét lên,có lúc còn chúi đầu vào vai hắn méo máu.Riêng hắn thì chả thấy sợ hãi gì,ngược lại còn thấy thích thú khi đã chọn đúng bộ phim này mới có cơ hội được nó ôm như vậy nên chỉ cười mỗi khi thấy nó hét lên,nhắm tịt mắt lại vì quá sợ.Xem phim xong,bước ra khỏi rạp chiếu,mặt nó tái xanh như mặt máu,hắn phải đi mua nước cho nó uống.Mua nước về thấy nó vẫn bản thần như vậy,hắn liền nẩy ra 1 ý đồ vô cùng đen tối.Tiến gần đến chỗ nó 1 cách nhẹ nhàng,nó vẫn không hề hay biết,hắn đắc ý cười thầm trong lòng và:

-Áaaaaaa-Nó hét lên 1 tiếng chói giáy rồi lấy tay bịt tai,nhắm tịt mắt lại cúi gập người xuống,úp mặt lên gối trước trò hù ma dọa quỷ của hắn.Hắn thấy nó sợ hãi như vậy thì ôm bụng cười hả hê.Mãi sau,khi trăng cười đã dần vơi đi,thấy nó vẫn không có động tĩnh gì mà vẫn giữ nguyên trạng thái ban nãy,hắn lấy làm lạ,liền lay lay nó:

-Nè!Cô sao vậy.Nè!Heo...Heo đui...Cô sao vậy?-Hắn lo lắng gọi

‘Bing’ Nó bật dậy,tay khum hình quả đấm,đập 1 phát mạnh vào đầu hắn:

-Chết anh nè!Dám hù tôi.-Nó hả hê khi lừa được hắn để trả đũa việc vừa rồi.

-Á!-Đau quá-Hắn ôm đầu nhăn nhó:-Cô làm gì mạnh tay thế,tại tôi thấy cô ngồi như người mất hồn nên làm thế cho cô tỉnh thôi,tôi có ý tốt thế mà cô trả ơn thế này hả?????-Hắn gào lên

-Tôi toàn trả ơn kiểu đó,trả như thế thì ‘người có ý tốt’ mới nhớ lâu để lần sau không nên tốt 1 cách quá đáng như vậy...Xì!-Nó hất hàm nói.

-Được lắm!Cô tự về đi,tôi không lai cô về nữa.-Hắn tức tối nói.

-Được thôi!Tôi tự bắt xe về.Hứ!-Nói rồi nó quay bước đi mất,tự nhiên thấy nó đi hắn cảm thấy hụt hẫng và muốn giữ nó lại vô cùng nhưng không chạy theo nó mà chỉ đứng nhìn theo bóng dáng đang khuất dần sau cánh cửa rạp chiếu tức giận bóp mạnh chai nước đang cầm trong tay...

Trở về nhà,nó tức tối đóng sầm cửa lại,quăng điện thoại ra 1 xó,nó bắt đầu tra tấn những chiếc gối 1 cách dã man,nào là cẩu xé,đáp,đạp,vò,ném,...Chỉ trong mấy phút,cơn thịnh nộ trong lòng nó đã biến căn phòng vô cùng đáng yêu trở thành 1 bãi chiến trường không thể nào tưởng tượng nổi.Nó thả người xuống giường,nhắm mắt lại mệt mỏi suy nghĩ về những lời nói của hắn lúc nãy mà cảm thấy hơi buồn,đã thế hắn còn không thèm đuổi theo nó,để nó phải 1 mình bắt taxi về.Nó rất giận hắn,vậy mà sao vẫn mong chờ 1 cuộc gọi của hắn để nghe thấy câu ‘xin lỗi’ từ phía hắn nhưng mãi mà không thấy gì.Nghĩ vậy,nó càng thêm giận hắn,hắn thật quá đáng và vô tâm....

Nhưng chính nó cũng không biết rằng,hắn cũng đang buồn bã không kém nó.Hắn nằm dài trên giường,thân hình cao lớn vô cùng mệt mỏi.Hắn cầm điện thoại trong tay,muốn gọi cho nó nhưng không dám,còn nếu không gọi thì cảm thấy lòng bồn chồn không yên,thật khó xử!Thế rồi,sau 1 hồi đấu tranh tinh thần kịch liệt,hắn quyết định gọi cho nó,và cầm điện thoại bấm nút gọi vào số máy quen thuộc được lưu trong danh bạ với cái tên vô cùng đáng yêu: ‘HEO CON’...Nhưng vô ích,đầu dây bên kia không có tiếng trả lời của nó mà thay vào đó là lời nói của 1 cô gái khác: ‘Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được,xin quý

khách vui lòng gọi lại sau'-nó đã tắt máy.Hắn nghe xong,tức giận ném thẳng con ip5 vào tường rồi nhắm mắt lại,cổ loại bỏ hình bóng nó ra ngoài tâm trí mặc dù biết sẽ chẳng bao giờ làm được điều đó....

Nó vì chờ mãi không thấy hắn gọi nên tắt nguồn trong nỗi bực tức.Còn hắn thì trần trụi mãi mới dám gọi cho nó thì nó đã tắt máy mà không hề biết rằng nếu hắn gọi sớm hơn 1 chút nữa thôi thì đã nghe thấy giọng nó chứ không phải cảm thấy bồn chồn trong lòng thế này... Và cứ thế,họ giận nhau....!!!

23. Chương 22 - 2

Chap 22 Sáng sớm,mặt trời đang nhô cao dần...Trên khắp các nẻo đường,con người đang đi đi lại lại,vô cùng đông đúc... Thế là bắt đầu 1 ngày mới,nó và Khánh My lại cùng nhau đi học...Vẫn là con đường thân quen hằng ngày,vẫn là buổi sáng đi học muộn và đã trở thành thói quen của nó...Nhưng sao,hôm nay mọi cảnh vật lại ảm đạm và buồn chán đối với nó đến thế.Lí do chính là vì hắn,và chuyện tối qua thì nó không thể nào chấp nhận được.

'Tên thối tha thần kinh ấy,hắn thật là quá đáng,mình ghét hắn,ghét ghét ghét..ghét không chịu được...'-Nó thầm nguyên rủa hắn trong suy nghĩ.

My thấy hôm nay cái vẻ nhí nhảnh,nói cười hay phải nói là lăm mồm của nó không phát tác,đôi lúc khuôn mặt còn có chút bực tức thì thấy làm lạ,liền hỏi:

-Mày sao thế,San San?Có chuyện gì buồn à?

-Không!Bực chút thôi,không có gì đâu mày ạ!-Nó thờ dãi đáp.

Thấy vậy,My cũng không nói gì thêm nữa,đành im lặng ngồi nhìn nó lái xe chở nhỏ đến trường...

Bước vào đến cổng trường,nó khựng lại,My thấy vậy cũng quay ra nhìn:

-Ê!2 người,tôi với San San ở đây nè!-My quay ra thì thấy Minh và hắn đang cùng nhau đi vào trường,liền vẫy tay rồi rít,mồm nói to,cười thật tươi mà không để ý rằng,bên cạnh nhỏ,người nó đang tỏa ra 1 luồng sát khí đen ngòm.

-Mày điên à?Kệ bọn họ,đi thôi!-Nó lườm hắn 1 cái dài hàng ngàn cây số rồi kéo tay My đi thật nhanh,mặc cho nhỏ đang thắc mắc sao hôm nay nó lại có những hành động kì lạ vậy.

Ở bên kia,hắn đã nhìn thấy nó lườm mình,nhưng hắn chẳng bực tức gì mà có thấy có lỗi với nó về chuyện tối qua,đành thờ dãi bước đi tiếp:

-Ê!Hôm nay Hạnh San kỳ lạ vậy ta?-Thiên Minh vỗ vai hắn nói.

-Ừ!-Hắn đáp.

-Hạnh San nhìn thấy bọn mình phải đi cùng chứ nhỉ,sao kéo thẳng tay My đi lên lớp vậy nhỉ?

-Ừ!

-Hình như có chuyện gì ấy!

-Ừ!

-Sao lại như thế nhỉ?

-Ừ!

-Ô!Cái thằng ngố này!-Thiên Minh bực tức hét lên.

-CÁI GÌ????-Hắn trợn hỏa nhìn Minh

-Sao mày cứ ừ ừ như thằng hâm thế?Từ nãy giờ có nghe thấy tao nói gì không?

-À...ừ...Cố!-Hắn cười xòa

-Thằng hâm!-Minh nhìn hắn cười liền nói 1 câu cụt ngắn làm hắn tụt cả hứng rồi chạy mất mạng lên cầu thang.

-Này!Cái thằng...đứng lại!-Hắn bực tức hét toáng lên rồi đuổi theo Minh vào tận lớp học,cho Minh 2 phút vào bụng mới chịu thôi!

Hắn đi đến bàn và ngồi xuống,nhìn sang bên cạnh thấy nó đang quay ra lườm mình rồi quay ngoắt mặt đi.

-Này!-Hắn tay chống cằm,mặt quay sang nhìn nó cười cười.

-Gi?-Nó quay lại,gắt:

-Về chuyện tối qua...-Hắn ngáp ngừng nhìn nó nói

-Sao?-Nó lại gắt lên

-Tôi...xin lỗi!Tha thứ nhé!Hỳ hỳ!-Hắn nói rồi cười toét miệng

-Tại sao tôi phải tha thứ cho anh?-Nó nhú đôi lông mày lại,lầu bầu.

-Vì...-Hắn vừa nói vừa rút ra trong cặp 1 quyển truyện và 1 quyển báo ra đưa cho nó cười thật tươi.

-Oa!Truyện Cao thủ học đường của Chibin này,còn cả Trà sữa cho tâm hồn số mới nhất nữa....!-Nó hét toáng lên.

-Tha thứ cho tôi đi,tôi sẽ hay dẫn cô đi chơi và cả mua truyện,mua Trà sữa cho tâm hồn hằng ngày cho cô nữa...Xem nào,tôi định mua cả Xuxu!Đừng khóc,Sẽ có thiên thần thay anh yêu em,Bí mật tình yêu phổ Angel,và còn mấy quyển nữa tôi không nhớ tên,nhưng chỉ sợ cô không thích đọc thôi...!-Hắn dụ dỗ nó như con nít,vì toàn bộ sở thích của nó,hắn đều biết hết.

-Thế này nhé!Tha thứ ấy,nó lớn lao lắm,mà anh còn có tội với tôi nữa,cho nên....-Nó cười cười

-Cho nên làm sao?-Hắn hỏi

-Cho nên anh phải hay đưa tôi đi ăn,tôi thích cái gì thì phải mua cái đấy,tôi muốn đi đâu phải đưa tôi đi nhé!Có được không?-Nó nhìn hắn,mắt chơm chớp long lanh như con nít nhìn người lớn mua kẹo.

-Đễ ợt!-Hắn thản nhiên đáp,2 tay khoanh trước ngực

-Yeah! Yeah!Thiên Long tuyệt vời!Thiên Long đẹp zai!Thiên Long mãnh thú!-Nó gào lên trong sung sướng,ôm chặt lấy cánh tay hắn.

-Đúng là...!-Hắn nhìn nó đang tràn ngập hạnh phúc thì phì cười,lần đầu tiên nó gọi tên hắn,gì nhỉ,nó còn khen hắn tuyệt vời này,đẹp zai này,và...

-Ồ!Này!Sao lại mãnh thú?-Hắn tròn tròn mắt nhìn nó

-À!à!Nhảm với siêu nhân...hehe!-Nó gãi đầu cười với hắn

-Thế...thế hả?-Hắn cười,nụ cười méo xẹo!Vài giây trước hắn còn hạnh phúc như lên mây mà chỉ vì 1 câu nói của nó đã khiến hắn bẹp dí dưới mặt đất...!

Thế là nó hết giận,nó và hắn thỉnh thoảng lại cãi nhau chí chóe và cười đùa vui vẻ hết như mọi ngày....

24. Chương 23

Chap 23

Buổi trưa,nó,hắn cùng Mih,My đến bệnh viện đi ăn trưa cùng Phong với Khánh rồi lại đi học... Các tiết học buổi chiều trôi qua nhanh chóng,4 người bọn nó cùng nhau trở về nhà...Hôm nay,nó và hắn phải đến bệnh

viện chăm sóc Vy Anh, Gia Linh. Chộp tới, hấn gọi cho nó: -Nè heo, cô ăn gì chưa? -Ăn cái gì, có cái gì mà ăn chứ? -Nó trả lời, giọng tiu ngủ -Sao thế? Dì Hoa mấy ngày nay lại đi đâu rồi à? -Ừm. Hic. Nhà dì ấy ở quê có người ốm nặng, dì ấy xin nghỉ phép khoảng 1 tháng liền, bố mẹ tôi thì vẫn bên nước ngoài, chẳng biết bao giờ mới về nữa.... Haizzz. Tôi không muốn báo cho bố mẹ, sợ bố mẹ lo lắng, nhất là mẹ tôi, hyhy... Tôi là con cưng của bố mẹ tôi mà!

-Hô hô, khổ thân quá ha, đáng thương thật. -Hấn nói mĩa nó, cười gian. -Xì... Đồ thần kinh. Qua đón tôi đi, 6h rồi. -Nó xì 1 tiếng rồi nói. -Sao tôi phải đón cô? -Còn sao nữa, anh hứa gì anh còn nhớ không?????-Nó gầm gừ

-À! nhĩ? Tôi quên. Tôi sang đón liền! -Hấn cười

-Hừ. Nhanh lên đây. -Sau lời cảnh cáo của nó, hấn tắt máy chẳng nói lời nào. 15

sau, có mặt tại nhà nó, nó bước ra trong chiếc quần sooc bó nghịch ngợm và áo pull hình gấu Pooh xinh xắn, tóc mái buộc túm lên trông rất đáng yêu khiến hấn nhìn nó chằm chằm không chớp mắt. Nó thấy hơi bối rối, liền phá tan bầu không khí căng thẳng:

-Sao anh nhìn tôi hoài vậy, tôi này giờ đâu có ăn gì mà bị dính lên mặt nhĩ?

-À... ờ... à, tôi thấy cô buộc mái lên trông như con dờ ấy, nên... nên tôi nhìn chứ sao... Thật là... hời vớ vẩn! -Hấn bối rối gãi đầu rồi lấy tạm 1 lí do sắc mùi 'dở hơi' để trả lời nó nhưng trong suy nghĩ thì lại trái ngược hoàn toàn.

-Anh... Hừ! -Nó tức tối mặt bí xị leo lên xe rồi đóng rầm cửa ô tô lại.

Hấn biết mình vừa nói ra điều ngớ ngẩn gì nên không trêu nó nữa mà chỉ cười tủm tỉm rồi nói:

-À! Tôi vừa gọi cho Phong, cậu ấy bảo 2 tiếng nữa hẵng đến bệnh viện, cậu ấy và Khánh đều muốn chăm sóc cho Vy Anh và Linh thêm chút nữa! Vậy thì, chúng ta đi đâu đã rồi khoảng 8h đến bệnh viện nhé!

-Tùy! Muốn đi đâu thì đi! -Nó vẫn ầm ục chuyện lúc nãy nên chỉ nói cộc lốc rồi quay ngoắt mặt sang 1 bên để không phải nhìn bản mặt đáng ghét của hấn. Còn hấn thì biết nó vẫn giận nên không nói gì, chỉ cười 1 mình rồi lái xe chở nó đi....

Nửa tiếng sau, lái xe đến 1 nhà hàng lớn, hấn định quay sang bảo nó thì đã thấy nó ngủ từ lúc nào. Hấn nhúu mày khi nhìn thấy kiểu ngủ 'đáng yêu' của nó: 2 chân thì dạng tề he, 2 tay thả lỏng, mắt nhắm tịt, mồm lẩm bầm cái gì đó không nghe rõ, chỉ thấy đôi lông mày nhúu cả lại, rất cau có. Tò mò muốn biết nó nói gì mà trông vẻ mặt có vẻ nghiêm trọng thế, hấn ghé sát tai lại gần miệng nó nghe thì...:

-Đồ thần kinh, tôi ghét anh, tại sao lúc nào cũng chọc ghẹo tôi chứ, đáng ghét... ghét... ghét.... ghét... ghét!!!!!!- Đúng lúc hấn tiến lại gần nó, nó nói vổng lên, tay vung loạn xạ, mỗi từ 'ghét' là 1 cái đánh loạn quạng không xác định nhưng... đã trúng hết cả vào mặt của hấn!

-Này! Cô... -Hấn bực tức, ngồi thẳng dậy, định mắng cho nó 1 trận, nhưng nhìn thấy mắt nó vẫn nhắm tịt, 2 tay đã không còn phản ứng gì, hóa ra là... nó mơ ngủ!

Môi hấn bắt giác nở 1 nụ cười mê hoặc trước vẻ mặt đáng yêu, ngủ ngon lành của nó: 'Thật không muốn gọi bà chằn này dậy chút nào, bên cạnh mình lúc nào cũng cau có nhiều hơn là cười, hiếm lắm mới có thời gian để có thể ngắm thoải mái vẻ mặt của nhỏ ấy lúc này.'

-Ọt ọt ọt... -Tiếng kêu kì lạ cắt ngang dòng suy nghĩ của hấn. Cái gì vậy nhĩ? Hình như, đây là tiếng bụng kêu. Nhưng là của ai nhĩ? Của hấn ư? Không phải! Vậy thì không phải ai khác, bụng nó... đang biểu tình.

-Trời ạ... hahaha... đến ngủ mà cũng... hahaha -Hấn vừa nói vừa cười ngặt nghẽo.

-Ừm... ừm... -Nó bị đánh thức bởi nụ cười 'ngiên nước nghiêng thành' của hấn.

-Cô tỉnh rồi sao? -Hấn hỏi

-Anh thần kinh à? Sao cười to thế? -Nó gắt lên bực bội

-Cô hỏi cái bụng cô ấy, đói đến thế cơ à? Haha

-Là sao?-Nó trợn tròn mắt hỏi

-Đến ngủ mà bụng cô còn kêu được....hahaha!!!-Hắn lại thêm trợn cười nghiêng ngả với bản mặt từ màu hồng chuyển sang đỏ lựng rồi tím bầm vì tức tối của nó.Trông nó lúc này như 1 con tắc kè hoa đáng yêu vậy!

-Kệ tôi!-Nó đáp rõ to rồi bước xuống xe đi thẳng vào nhà hàng.

25. Chương 24

Chap 24

Bữa ăn diễn ra trong sự ngại ngùng của nó kết hợp với sự trêu trọc của hắn...

Kết thúc bữa ăn,nó hỏi hắn:

-Mới có bấy giờ,hắn sớm nhỉ,về bệnh viện luôn chứ?

-Vẫn còn 1 tiếng nữa mà,lên xe đi,tôi dẫn cô đến 1 nơi,hehe!-Hắn nháy mắt tinh nghịch

-Đi đâu thế?-Nó tò mò

-Bí mật...

-Nói đi mà!

-không thể bật mí! vì không khí ở đây khác hẳn với sự náo nhiệt,tấp nập chốn đô thị.Ngược lại,nó vô cùng yên bình và thanh tĩnh.Không chỉ vậy,không khí rất trong lành,không vương chút bụi bặm.

-Oa!Mát thật!Thích thật!-Nó kêu lên,dang 2 tay đón không khí nhìn hắn cười tươi.

-Còn chưa đủ thích đâu!-Hắn khẳng định

Dừng lại ở 1 nơi khá xa,có lẽ nó và hắn đã đi ra 1 ngoại ô nào đó cận thành phố.Khá dễ dàng nhận ra điều này bởi.

-Vậy sao?-Nó ngạc nhiên ra mặt,2 mắt long lanh tỏ vẻ vui sướng

-Nhắm mắt vào,tôi dẫn cô đi.

Nghe theo lời hắn,nó nhắm chặt mắt lại.

-Không được ti hí nhé!

-Tôi biết rồi!

-Không được ăn gian đâu đấy.

-Ừ!

-Tin được cô không chứ?

-Tôi hứa mà!!!

-Đưa tay cho tôi.

-Đưa cho anh làm gì?

-Không thì làm sao cô biết đường mà đi,lạc thì tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy nhá!

Nó đưa tay ra nắm lấy bàn tay hắn:

-Woa!Tay anh mát thật!

-Thích không?

-Thích thật ấy!-Nó tươi cười nói,như trẻ con vậy.

-Thế thì nắm tay tôi cả đời đi.Chịu không?-Hắn nói với giọng ầm áp mà thường ngày nó không hề nghe thấy

-Không thêm!-Nó bĩu môi,hắn lại chọc nó đây mà

-Tôi...nói thật ấy!

< nó=" đơ=" toàn=" tập?=" gì=" vậy?=" đây=" chẳng=" phải=" breathless=" của=" shayne=" ward=" sao?=" nó=" đang=" nghe=" cái=" đồ=" thần=" kinh=" mà=" hay=" trên=" trọc=" nó=" hát=" ư?giọng=" hát=" của=" hắn=" vô=" cùng=" êm=" ái,nhẹ=" nhàng,có=" lúc=" da=" diết,lúc=" sâu=" lắng,lúc=" cao=" trào=" thỳ=" vô=" cùng=" mãnh=" liệt.hắn...hắn=" đang=" hát!một=" giọng=" ca=" truyền=" cảm=" hết=" sức,hòa=" vào=" tiếng=" gió=" vi=" vu=" mang=" lời=" hát=" bay=" xa...vườn=" hoa=" tulip=" đung=" đưa,lắc=" lư=" như=" nhảy=" múa=" tồ=" điểm=" thêm=" cho=" lời=" hát=" của=" hắn=" vậy...mọi=" thứ=" thật=" hài=" hòa!=">

-Ngâm mồm vào đi chứ!Tôi biết cô sẽ ngạc nhiên,nhưng đừng thái quá thế!Tôi hát xong lâu rồi mà cô cứ đơ như tượng ấy,rất rã sắp chảy hết xuống rồi kìa!

-Anh...hát hay thật ấy...

-Tất nhiên rồi!-Hắn cười toét miệng

-Hay...hay hơn cả tôi nhiều!

-Khì khì...tôi không ngờ cô cũng có lúc chịu thua người khác cơ đấy!-Hắn vuốt má nó và cười,1 nụ cười thật tươi:

-Cô có biết lời bài hát này không?Ý nghĩa lắm đấy!

-Này!Anh cứ thích vuốt với chả bẹo má tôi thế!Tôi biết,tôi rất thích nhạc của Shayne Ward mà!-Nó nhìn hắn,nheo mắt

-Ừ!Hehe...Tôi và Duy Phong hát hơi bị hay đấy nhá,chúng tôi toàn là cánh chim đầu đàn trong mỗi tiết mục biểu diễn của trường thôi!-Hắn hướng ánh mắt lên bầu trời cao vút lấp lánh hàng ngàn ngôi sao kia

-Vậy à?Thế mà tôi chưa từng nghe ai nói là anh lại là 1 giọng ca tuyệt vời thế đấy...Và tôi cũng chưa từng nghe anh hát bao giờ cả...-Nó nói,ánh mắt cũng hướng về nơi hắn đang nhìn

-Cô thì có biết cái giống gì đâu!-Hắn nhìn nó,ánh nhìn chề bai

-Hứ!Vâng,tôi không biết gì nên mới không biết rằng cái loại người vênh váo,ngang tàn,nghịch ngợm,khinh người,chuyên đi mĩa mai và trọc ghẹo người khác như anh lại hát được như thế!Đúng là ông trời bất công mà,sao cái mặt nào của anh cũng tốt đẹp như vậy chứ!Tức thật!-Nó lườm hắn

-Tôi chỉ hay thích trọc và mĩa mai cô thôi!-Hắn cười tươi

-Tại sao chứ?Anh ghét tôi thế à?-Nó nheo mày nhìn hắn

-Không biết nữa,chỉ biết tôi rất thích làm thế,và còn thích làm 1 điều nữa cơ!-Hắn cười,mặt gian gian

-Là gì?-Nó vênh mặt

-Đây này...-Hắn vuốt má nó,rồi bẹo 1 cái thật đau kết hợp với nụ cười gian không tả nổi.

-Á!Sao anh cứ thích làm như thế?Hả!-Nó cau

-Má phính thế còn gì,yêu chết được.-Hắn lại vuốt thêm 1 cái nữa rồi ngả đầu vào vai nó.

-Cút ra!-Nó đẩy đầu hắn ra và gào lên

-Nhờ tý mà,hôm nay tôi cho cô nhiều niềm vui thế còn gì,cô đền ơn tôi đi chứ!Tuy người cô bé nhưng cũng đủ ấm áp rồi!-Hắn nói

-Tôi cho anh mượn 1 lần thôi đấy!Và lần sau đừng có nũng nịu với tôi.Khiếp!Cái gì mà nhờ tý mà chứ.Sồn da gà!-Nó nói,còn rùng mình 1 cái

-San San à!Nói tí mà!-Hắn lại nói nũng nịu,giọng như trẻ con

-Tôi lấy cục đá ghè vào mồm anh nhé!-Nó nhìn hấn cười,nụ cười siêu ‘đều’

-Hỳ hỳ!Làm gì mà khó tính thế.Trêu cô tí thôi.Hiếm khi được như lúc này nhỉ.Thích thật!-Hấn xuyết xoa

-Thích cái đầu anh!Được ngả đầu vào vai tiểu thư đây không thích mới lạ!Hahaha-Nó đắc chí cười vang

-Thôi đừng tự sướng nữa đồ heo ngố ạ!Cô ngố lắm,lại còn đi ghen tị với tôi chứ!Haha,buồn cười quá!

-Sao?Không đúng à?Anh thì cái gì cũng tốt cũng đẹp,tôi thì khác,ai cũng chê tôi là không nữ tính,thực nữ tẹo nào,lúc nào cũng chí cha chí chóc,tính khí thì đanh đá,không giống ai,xong đã thế còn hậu đậu,làm việc gì cũng đổ vỡ!-Nó buồn rầu nói

-Hạnh San ngọc!Cô buồn đấy hả?-Hấn ngẩng đầu dậy,nhìn nó hỏi

-Không...hic-Nó quay ra nhìn hấn,mồm nói không nhưng thực sự nó đang rất buồn

-Này bé yêu!Cô buồn cái gì chứ?Cô không thực nữ hay nữ tính,cô không hiền hay đảm đang thì có sao đâu,cô nhìn xem,đầy người muốn như cô mà chẳng được ấy!Đồ ngốc ạ!-Hấn nhìn nó cười tươi,2 tay bẹo má nó nhẹ.

-Muốn như tôi?Sao lại muốn?Tôi thì có gì tốt đẹp đâu!-Nó hỏi

-Sao lại không chứ!Cô tốt bụng,đáng yêu,...v.v nhiều lắm,nói chung là cô cứ biết trong mắt người khác cô không đẹp thì trong mắt tôi cô đẹp là được rồi!-Hấn gãi đầu cười xòa

-Tôi đâu cần đẹp trong mắt anh?-Nó phụng phịu

-Sao lại không?-Hấn trợn ngược mắt

-Dù gì thì khi ở bên cạnh anh nhược điểm của tôi cũng phơi bày ra hết rồi,cần gì nữa!-Nó thản nhiên

-cô nói thế mà được à?Phải nói là khi ở bên cạnh tôi cô luôn được sống là chính mình chứ!-Hấn lau bầu

-Thế nào thì cũng giống nhau cả mà!Vốn dĩ con người thật của tôi là nhiều nhược điểm thế thôi!Anh nói thế cứ như là tôi được bên cạnh anh là vui lắm ý!-Nó nhún mày nhìn hấn

-Gì hả?Sao cô chẳng biết ơn tôi tẹo nào thế?Tôi suốt ngày đưa cô đi chơi,đi ăn uống,mua bao nhiêu là kem với cả truyện,bánh,kẹo,...thế mà cô đối xử với tôi như thế hả?-Hấn gắt lên

-Anh cái gì,c chẳng phải anh thích thế à?Là anh gạ tôi đi chơi chứ,anh biết đưa tôi đi đâu cũng khổ thế thì đừng gạ gẫm tôi nữa!Còn kêu ca cái gì!-Nó cáu

-Nhưng mà cô cũng phải biết ơn tôi 1 tý chứ,cô thấy có ai tôi chiều như cô không,kể cả nếu tôi có em gái chắc cũng chưa được tôi chiều chuộng như cô đâu nhá,thế mà cô lại phụ bạc như thế đấy!Biết bao cô gái xếp hàng dài vì tôi chỉ mong tôi cười hay nhìn họ một cái cũng khiến họ vui mừng,chưa có ai được như cô đâu!Xi-Hấn cầu nhàu

-Anh lắm mồm như con gái ấy,nhiều người mong được tôi đếm xỉa đến mà cũng chưa đến lượt nhá!Đằng này anh được lai tôi đi chơi,được lai tôi đi ăn uống,mua sắm,suốt ngày được bẹo má,vuốt má với chả trọc ghẹo tôi,lại còn được tôi cho tựa đầu vào vai nữa,đã thế,đã thế...-Nói đến đây,tự nhiên mặt nó từ bực tức chuyển sang đỏ lựng

-Đã thế làm sao?-Hấn chăm chú nhìn nó nói 1 thôi 1 hồi tự nhiên lại dừng lại

-Đã thế lại còn được nằm cạnh tôi ngủ,lại còn được tôi ôm,lại còn được thơm má tôi,không những vậy mà anh còn cướp mất nụ hôn đầu của tôi đấy anh biết không hả!!!!????-Nó hét toáng lên

-Oh!Tôi với cô cũng thân thiết quá nhỉ?Hehe-Hấn cười gian

-Ý anh là sao?-Nó trợn hỏa nhìn hấn

-Chụt!-Hấn thơm ‘chụt’ 1 phát vào má phải nó...Mặt nó nóng phừng phừng như lửa đốt,đây là kết quả của 1 hồi cãi cọ bực tức,kèm theo 1 nụ hôn từ phía hấn...

-Anh....á á á....tức điên lên mất!Anh chết đi,anh chết đi,anh chết đi,dám thơm trộm tôi hả,sao anh lại như thế chứ,anh quá đáng thật đấy...tôi ghét anh,tôi ghét anh....-Nó vừa gào lên,vừa đâm thùm thụp vào người hắn xả giận.

-Á...cô định đánh tôi chết đấy hả?

-Bụp!-Nó đâm 1 nhát vào mặt hắn

-Ấy ya...đau quá!-Hắn kêu thảm thiết

-Anh....anh quá đáng lắm!Sao anh lại cứ làm như thế hả?Anh là đồ dê già,đồ đểu giả,đồ cơ hội,đồ đáng ghét,đồ chết tiệt...hức...Tôi đâu phải là thứ mà anh muốn làm gì cũng được chứ...hức hức...Sao anh lại suốt ngày làm như thế chứ...hức hức...tôi ghét anh...anh quá đáng lắm!hức hức....!-Nó nhìn hắn trách móc,nước mắt từ đầu trào ra,nó khóc òa lên.

-Tôi...tôi xin lỗi,tôi đùa thôi mà!-Hắn ngạc nhiên khi thấy nó khóc,hắn tặc lưỡi quá,lúc nào cũng trêu nó đến cùng mới thôi,lần này thì để nó phải khóc rồi!

-Anh chết đi...đồ đáng ghét....huhuhu...-Nó càng khóc to hơn

Hắn ôm chầm lấy nó vào lòng:

-Tôi xin lỗi...tôi biết là mình quá đáng rồi,lần sau không trêu cô như thế nữa,đừng khóc nữa,nhé!-Hắn dịu dàng dỗ dành nó

-Anh...hức...hứa đi...hức hức!-Nó vừa khóc vừa nói trong vòng tay của hắn

-Tôi hứa là lần sau sẽ không trêu cô quá đáng như vậy nữa,được chưa?-Hắn mỉm cười,thả nó ra khỏi vòng tay hắn

-Anh phải giữ lời hứa nhé,lần sau mà như thế tôi cứ khóc mãi đấy!-Nó nhìn hắn cảnh cáo

-Tôi biết rồi!-Hắn nhẹ nhàng xoa đầu nó

-Tôi lạnh...-Nó lấy tay lau vệt nước trên mặt nói với hắn

-Thế đi về nhé!

-Tôi muốn ăn kem!-Nó nhìn hắn,mắt long lanh

-Được rồi tôi đưa cô đi ăn kem xong rồi về bệnh viện được chưa?-Hắn trùm chiếc áo khoác của mình lên người nó rồi nói...

Nó gật đầu đồng ý cười khi khi....

Vậy đấy,nó luôn như thế mà,lúc nào cũng như trẻ con vậy,giận dỗi 1 tý thôi rồi đâu sẽ vào đó ngay!

26. Chương 25

Chap mới nè m.ng:

Chap 25

Mặt trời nhô dần ột ngày nắng ấm tràn ngập mọi nơi,nó tung tăng nhảy chân sáo dắt theo Khánh My đang rủ rượi bước theo:

-San San à,mày hôm nay làm sao thế,cả sáng nay cứ hát tí ta tí tưng rồi cười cười như thần kinh ấy,đã thế lại còn lòi tao dậy rõ sớm,bắt đi bộ đến trường chứ.Tao xin mày,đừng nhảy nữa,mọi người nhìn kìa!

-Người ta nhìn vì mình xinh quá đêy thôi,cho người ta nhìn tý,mày làm gì kệt sĩ vậy.-Nó vẫn tung tăng,miệng cười toét

-Ôi má ôi!Má về đêy bóp cổ chết con này hộ con với...huhu!-My méu máo

**Bệnh viện Đông Khoa:

Duy Phong bước vào phòng bệnh Vy Anh, bác sĩ nhìn thấy anh liền đi tới:

-Tình hình bệnh nhân đã khá hơn, nhưng vẫn còn triệu chứng mê sảng và chưa thể tỉnh dậy.

-Bạn ấy bao giờ thì tỉnh lại ạ?

-Có lẽ cũng phải vài ngày nữa!

-Vậy ạ? Bác sĩ có thể nói cho cháu biết, những lời nói trong cơn mê sảng của cô ấy có thể là sự thật không?

-Điều này thì ta chưa chắc chắn, nhưng thường thì trong tình trạng này, mỗi lần bệnh nhân mê sảng là họ đều nghĩ về các chuyện liên tiếp diễn ra trong quá khứ khiến họ cảm thấy đau lòng hay khó quên, có thể từng là những kỉ ức đẹp đẽ hoặc những kỉ ức đau lòng! Chính vì vậy mà những lời nói của họ nói ra đều là những lời họ muốn nói với 1 ai đó! Bạn của cháu có nói gì nghiêm trọng không?

-Dạ không, bạn ấy chỉ... xin lỗi cháu và có điều gì đó đã khiến làm bạn ấy rất đau lòng trong quá khứ.

-Có lẽ cháu rất quan trọng với cô bé! Nếu thực sự có chuyện gì đó không hay đã xảy ra cho 2 cháu trước đây thì cháu hãy cố gắng nghe từng lời nói của cô bé, vì đó đều là lời nói thật lòng!

-Cảm ơn bác sĩ!

-Ừm! Cháu hãy trông nom cô bé nhé! Ta sẽ thường xuyên đến kiểm tra bệnh tình của cô bé!

-Vâng.

Tiếng bước chân bác sĩ bước dần ra cánh cửa và rời khỏi phòng bệnh, căn phòng chỉ còn lại khoảng không yên tĩnh, nỗi buồn đau trong lòng Duy Phong như vây kín cả căn phòng.

-Duy Phong... Duy Phong- Tiếng Vy Anh vang lên cắt ngang dòng suy tư của Duy Phong, nhỏ lại mê sảng

-Ừm! Duy Phong đây! Vy Anh đừng sợ!- Duy Phong nắm lấy tay Vy Anh

-Duy Phong.. Vy Anh sợ, sợ lắm... DUY PHONG!- Nhỏ hét lên trong cơn mê man, nước mắt chảy ra từ nơi khóe mắt đã lâu ngày không mở.

-Vy Anh đừng sợ, có Duy Phong ở ngay đây rồi, ngủ tiếp đi, đừng mơ nữa, ngủ đi, nhé!- Duy Phong trấn tĩnh Vy Anh rồi đặt 1 nụ hôn thật nhẹ nhàng lên trán nhỏ.

Vy Anh lại thiếp đi trong giấc ngủ, Duy Phong trầm ngâm suy nghĩ về lời nói của bác sĩ. Những lúc Vy Anh nói mê, anh chỉ muốn nhỏ nói hết ra tất cả, nhưng anh rất sợ... sợ nhìn thấy nhỏ phải khóc, phải chìm đắm trong nỗi đau của quá khứ. Thực sự quá khứ của Vy Anh đã từng có ai khiến nhỏ chấn động tinh thần như thế này chưa? Hay là tại anh đã làm nhỏ ra nông nổi này. Anh muốn có 1 câu trả lời, anh muốn biết rõ sự thật!

“Duy Phong, Minh Khánh gọi, Duy Phong, nghe máy ngay!”- Nhạc chuông điện thoại của Duy Phong vang lên, anh bấm nút nghe và nói:

-A lô, tao đây!

-Phong, mày sang phòng bệnh Linh đi, cô ấy tỉnh rồi!- Đầu dây bên kia, Khánh nói với giọng gấp gáp xen chút vui mừng.

-Ok, tao sang liền!- Phong cúp máy.

**Phòng bệnh Gia Linh:

-Khánh, Linh đâu? Bạn ấy tỉnh rồi à?- Phong bước vào và hỏi

-Ừ! Bạn ấy đây!- Khánh cười tươi rói

-Hi! Chào Linh!- Duy Phong nhìn thấy Linh đang ngơ ngác nhìn quanh phòng bệnh, bên cạnh là bác sĩ và Khánh thì chào nói

-Ừ!Chào bạn!Sao các cậu lại ở đây?Đây là bệnh viện đúng không?Sao mình lại trở lại bệnh viện thế này?-Linh hỏi dồn,cô chưa biết chuyện gì đã xảy ra,chỉ thấy mình tỉnh dậy người đầu tiên cô nhìn thấy là Minh Khánh và tiếp sau đó Khánh nhìn cô cười,rồi chạy đi gọi bác sĩ.

-Khánh sẽ giải thích cho Linh sau,chuyện dài lắm.-Khánh nói rồi quay ra hỏi han bác sĩ về bệnh tình của Linh

-Tao sẽ báo ọi người nhé!Mày cứ ở đây chăm sóc và giải thích mọi chuyện cho Linh đi,tao về phòng trông Vy Anh nữa.-Duy Phong nói và bước ra khỏi cửa.

-Ok-Khánh cười.

-Sao vậy?Vy Anh đã xảy ra chuyện gì à?-Linh hỏi

Khánh chỉ quay lại nhìn Linh nở 1 nụ cười an tâm rồi nói chuyện với bác sĩ. Chờ bác sĩ bước ra khỏi cửa phòng bệnh,Khánh ngồi xuống ghế bên cạnh giường Linh và kể cho cô nghe tất cả mọi chuyện đã xảy ra với cô và Vy Anh cũng như mọi người trong mấy tuần qua...:

-Thời gian trôi qua nhanh thật ấy,thế là phí hẳn mấy tuần lên trên lớp để học rồi!-Linh thở dài buồn bã

-Linh lo gì chứ!Khánh với Phong cũng như Linh và Vy Anh cả thôi!-Khánh nhún vai

-Gì cơ?Sao Khánh với Phong lại nghỉ học nhiều như vậy làm gì?-Linh ngạc nhiên

-Để chăm sóc cho Linh với Vy Anh đấy!-Khánh gãi đầu cười ngại ngùng

-Thật sao?Thần nào mở mắt ra người đầu tiên Linh thấy đã là Khánh rồi!Hỳ hỳ!Cảm ơn Khánh nhé!-Linh cười títt mắt khi nghĩ rằng lại có 1 người bạn tốt nữa,mà cô không hề biết rằng,Khánh đã âm thầm thích cô!

-Ừ!Không có gì đâu,đợi chút nữa,Long,Hạnh San,My và Minh sẽ đến,các bạn ấy vẫn đang ở trên lớp,tầm này chắc chưa được về.

-Vậy à?Không biết Vy Anh có sao không?Khánh đưa Linh sang phòng Vy Anh được không?Linh lo cho Vy Anh lắm!-Linh lo lắng nói

-Linh yên tâm!Có Phong ở đấy rồi mà.Với cả sức khỏe Linh chưa ổn định,bác sĩ bảo 2 ngày nữa Linh mới được xuất viện,tới lúc đó Linh đi thăm Vy Anh thoải mái.

-Không được!Tới tận 2 ngày,Linh không yên tâm đâu!-Linh lắc đầu tỏ vẻ không vừa lòng

-Hay là tầm chiều,Khánh đưa Linh sang nhé!Đồng ý không?-Khánh nháy mắt

-Ừm!Thế còn được.Hyhy.Mà có vẻ Phong với Vy Anh rắc rối đây!

-Ừ!Khánh cũng nghĩ thế,mà tất cả mọi người thì đều không biết họ đã xảy ra chuyện gì,chỉ biết có lẽ Phong với Vy Anh cãi nhau hoặc làm sao đó thôi,vì trông Phong buồn lắm,ít cười hẳn đi bao nhiêu!

-Sao mọi người không hỏi Phong?-Linh thắc mắc

-Mọi người đều không muốn hỏi,bởi vì không muốn Phong buồn,hơn nữa,chờ Vy Anh tỉnh lại,Khánh nghĩ,mọi chuyện sẽ được giải quyết nhanh chóng thôi!

-Ừm!Cứ để 2 người ấy tự giải quyết là tốt nhất.Chúng mình chỉ nên đứng ngoài và động viên thôi!

-Ừ!Hỳ hỳ!Linh đói không?Khánh đi mua gì cho Linh nhé!

-Linh không muốn ăn gì đâu,Khánh lấy cho Linh cốc nước là được rồi!-Linh mỉm cười....

27. Chương 26

Chap mới đây các t.y :

Chap 26

Một lúc sau,bên ngoài cửa phòng vọng lại một loạt những âm thanh hỗn độn bởi tiếng cãi nhau chí chóe:

-Này!Cô mua cháo thế này thỳ ai ăn?Phải mua cơm như tôi đây này!

-Anh bị điên à?Ồm thỳ ai ăn cơm,ăn cháo mới đúng!

-Ăn cháo làm sao bổ bụng,phải ăn cơm mới mau khỏi bệnh chứ!

-Đồ thần kinh như anh chẳng biết gì cả,Linh bệnh như thế làm sao nuốt nổi cơm?Grrrrr!

-Cái loại heo như cô thì biết cái gì chứ?Cháo loãng toẹt như thế này nuốt vào để Linh lăn đùng ra chết vì ‘ngon’ à????

-Thà lăn đùng ra chết vì ngon còn hơn chết tắc cổ với cái loại cơm rơm,cơm rác nhà anh....hứ!

-Cô....hừm!!!!

Cánh cửa phòng mở tung,Minh,My ôm tai bước vào cùng nó và hấn đang ‘hùng hổ’ như 2 tướng sĩ chuẩn bị ra trận:

-Linh,bà là bạn thân của tôi!Bà nói đi!Bà muốn ăn cháo đúng không?-Nó nói,mắt liếc tròn trọc nhìn hấn như khiêu khích gây chiến.

-Linh!Bạn vừa mới ốm dậy,phải ăn cơm chứ!Cái loại cháo thế kia thì ăn sao nổi!-Hấn gầm gừ

-Thôi! Thôi!2 người cho tôi xin!-Minh lên tiếng can ngăn

-Linh mới ốm dậy không ăn được cơm đâu Long-Khánh vỗ vai hấn nói khiến mặt hấn bừng bừng khí thế tức giận vì bại trận,ngược lại nó cười nghiêng ngả trên trọc hấn nói:

-Thấy chưa?Tôi nói mà!Anh đúng là...chỉ có cháo của Hạnh San đây mới ăn được thôi đúng không Khánh?Hahaha-Nó đắc ý cười lớn....nhưng....

-Hạnh San à!Cháo toàn nước thế này thì Linh làm sao ăn?-Khánh nhăn mặt,mắt chăm chú nhìn túi cháo toàn nước mà chẳng thấy cái đâu.

-Hahahahahaha.....Chết chưa?Cười người lúc trước lúc sau người cười nhé! (Phiên bản đúng là:Cười ng hôm trước hôm sau người cười nhé!Tác giả nói thế này cho hợp tình huống ^^!)-Hấn ôm bụng cười sằng sặc

-Sao lại thế chứ!Hạnh San đây chính tay nấu cơ mà!Khánh nhìn này!1,2,3 cái đây thi!-Nó tức tối gầm lên,chỉ chỉ vào túi cháo

-Con lấy mẹ!Đây là hành đày ạt!Cái ở đâu!Hahaha-Hấn nhìn nó trên trọc,mọi người đều cố gắng để không buột miệng cười ha hả trước mặt nó

-Sao mà lại tự nấu hả San San?-My hỏi

-Tại quán đông khách quá!Tao muốn gặp Linh lắm rồi nên bảo cái cô chủ quán ượn nồi nấu cho nhanh!-Nó ngu ngơ nói

-Thế thần nào!Thế giờ Linh ăn bằng gì đây?Khánh đi mua cháo khác cho Linh nhé!-Khánh nhìn Linh cười

-Linh cũng chưa đói lắm!Hay là mọi người cứ đi ăn cơm cùng nhau đi rồi lúc về mua cho Linh cũng được!-Linh cười tươi

-Mọi người cứ đi ăn đi,tôi với My muốn ở lại tâm sự với Linh cơ!-Nó nói,My cũng gật đầu lia lịa

-Haizzz,thế Khánh,Phong,Minh và Long đi ăn nhé!Tiện thể mua đồ cho 3 người luôn.-Khánh nói

-Ừ!Mua cơm hộp nhé!-Nó

-Hạnh San ăn cơm gì?My ăn cơm gì?-Khánh

-My ăn cơm gà!Còn phần của tôi hỏi Long là biết ấy,mọi người đi ra đi để bọn tôi còn tâm sự nào!Nói nhiều quá!-Nó nói 1 mạch rồi đẩy ‘Tứ đại hoàng tử’ ra ngoài,đóng cửa lại.

-Ui!Nhớ các bà chết mất!-Linh cười sung sướng rồi dang tay ra ôm lấy nó và My

-Tụi tôi cũng nhớ bà lắm ý chứ!Lo cho bà lắm đấy!Đợi bà khỏe,tụi con Trâm,con An chết với tôi

-Hỳ hỳ!Hai bà làm gì mà sốt sắng thế?Đánh ghen vớ vẩn thôi mà!À!Mà tôi nghe hết chuyện của mọi người trong các ngày qua rồi!Thương Vy Anh quá!-Linh buồn rầu nhìn 2 nhỏ bạn

-Ừm.Chắc chắn Vy Anh sẽ tỉnh lại thôi,không sao đâu!Bọn mình phải tin tưởng Vy Anh chứ!-My cười

-Đúng!Hyhỹ,tỷ nữa bọn mình sang thăm Vy Anh 1 thể nhé!

-Ok!-Linh và nó đồng thanh.Thế rồi chúng nó lại cùng nhau tíu tít trò chuyện.

****Quán cơm bình dân:**

-Này!Ăn ở đây có chất lượng không?-Phong hỏi

-Sao tao thấy ghê quá mày ạ!-Hấn

-Thì biết làm sao,cơm bình dân thì chỉ có thế này thôi,mà đi ăn nhà hàng thì xa lắm,quán này gần bệnh viện nhất rồi!-Khánh

-À!Mà My với Hạnh San ăn gì thế Khánh?Để bác chủ quán gói vào tý mang về bệnh viện luôn.

-My ăn cơm gà,còn H.San thì hỏi Long ấy!-Khánh

-Nhỏ đó ăn cơm bò với nhiều rau,không được cho hành,cà chua,tỏi hay ớt hoặc tương ớt!-Hấn nói 1 hồi khiến cả 6 con mắt chăm chú nhìn hấn,trợn tròn như mắt lợn luộc.

-Sao mày biết rõ thế?-3 người đồng thanh

-Ờ!Thỳ tao hay đi mua cơm cho nhỏ đó và dẫn nhỏ đó đi ăn mà!-Hấn cười

-Mày làm ô sin của H.San à?-Minh hỏi

-Không!Điên à?Đi gọi cơm đi!-Hấn trừng mắt nhìn Minh.

-Mày hay dẫn H.San đi chơi lắm à?-Phong hỏi hấn,mặt gian gian

-Sao dạo này tao thấy chúng mày hay đi cùng nhau lắm đó nha!-Khánh nói,mặt càng gian hơn.

-Ừ!Thỳ sao!-Hấn thờ ơ nói,đẩy 2 cái đầu đang sấn sỏ lại gần mình ra 2 bên.

-Chẹp chẹp!Không ổn đây!-Khánh

-Im!-Hấn quát,mặt đỏ dần lên.

-Sao mặt mày đỏ thế kia?-Phong được đà giả ngơ hỏi hấn

-Trời nắng!-Hấn quát,cúi gằm mặt xuống

-Đâu có!Trời dầm mà!Cái thằng này mày mù màu à?Nhìn đi!-Phong mắng nó,chỉ chỉ ra ngoài trời

Vừa lúc đó,Minh bưng khay cơm ra chỗ bọn hấn,hấn thấy thế đánh trống lảng:

-Ăn đi,tao đói lắm rồi!

****Bệnh viện Đông Khoa:**

-Bọn tôi về rồi đây,này của Hạnh San,của My,và cháo của Linh đây-Khánh cười,đưa đồ ăn cho từng người một.

Mọi người ăn xong,ai nấy đều tiếc nuối Linh nhưng vẫn phải đi học chiều,chỉ còn Khánh ở lại chăm sóc Linh và Phong chăm sóc Vy Anh.

Khánh bắt Linh phải nằm ngủ để dưỡng sức còn mau chóng làm thủ tục nhập viện.Anh ngồi suy nghĩ vu vơ trông nhỏ ngủ,anh rất vui vì nhỏ đã tỉnh lại,lo lắng bao ngày qua đã cùng nhau tan biến hết,nhưng sao lòng anh vẫn mam mác buồn,có lẽ vì anh đang phân vân không biết có nên nói tình cảm trong lòng mình ra cho nhỏ nghe không.Anh mỉm cười đưa tay vuốt nhẹ ít tóc mai còn vương trên khuôn mặt trái xoan nhỏ bé của Linh,thủ thỉ:

-Giá mà Linh hiểu được những suy nghĩ của Khánh, Khánh đang bút rứt lắm! Khánh không biết đến bao giờ mình có thể dũng cảm để nói ra được nỗi lòng của mình. Ước gì Khánh mạnh mẽ hơn một chút nữa để không phải sợ nghe lời từ chối từ phía Linh....!

28. Chương 27

Cảm ơn các t.y của Pooh nhé! Hí hí :

Chap 27

**6.45 pm:

-Mày ơi! Tao đến viện chăm sóc Vy Anh đây!-My bước từ trên cầu thang xuống nhìn nó nói

-Sao mày đi sớm vậy? Còn Linh thì sao?-Nó hỏi

-Vì Linh tỉnh lại rồi, nên Khánh muốn trông Linh cả đêm cơ! Hyhy-My cười

-À! Biết ngay mà! Thế mày không chờ Minh đến đón à?

-Không, hì, mà thôi tao đi đây!-My cười buồn và bước ra khỏi nhà...

Lặng lẽ một mình trên dòng người tấp nập, My buồn bã suy nghĩ, cô đi sớm và không muốn Khánh đến đón vì cô muốn tìm 1 nơi giải khuây, cô muốn vào bar uống rượu, chỉ có rượu mới làm giải tỏa hết những đau khổ của cô...

Đây rồi, H.O.T Club, đây là quán lớn nhất thành phố mà thỉnh thoảng cô hay vào mỗi khi có chuyện buồn...

**Biệt thự nhà nó:

-Hey you, đang làm gì thế?-Đầu dây điện thoại phía bên kia, hấn cười nói

-Hey boy, anh bị thần kinh à?-Nó làu bàu

-Thần kinh cái đầu heo, tôi hỏi cô đang làm gì, tôi sang đón đi chơi, tôi ở nhà 1 mình nè!

-Minh đâu mà ở nhà 1 mình?

-Đi về công ty nhà nó rồi!

-Oh! Thế sang đón tôi đi, đang chán!

-Ok!

Đúng 5' sau, hấn có mặt tại nhà nó:

-Chúng ta đi đâu?-Nó hỏi

-Ăn trước hay chơi trước?-Hấn tham khảo ý kiến của nó

-Giờ vẫn sớm, chưa có tâm trạng ăn uống, chơi trước đi!-Nó cười tít mắt

-Vậy cô muốn đi đâu?-Hấn hỏi

-Để xem nào, đi ăn nhà hàng mãi cũng chán, đi siêu thị mua đồ về tự nấu đi!

-Ừ! Hay đấy, nhưng cô biết nấu không?

-Không biết nhưng học nấu rất nhanh, mua sách dạy là được!

-Tôi tin tưởng cô 1 lần vậy!

Vào đến siêu thị, mọi con mắt như tập trung hướng hết về chỗ nó và hấn đứng, ai cũng trầm trồ khen ngợi. Nó cùng hấn đi lên tầng trên để mua sắm, nó thì tung tăng lựa đồ, hấn thì cứ phải xách rổ đi theo.

-Cà chua, bí, thịt gà, cá, thịt lợn, hành, tỏi, ớt,... còn gì không? Anh có ăn thịt gà không?

-Thôi, tôi chịu, tôi gãy tay rồi, cô chọn 1 đồng đồ thế này, tôi làm sao xách nổi!-Hấn nhăn nhó

-Này,anh là con trai phải khỏe mạnh chứ?Yếu như sên già ấy!-Nó càu nhàu

-Này!Ai mà đánh nhau với tôi thì tôi thắng chắc nhé,còn riêng cái vụ đi chợ xách đồ này,tôi chết mệt mất!Cô có biết từ nãy giờ tôi phải xách giỏ đi theo cô lượn hết tầng trên xuống tầng dưới,chọn hết hoa này đến quả nọ rồi không?cô có phải xách gì đâu mà biết mệt!

-Thế thôi,tùng này cũng đủ rồi,lên tầng trên chọn vài quyển sách nấu ăn nữa là xong!Hyhy.Cố lên!-Nó cười nói như an ủi hẳn.

Thế là hẳn lại 'lễ mễ' xách mấy rổ đựng đồ theo nó lên tầng trên cùng để chọn sách,đi ngang qua 1 quán chụp hình hàn quốc nhỏ,nó reo lên thích thú:

-Oa!Đẹp quá!Vào chụp thử đi,tôi rất thích nhưng chưa được chụp bao giờ!-Nó hào hứng cười tít mắt

-Ừ!Tôi cũng thích lắm nhưng chưa thử,vậy để rỏ đồ ở đâu đây?-Hắn hỏi

-Các cháu cứ mang cả vào,không sao đâu.-Một người đàn ông trung niên bước ra nói,khuôn mặt thật phúc hậu!

-Vâng!Cảm ơn bác!

-Không có gì,các cháu cứ chụp thoải mái nhé!Tự chọn phong hình và chọn các chức năng chụp,vì ta muốn giới trẻ như các cháu tự nhiên nên để các cháu tự chụp và chọn hình theo ý thích,hôm nay cũng là nhân dịp khai trương nên ta cũng lấy giá rẻ cho!-Người đàn ông trung niên cười nói

-Dạ!-Nó với hẳn đồng thanh,cười tít mắt

Vào trong căn phòng chụp hình,nó hoa mắt nhìn bốn phía đều là những thứ trang trí thật đẹp và lạ mắt!

-Đẹp thật đấy nhỉ!-Nó mãi mê nhìn ngắm,nói với hẳn

-Ra đây đi!Máy chụp ở chỗ này nè!-Hắn cách nó vài bước chân,vẫy tay gọi

Nó chạy tốt ra chỗ hẳn,cười tươi rói:

-Chụp thôi!

Nói xong nó với hẳn cùng nhau chụp hình,nó hết chọn phong hình này đến phong hình khác,có lúc nó với hẳn còn cãi nhau vì không ưa phong hình người kia chọn.Nó làm đủ kiểu dáng tình nghịch,hắn cũng vậy,vì hắn cũng nghịch ngợm đâu kém gì nó!Có hình nó véo tai hắn,hắn bẹo má nó,véo mũi nó,nó đấm,đá hắn đủ kiểu,không chỉ vậy mà 2 người còn khoác vai nhau,cười thật tươi,có ảnh nó còn mang cả quả bí lẩn quả cà chua,... chụp kèm và bị hẳn cốc cho 1 cái vào đầu đau đớn!

-Mệt rồi đấy!Mang ảnh ra ngoài trả tiền đi!-Hắn thở phò phò ngồi xuống ghế

-2 cái nữa thôi!Nhé!-Nó năn nỉ

-Thế chọn phong đi rồi chụp,còn về nấu cơm nữa chứ,giờ cũng phải 8h hơn rồi đấy,tôi đói rồi!-Hắn nhăn nhó

-Đây rồi đây rồi,2 cái cuối này phải thật tươi vào nhé!Vì các cái trước toàn ảnh nghịch ngợm thôi,chụp 2 cái này đẹp vào để tôi còn làm màn hình điện thoại,hehe!Tôi vốn không có ảnh nào mà!-Nó kéo hẳn dậy thuyết phục

-Được rồi!Ảnh thứ nhất này!1...2...3...tóc!

-Đẹp lắm đẹp lắm!-Nó reo lên thích thú khi nhìn thấy chiếc ảnh vừa ra lò rất vừa ý nó:Hắn và nó cùng cười thật tươi,1 tay nó giơ hình chữ V 1 tay khoát tay hẳn!Trông nó với hẳn như 2 người bạn thân thiết vậy! (Hay phải nói là rất đẹp đôi mới đúng)

-Được rồi!Còn cái cuối cùng,cái kia đẹp rồi thì cái này phải đặc biệt mới được!-Hắn toét miệng cười nói

-Đặc biệt như thế nào!

-Cô cứ cười thật tươi lên,phải cười thật đẹp nào nhé!Bắt đầu nào....1....2...3....chụp...tóc!

Nó đơ người không nói lên lời, hấn lại kiss nó, lần này là vào má, bất ngờ quá, mặt nó đỏ ửng lên, im đập thành thịch loạn cả lên.

-Cái này đẹp nhất, hehe! Tôi sẽ chụp cái này làm màn hình điện thoại!-Hấn cười tươi nhìn nó, tay vuốt ve tấm ảnh hấn kiss trộm vào má nó, nó thì toét miệng cười không 1 chút ngượng ngùng, cắn bản vì hấn đã xúi nó phải cười thật tươi rồi mà!

-Anh lừa tôi hả! Sao dám thòm tôi! Lại còn xúi tôi cười thật tươi nữa! Đáng ghét!-Nó hậm hực, trái tim vẫn loạn nhịp

-Không thể làm sao cô cho! Thôi về nào, ra trả tiền rồi về cô phải nấu cho tôi ăn đấy nhé!-Hấn đắc ý cười

-Hừ!!!-Nó tức tối bước theo hấn ra ngoài

Bước vào trong xe, nó vẫn còn bức xúc vì hấn dám làm như thế với nó mà không hỏi trước ý kiến.

-Giận à? Hừ hừ! Cười lên nào! Tôi chia cho cô 1 nửa số ảnh nè! Còn chỗ này, tôi giữ, nhwos về dán lên phòng cô ấy nhé! Hehe-Hấn cười tươi như hoa nở

-Không thêm!-Nó quay ngoắt mặt đi

-Vậy tôi vất đi đây!

-Đừng! Đừng! Tôi lấy!-Nó giật lấy và ôm chặt cả 1 nửa số ảnh mà hấn chia cho.

-Thế không được bí xị như thế nữa! Không tôi vứt cả đấy!-Hấn đe dọa nó

-Hừ hừ! Biết rồi mà!-Nó cười tít mắt, nhìn ngấm lại những tấm ảnh trong ay, nó mới chợt nhận ra:

-Aaaaa! Anh ăn gian quá! Sao tôi nhiều ảnh xấu thế này! Các tấm đẹp anh lấy hết rồi!-Nó hét lên

-Làm gì có!-Hấn ngu ngơ nói

-Không có này!-Nó lấy cả số ảnh của hấn rồi chia lại cho công bằng...

-Thế này mới được!-Nó kêu lên

-Thế nào cũng được, về nhà cô nấu hả? -Hấn hỏi

-Ừm! Nhà tôi gần hơn với cả có đầy đủ hơn, anh ở riêng 1 mình, à mà không, với 3 người kia chắc ít đồ nấu ăn lắm!-Nó đoán già đoán non

-Sao cô biết!-Hấn quay sang hỏi

-Các anh không biết nấu thỳ trong nhà làm gì có đồ nấu để mà ăn!-Nó trợn mắt lên nói

-Khì khì! Thế bây giờ, cô nấu cho tôi nhé, tôi không biết nấu!-Hấn gãi đầu gãi tai

-Tôi khác gì anh, anh đừng có mà trốn tránh trách nhiệm, tôi mua sách về làm gì, để dạy nấu ăn, anh với tôi đều là lớp phó chứ có ngu dốt gì đâu mà cái vấn đề con con này không làm được!

-Thế tôi giúp cô cũng được!-Hấn cười

-Không được!

-Thế tôi phụ cô nhiều hơn nhé!-Hấn năn nỉ

-Không được!

-Vâng! Thế con nấu cùng mẹ ạ!-Hấn bí xị nói

-Rất được, con trai ạ!-Nó cười toét miệng trâm trọc hấn.

-Cô....-Hấn đang định mắng nó thì tiếng chuông điện thoại vang lên

-Của tôi à? -Nó hỏi

-Ừ! Của cô đấy!-Hấn chỉ vào túi xách của nó

-A lô-Nó trả lời

-H.San hả?Minh đây!H.San với My không có nhà à?-Minh hỏi

-Ừ!Sao Minh biết,My đến bệnh viện rồi còn H.San đang đi chơi với Long-Nó cười nói

-Thế hả?Tại Minh đứng chờ dưới cửa mà không thấy ai,gọi cho My thì không liên lạc được,nên Minh gọi cho H.San hỏi thôi!H.San đi chơi với Long vui vẻ nhé!Minh đến bệnh viện đây!-Minh cúp máy,vậy là H.San đang đi chơi với Long,còn chơi rất vui vẻ nữa,nghe nó nói anh mới buồn làm sao!

-Minh gọi à?-Hắn hỏi

-Ừ!À!Đến nhà rồi kìa!-Nó nhanh chóng xuống xe khi hắn đỗ lại trước cửa biệt thự.

“Thật là!Trông nhỏ đó lúc nào cũng hí ha hí hửng,mà sao nói với cũng xưng thân mật vậy nhỉ?Thế mà với mình lúc nào cũng cầu cạu,còn xưng anh tôi chứ!Chán thật!Híc!Minh đang ghen với Minh sao?Minh thích nhỏ đó,nhỏ đó biết điều này không nhỉ?Nhưng mình cũng thích nhỏ đó mà!”-Hắn bước theo nó xuống xe,suy nghĩ của hắn,giả mà nó hiểu được!

29. Chương 28

Chap 28

** H.O.T Club:

-Này!Hôm nay em buồn à?Anh biết em không uống được rượu,ngăn em thì em cứ muốn uống tiếp,giờ thì say rồi này!-Anh chàng Bartender tên Tuấn lay lay vai My đang nằm gục xuống mặt bàn,xung quanh toàn là vỏ bia,rượu

-Em chưa say,em không say,anh Tuấn cho em chai nữa đi!Em đang buồn lắm!Không!Em vui mà...em muốn quên...hức hức...em quên được người ấy chưa anh nhỉ?Em muốn quên,anh ơi hình bóng người ấy cứ dày vò em mãi...hức hức!-My vỗ vai anh Tuấn,nói thật to rồi nước mắt từ đâu chảy dài ra nơi khóe mắt

-Em...thất tình à?Đừng uống nữa!-Anh Tuấn nói

-Đưa cho em....hức hức....anh đưa cho em đi,em xin anh đấy,em cần rượu...-My chỉ vào kệ rượu đựng 1 loạt những chai rượu độ nặng van xin anh Tuấn

-Không được!Anh biết là em buồn,anh hiểu chuyện tình cảm,nhưng em không uống được rượu,đã thế lại còn cứ lốc rượu vào là nói linh ta linh tinh ra,cứ thế này,làm sao em lết nổi về nhà!-Anh Tuấn nhìn nhỏ trong tình cảnh khóc lóc thảm thương mà đau lòng,dù gì thì nhỏ cũng rất hay đến đây,anh và nhỏ rất thân thiết vì mỗi lần buồn nhỏ đều uống rượu,nhỏ mượn rượu giải sầu,mượn cả anh để tâm sự những nỗi lòng của nhỏ!Anh cũng rất hiểu nhỏ,nhưng từ trước đến nay chưa thấy nhỏ buồn vì một người con trai nào đó bao giờ,hay phải nói là chưa dính đến chuyện tình cảm đau khổ này!Thế mà giờ đây...cô bé gái mà anh coi như người em ruột đã sa vào lưới tình!

-Anh ơi!Em không nói linh tinh....Em nói thật...Minh ơi...Tim My đau lắm!Tại sao thế?Quên...quên thế nào đây? Minh ơi....Anh Tuấn ơi,phải quên như thế nào đây? Hức hức...-My khóc mỗi lúc 1 to hơn

-Em cứ khóc đi,khóc cho vơi nhẹ lòng em à,anh biết,anh đang lắng nghe em nói đây!Trog tình yêu,chuyện chia tay đâu phải khó hả em,chỉ cần 1 tý sức mẽ thôi là vỡ nát tất cả!-Anh Tuấn vỗ vai My nói

-Chia tay...hahaha...người ta đâu yêu em...người ta còn chẳng hề có cảm tình với em...nhưng sao em yêu nhiều đến thế,em yêu Minh nhiều lắm anh ơi,anh Tuấn à,hức hức...!

-Thôi!Cố lên cô bé!Thì ra là em đơn phương,thế đã nói với người ta chưa?-Anh Tuấn lắc đầu hỏi

-Làm sao mà có thể nói ra hả anh...khi mà...hức...người em yêu lại yêu chính bạn thân của em chứ...hức hức...!Em đau khổ quá...!-Ngay lúc này đây,tiếng nhạc sập sình trong Club cũng chẳng thể ồn ào với nỗi đau cùng tiếng khóc thảm thiết của nhỏ

-Vậy thì rắc rối lắm em à!Thế người bạn thân của em có yêu người con trai em yêu không?

-Em không biết...em không muốn biết gì hết,càng biết càng đau nhiều thêm anh à!Em không muốn biết...hức...không muốn biết...

-Haizzz,khổ thân em thôi!-Anh Tuấn buồn bã an ủi nhỏ.

****Bệnh viện Đông Khoa:**

-Khánh,Linh,My đã đến chưa vậy?-Minh đến bệnh viện không thấy My đâu thì vào phòng bệnh của Linh hỏi

-Không thấy!My chưa đến mà!-Khánh nói

-Ừ!Linh cũng vừa sang thăm Vy Anh cùng với Khánh,nhưng không thấy My ở đó,chắc My chưa đến!-Linh trả lời

-Ừ!Được rồi,vậy 2 người thỉnh thoảng qua phòng Vy Anh hộ Minh nhé!Minh đi tìm My đã,H.San nói My đến bệnh viện rồi mà!

-Tìm được My,Minh phải gọi báo cho Linh và Khánh đấy!

-Ok,Minh đi đây!

Minh quay lại xe và gọi cho nó:

-A lô-Đầu dây bên kia nó trả lời

-My không có ở bệnh viện,chắc bạn ấy đi đâu đó,nhưng bây giờ muộn rồi,H.San có biết My hay đi đâu không?-Minh hỏi

-Này!Anh tránh ra xem nào,nóng quá!...Minh hả??Ừ!Chắc là My nó đi shopping,rạp chiếu phim hoặc đi vào Lotteria ăn thôi,mà cũng có thể là vào H.O.T Club,nhưng không chắc lắm!

-H.O.T Club?Được rồi,Minh sẽ thử tìm những nơi H.San nói xem sao,có gì Minh gọi lại sau nhé!

-Ừ!Thế nhé!H.San đang bận nấu ăn với Long ,hỳ hỳ,tìm được My thì a lô cho H.San hoặc Long cũng được!

-Ừm!-Minh cúp máy,thì ra H.San đang ở cùng Long,hai người đó dạo này có vẻ thân thiết nhiều lắm!Anh chẳng biết mình có cơ hội để bày tỏ với H.San không nhưng có lẽ sẽ rất khó!Vì anh cảm nhận được ánh mắt của Long khi nhắc đến H.San,anh phải cạnh tranh ư?Anh không muốn!Cuộc sống đối với anh đã thật tẻ nhạt,và giờ người anh yêu cũng chẳng thể là của anh...

30. Chương 29

Chap 29

Minh phóng xe thật nhanh ra con đường tấp nập dòng người qua lại,giờ này đã là 9h tối,không biết My đã đi đâu,điện thoại cũng không liên lạc được,anh thấy hơi lo lắng trong lòng 1 chút!Theo H.San nói thì My hay vào H.O.T Club?Đây chẳng phải quán bar mà anh cùng Phong,Khánh và Long rất hay vào hay sao,nơi đó đâu phải tốt đẹp gì,anh phải nhanh chóng tìm thấy My,nhỏ là con gái,lại chỉ đi 1 mình....

Minh tìm hết các shop thời trang trên đường phố,các quán ăn nhẹ,uống nước,KFC hay Lotteria,cả rạp chiếu phim nhỏ nhất đến lớn nhất,...tất cả đều không thấy My đâu.Giờ chỉ còn lại một nơi:H.O.T Club,cũng đã 10h rồi,anh lại phóng xe đến H.O.T...Bước vào quán,tiếng nhạc sập sình,mọi người nhảy múa quay cuồng,nơi đây lúc nào cũng náo nhiệt đến ồn ào,anh tìm quanh khắp nơi,không thấy My đâu,cả trên tầng trên và tầng dưới,kết quả chẳng như mong đợi,có lẽ My lại không có ở đây...

Vừa định bước ra khỏi quán thì anh nghe thấy tiếng 1 anh chàng Bartender nói vọng ra:

-Này!My,em đi đâu thế,em có tự đi được đâu,say quá rồi kìa!-Anh chàng gọi với theo 1 cô nàng đang lảo đảo bước ra khỏi quán bar...Dáng người này,mái tóc này,và cả chiếc lắc tay kia nữa....đây chẳng phải My sao?Cô gái bước gần đến chỗ Minh đứng,rồi lảo đảo ngã thụp xuống đất,Minh vội vàng đỡ cô gái dậy,vén mái tóc dài qua 1 bên,anh mới hốt hoảng...đúng là My rồi!Vừa lúc đó,anh Tuấn cũng bước ra thì nhìn thấy Minh đang ôm My vào trong lòng và gọi tên cô:

-Này....anh kia.....Ồ...Thiên Minh?Em sao lại ở đây?-Anh Tuấn ngạc nhiên hỏi

-Đây là bạn em,em đang đi tìm cô ấy,cô ấy chắc say quá rồi!-Minh nhìn Tuấn nói

-My là bạn em sao?Thì ra người cô ấy nhắc tới là em à?Thật là!Em đỡ nó ngồi dậy trên ghế kia trước đi đã

-Vâng!-Minh đỡ My ngồi lên chiếc ghế gần đó,nhưng My đang rất say,chẳng biết gì cả,cứ ôm chặt lấy Minh,khóc nức nở:

-Anh Tuấn ơi,em khổ quá...!Minh ơi...làm sao đây?My phải làm sao đây?San San à....tao xin lỗi...hức hức....hức hức!

-My!Tĩnh lại đi,nói nhảm gì thế,tĩnh lại đi!-Minh dịu dàng lay vai My nói

-Nó không nói nhảm đâu!Toàn lời nói thật lòng cả đấy!-Anh Tuấn lắc đầu nói

-Sao anh lại nói vậy?-Minh ngạc nhiên nhìn Tuấn

-My nó rất hay vào đây khi có chuyện buồn,mỗi khi buồn đều uống rượu và tâm sự với anh,anh với nó quen nhau cũng lâu rồi,phải gọi là thân thiết,nhưng em ấy không uống được rượu,cứ lốc rượu vào là say rồi nói hết ra tất cả những gì trong lòng!

-My rất hay vào đây hả anh?Thế từ nãy giờ cô ấy có nói gì với anh không?-Minh hỏi

-Nếu anh không nhầm thì em đang yêu bạn thân của My,tên là Hạnh San phải không?-Tuấn hỏi Minh

-Em...sao anh biết...em chỉ đơn phương thôi!-Minh nói nhỏ

-Thế thì đúng rồi!Em có biết là cũng có 1 người đơn phương em không?-Anh Tuấn cười

-Gì?Ai cơ?-Minh lại thêm ngạc nhiên

-Em tự tìm hiểu đi,mà cũng muộn rồi đấy!Em đưa My về nhà nhé!Và nhớ 1 điều là nghe kĩ những điều My nói,em sẽ hiểu thôi!Về đi.-Anh Tuấn vỗ vai Minh cười

-Ừm!Em về đây!-Minh nói rồi bế My vào xe,giờ này chắc Long và H.San đang cùng nhau ăn uống ngon lành,có lẽ anh nên đưa My về bệnh viện thì tốt hơn,dù gì thì nhỏ cũng cần uống thuốc giải rượu.

Trên đường đi,My chẳng nói gì cả,có lẽ vì say quá nên cô thiếp đi...nghĩ lại những lời nói của Anh Tuấn,Minh lại càng thêm tò mò,vì sao anh Tuấn lại biết anh có tình cảm với H.San và lại biết có ai đó cũng đang đơn phương anh?Nhưng là ai...ai mới được?Chẳng lẽ...là My sao?Không!Không thể nào!Chắc Anh Tuấn nhầm thôi!

****Biệt thự nhà nó:**

-Woa!Nhìn này!Ngon thật đấy,tôi giỏi quá!-Nó thích thú reo lên nhìn vào chiếc bàn ăn đủ các món ăn tuyệt vời mà nó với hần vừa làm ra

-Này!Công sức của tôi hết chứ,tôi nhớ không nhầm thì cô chả làm gì ngoài nhặt rau và rửa rau hay gọt bí,thái cà gì đó,...mà cô làm gì thì cũng hỏng bét,tôi toàn phải làm lại hết,cả quá trình nấu và trang trí món ăn cũng là tôi làm hết đấy nhé!Đừng có mà quên công sức của tôi biết chưa?-Hần vênh mặt nhìn nó

-Ừ thì anh làm hết,tôi là con gái,chân yếu tay mềm làm sao được những việc này chứ?-Nó xị mặt

-Gì?Những việc này là công việc của con gái đấy chứ!Mà cô thì chân yếu tay mềm cái gì,đánh nhau thì không ai bằng lại còn chân yếu với chả tay mềm!Xùy!-Hần bĩu môi chê nó

-Anh cứ việc nói...moãm moãm...không ăn thì thôi...moãm moãm...tôi ăn trước....ăn hết của anh luôn...ngon quá....moãm moãm!-Nó vừa ăn vừa nói với hần,không thèm để ý đến lời nói chê bai vừa rồi.

-Này!Cô ăn tham thế!Tôi cũng đói mà!Này....

-Ồ kia,của tôi,của tôi mà,anh dơ quá!

-Cái này ngon,tôi ăn với,này,đùng vợ cả vào bát cô thế!

-Anh là con trai mà,nhường con gái đi....này,tôi muốn ăn cái đấy!

-Tôi cũng muốn ăn, không nhường đâu...

-Thế tôi lấy hết cái này.....hehe...moảm moảm

-Đừng hòng....moảm moảm

-Ê!Đừng như thế chứ!

-Này!....

Nó với hắn cùng nhau xâu xé đồ ăn 1 cách nhanh chóng, tiếng tranh giành cãi vã cùng tiếng cười đùa vang vọng cả ngôi biệt thự...

Ăn xong nó cùng hắn rửa sạch bát đĩa, nói thì thế chứ nó với hắn rửa thì chỗ sạch chỗ bẩn, cãi vớ cái mẽ,....cuối cùng là chẳng rửa được bao nhiêu mà nó tống hết cả vào thùng rác luôn (phí quá à!)..

-Này!Anh với tôi lên sân thượng đi,tôi muốn ngắm sao quá!-Nó nói

-Được thôi!Mà cô gọi cho Minh xem đã tìm được My chưa,từ nãy giờ chúng ta mãi ăn mà quên mất!

-Ồ!Mệt quá!Tí thì tôi quên...-Nói rồi nó gọi cho Minh

-Minh tìm được My rồi!-Nó cúp máy,quay sang nói với hắn

-Thế hả?

-Ừ!My nó vào H.O.T,Minh nói hơi say tý thôi,Minh và Khánh ở đây trông Vy Anh và Linh,còn My thì đang được bác sĩ cho uống thuốc giảm rượu,chắc không sao đâu!Hỳ hỳ!Lên thôi

-Hôm nay trời nhiều sao thật ấy!-Hắn nhìn lên bầu trời cao vợi

-Hỳ hỳ,đẹp thật ấy!Nằm ra đây đi,cỏ giả đấy nhưng sạch lắm,tôi rất thích ngắm sao nên ba má đặt cả cỏ giả ở đây để tôi nằm ngắm sao tùy thích,tôi nhớ có hôm còn ngủ quên trên này,sáng hôm sau bị ba má la cho 1 trận sau đó tôi ốm vì trời hôm đó có gió to,lại còn hơi lất phất mưa nữa!-Nó nằm bên cạnh hắn,chỉ tay lên trời cao và nhớ lại kí ức hồi bé!

-Hỳ hỳ,thích thật ấy,ba má cô chiều cô quá!-Hắn cười

-Tất nhiên rồi!Tôi là cục cưng của ba má tôi mà,họ quý tôi như vàng ấy chứ.Hehe!-Nó cười tươi

-Tôi cũng thích ngắm sao lắm!-Hắn cười

Nó cùng hắn nói hết chuyện trên gò dưới đất với nhau rồi thiếp đi từ lúc nào không biết...Ánh trăng sáng lung linh dát vàng lên cảnh vật,ngôi sao trên cao kia vẫn sáng lấp lánh-những vì sao tinh tú tuyệt đẹp!

31. Chương 30

Chap 30

Hắn mở đôi mắt nhìn ánh sáng mờ nhạt đang hiện hữu trên bầu trời cao kia...những tia sáng từ mặt trời đang rọi xuống khắp các nẻo đường tấp nập....và 1 ngày mới bắt đầu...!

Nhìn xung quanh,hắn mới phát hiện nó đang gác chân lên người hắn,1 tay vòng qua eo hắn,ngủ ngon lành....

-Ê!Heo...dậy đi....mở mắt ra mà nhìn này!-Hắn không dám cử động,chỉ gọi nó dậy nhưng đáp lại hắn vẫn là sự im lặng của nó

-Có dậy không hả?-Hắn gào lên,nhưng vẫn chẳng có tí tác dụng nào

-Hạnh San,dậy mau....rắn....rắn kia....rắn!!!-Hắn la toáng lên

-Á....á....rắn....huhu....mẹ ơi....rắn...huhu!-Nó nhắm tịt mắt lại ôm chặt lấy hắn,vừa kêu,vừa khóc nức nở

-Cuối cùng cũng dậy rồi!...haha...khóc nữa đi con,mẹ đây,rắn ở ngay trên đầu con kia!-Hắn vừa cười vừa nói trọc nó

Lúc này nó mới từ từ mở mắt ra,vừa nhìn thấy hấn nó nhảy căng lên:

-Này!Anh lừa tôi hả?-Nó gào lên,tay chống nạnh

-Hơ hơ...tại gọi mãi cô không dậy,sao mà dữ thế,vừa nãy còn ôm tôi chặt lắm mà,gác lên người tôi ngủ nữa cơ mà!

-Lúc...lúc nào?

-Thì vừa nãy đấy!Lại đây tôi bảo.-Hấn vẫn nằm im,đưa ngón trỏ ngoắc ngoắc vẫy nó lại.

Nó chẳng hiểu gì cũng làm theo lời hấn nói.

-Nằm xuống,nằm như lúc cô ngủ ấy!

Nó nằm xuống,như vừa nãy...

-Quay mặt và người sang đây!

-Nó quay người và mặt sang chỗ hấn,khoảng cách giữa mặt nó và hấn rất ngắn,chỉ 1 tí tẹo nữa là chạm nhau rồi!Hấn cầm chân nó,để chân nó gác lên người hấn như lúc đầu,rồi cầm tay nó vòng qua eo hấn.Nó đờ người,chẳng biết gì,cứ trợn tròn mắt lên nhìn hấn...

-Đấy!Y hệt thế này này!Thấy chưa,còn quần chặt hơn cơ...Sao?Nhìn tôi làm gì mãi thế?Đẹp trai quá hả?Hay muốn tôi hôn...ban cho cô 1 nụ hôn thiên thần nhá...hê hê...chụt!-Hấn cười gian rồi hôn chụt 1 phát vào môi nó.Toàn thân nó tê liệt như có luồng điện nào đó chạy xoẹt qua người,hấn...vừa làm gì nó...vừa...hôn nó ư?

-Á....á....!Đồ thần kinh,đồ ghê tởm,đồ dê già,đồ cơ hội.....-Và như...tĩnh lại sau 1 hồi tê liệt toàn thân,nó lại nhảy căng lên lần nữa hét toáng lên

-Tại cô thích thế mà,sao trách tôi?-Hấn đứng dậy,giả ngu giả ngơ nhìn nó

-Thích thế này...thích thế này....!-Nó nghiêng răng ken két,mỗi từ thích thế này là 1 cú đá đau đớn vào chân hấn!

-Thôi,thôi!Tôi xin lỗi!-Hấn la oai oái

-Hừ!Đồ cơ hội....-Nó tức xì khói tai

-Tôi xin lỗi rồi mà!Hyhy,7h rồi đấy,cô có đi học không?-Hấn cười hỏi

-Tôi tự đi được!-Nó quay ngoắt mặt đi

-Mấy hôm nay ra nhiều truyện hay lắm đấy,để tan học tôi dẫn cô đi mua nha...-Hấn dụ nó

-Chưa đủ-Nó cười thâm

-Tối dẫn cô đi ăn cơm tối nhá!-Hấn cười

-Hình như hơi ít!-Nó lấy tay gãi cằm,tay kia vỗ vai hấn nói

-Xong rồi tôi dẫn cô đi ăn kem...!

-Ừm!kem như thế nào nhỉ?

-1 caramen,1 vani!

-Thế nhá,hứa rồi đấy...hehe...tối nay ăn đã rồi!-Nó nhảy căng lên sung sướng rồi chạy vót xuống cầu thang sắp đồ đi học,hấn thấy thế chỉ cười,nó lúc nào cũng vậy,không giận lâu đâu,chỉ cần hấn dỗ 1 tý thôi là hết ngay...Nhưng ngày trước,nó có tức thế nào thì hấn càng cảm thấy thích,thế mà giờ đây tuy vẫn luôn trọc ghẹo nó suốt ngày nhưng chỉ cần nó hơi giận tí thôi là hấn đã không chịu được mà xin lỗi ngay rồi...!Nghĩ lại hấn mới thấy,thì ra bao lâu nay,tình cảm của hấn ngày càng lớn dần theo thời gian,đâu còn là thích nó như ngày trước nữa,giờ đây...hấn đã yêu nó mất rồi! Nếu nói ra tình cảm trong lòng hấn,nó sẽ chấp nhận hấn chứ?Nếu nói ra,nó sẽ vẫn còn vui tươi luôn bên cạnh hấn như thế này chứ?Nếu nói ra,Minh sẽ không buồn chứ?Và nếu nói ra,hấn sẽ không đánh mất đi tình bạn thân thiết bao lâu nay của hấn và Minh chứ?Câu trả lời có lẽ là không thể!Thật khó để nói ra...Vậy thì,hấn cứ sẽ âm thầm bên cạnh nó,chăm sóc nó,gần gũi và

quan tâm nó mỗi ngày...Chẳng cần nó phải biết,chẳng cần ai phải biết,chỉ cần hần biết thôi...Thế là đủ!Rồi thời gian sẽ cho hần câu trả lời,lúc ấy hần sẽ phải lựa chọn,rời xa nó hoặc bên cạnh nó,yêu thương nó mỗi ngày...

Đến trường,nó tung tăng nhảy múa hát ca trong bộ váy đồng phục.Nhìn kia!Trông nó thật vui vẻ và đáng yêu làm sao!Bước vào lớp,nó chạy tốt ra chỗ My hỏi han đủ kiểu:

-Bạn yêu à,hôm qua mày vào H.O.T làm gì thế?Minh tìm mày suốt đấy!

-Ừm!Hỳ!Có gì đâu,tại du học Mỹ nhiều quá,về Việt Nam nhớ H.O.T nên vào thôi,lâu lắm không vào rồi mà!-My gượng cười che giấu mọi chuyện

-Thế hả?Mày có vẻ thích vào đấy nhỉ,hôm nào tao vào cùng nhé,hehe!-Nó tí mắt

-Trông mày con nít thế này,người ta tưởng là trẻ con mẫu giáo,có cho vào hay không cơ chứ?

-Gi?Tao đâu phải con nít!À!Mà Linh thế nào rồi?

-Linh khỏe rồi...tan học bọn mình đi thăm Linh nhé!

-Ok!-Nó tí từng về chỗ ngồi

Vừa lúc ấy,Minh đến lớp và bước vào chỗ ngồi:

-My,khỏe hần chưa?-Minh hỏi

-Ừm!My có sao đâu!-My cười buồn

-Hôm qua My say lắm đó!My hay vào H.O.T à?

-Ừ!Sao Minh biết?

-Anh Tuấn nói.

-Minh cũng quen anh ấy à?

-Ừ!Minh cũng hay vào với Long,Khánh và Phong.

-Ừ!

-Sao sáng nay không chờ Minh đưa đi học?

-My tự đi được mà,không muốn làm phiền Minh thôi.

-Đừng khách sáo thế chứ,minh là bạn thân mà.-Minh cười tươi

-Ừ!-My quay mặt đi,2 chữ bạn thân như mũi dao khắc sâu vào tim nhỏ.

-Tối nay My vào H.O.T với Minh nhé,Minh cũng có chuyện buồn,dù gì ở nhà cũng chẳng có gì chơi.

-Ừ!Được thôi!

Cả buổi học diễn ra trong sự im lặng của Minh,My cũng như sự chí chóe của nó và hần....

32. Chương 31

Chap 31

Tan học,4 người chúng nó đến bệnh viện thăm Linh,Minh cùng My đi trước còn hần thì chờ nó đi mua truyện rồi mới đến.Sau khi đã có mặt đầy đủ,4 người cùng bước vào phòng bệnh của Linh:

-Linh ơi,bọn tôi đến thăm bà nè!-Nó hí hửng cười toét miệng,1 tay giơ lên tạo hình chữ V,1 tay ôm mấy quyển truyện dày cộp vừa được hần mua cho.

-Hỳ hỳ,nhớ 2 bà quá à!-Linh cười tí mắt

-Tôi cũng nhớ bà lắm chứ bộ,bao giờ bà được xuất viện vậy?-My cười hỏi

-Chiều nay tôi xuất viện luôn.Hyhy.

-Khánh đã bảo Linh nghỉ ngơi cho khỏe nhưng Linh không chịu,kêu là nằm trong viện chán,cứ nằng nặc đòi xuất viện để còn đi học...-Khánh lắc đầu nói

-Linh không sao thật mà,Khánh đừng lo!-Linh cười nhìn Khánh

-Thôi!Linh xuất viện càng sớm càng tốt chứ sao,giờ chỉ còn chờ Vy Anh tỉnh nữa là tốt rồi!Mọi người cùng nhau đi ăn cơm đi,Linh đi cùng chứ?-Minh hỏi

-Ừ!-Linh gật đầu lia lịa

-Không được,Linh ngủ đi.Khánh mua đồ mang về cho Linh ăn.

-Hic,Linh muốn đi.

-Khánh nói đúng đấy,bà cứ ngủ đi chứ bà mới tỉnh lại ngày hôm qua thôi mà!-Nó nói

-Ừ!Đúng đấy!Bà nghỉ đi nhé!Bọn tôi ăn xong về ngay mà!

-Vậy mọi ng đi vui vẻ nha,mua cháo cho Linh là được rồi.Bye!-Linh cười

-Bye!-Tất cả m.ng đều đồng thanh chào Linh

****Quán cơm:**

-Này!Chỗ này mà cũng ăn được hả?-Nó nhăn mặt

-Ừ!Đúng đấy-My nhìn nó đồng tình

-Haizzz,có quán này gần bệnh viện nhất thôi!Còn nếu đi ăn nhà hàng thì xa lắm!Đành ăn tạm vậy!Lần trước bọn tôi cũng mua cơm ở đây mang về mà!-Hắn nhún vai

-Ừm!Quan trọng là nó gần bệnh viện là được rồi!-Phong

-Ừ!Vào thôi.-Nó,My đồng thanh

-Mọi người ăn gì để tôi gọi cho.-Minh nói

-Cơm gà.-My

-Cơm bò.-Nó

-Tôi gì cũng được.-Hắn,Khánh,Phong

-Ok.-Minh nói rồi đi về phía chị chủ quán để gọi món.

Một lúc sau:

-Có rồi đây!Mọi người ăn đi thôi!-Minh cười,tay cầm 1 khay đựng 6 suất cơm

Sau lời nói của Minh,mọi ng cùng nhau ăn vui vẻ.Ăn xong,chờ Khánh đi mua cháo cho Linh rồi lại cùng nhau trở về bệnh viện.

****Bệnh viện Đông Khoa:**

-Mọi người về rồi à?-Linh hỏi

-Ừ!-Mọi người đồng thanh

-Linh ăn đi thôi,có cháo rồi đây!-Khánh nhìn Linh cười

-Ừ!Hyhy,Linh ăn xong thì mọi người cùng nhau sang thăm Vy Anh nhé!-Linh cười tí mắt

-Ok!Vậy nhé!Phong về phòng trông Vy Anh đây!-Phong nói với m.ng rồi đi về phòng Vy Anh

****Phòng bệnh Vy Anh:**

-Linh ăn xong rồi à?-Phong đang ngồi nắm tay Vy Anh,thấy mọi ng sang thỳ hỏi Linh

-Ừm!Vy Anh sao rồi Phong?

-Vy Anh vẫn chưa tỉnh lại!-Phong lắc đầu

-Chán thật!

-Bác sĩ nói thế nào?-Khánh hỏi

-Sáng nay bác sĩ khám lại cho V.Anh rồi,bác sĩ chuẩn đoán là khoảng vài ngày nữa mới tỉnh lại

-Vậy sao?-Nó hỏi

-Ừm!-Phong đáp

-Mong cho Vy Anh tỉnh lại càng nhanh càng tốt,ba má sắp về rồi đó!-My buồn rầu

-Đúng rồi!Mai là chủ nhật đúng không?Ba má mới gọi về,nói là chỉ tối mai là về đến nơi thôi!-Nó lo lắng nói

-Gì cơ?-6 con mắt tròn tròn nhìn nó

-Sáng nay mama gọi về bảo là công việc bên đấy ổn thỏa rồi cho nên các ba má sẽ về thăm tôi,My với Vy Anh.

-Sao về nhanh vậy chứ?-My sốt ruột

-Thì ba má bảo là đi hoa về quê rồi không ai trông bọn mình nên là phải về nhanh để xem bọn mình như thế nào đấy!

-Trời ạ!Dì Hoa ơi là dì Hoa,giờ thì làm sao!

-Nếu như vậy thì đành phải nói rằng Vy Anh đang nhập viện thôi!-Phong

-Chết thật!Đành phải vậy chứ làm sao!-Nó

-Ước gì mà ngày mai Vy Anh có thể tỉnh dậy!-Linh nói

Sau lời nói của Linh,tất cả mọi người đều nhìn nhau buồn bã...Đúng vậy,ước gì mà ngày mai Vy Anh có thể tỉnh dậy,chúng nó và bọn hắn đang cùng nhau ước nguyện!

33. Chương 32

** 7.30 pm:

H.O.T Club

My bước vào H.O.T trong 1 bộ váy đen trơn dài ngang đùi kết hợp với đôi guốc đen cao 15 phân đính chút hạt kim cương lấp lánh,mái tóc màu nâu búi cao để lộ làn da trắng ngần.Đi bên cạnh nhỏ là Minh,anh thật nổi bật trong cả 1 cây đen từ trên xuống dưới,chiếc áo pull đen trơn chỉ in nhãn hiệu nổi tiếng rất nhỏ ở bên ngực trái,quần bò đen,và cuối cùng là 1 đôi giày bóng lường ‘đen không tì vết’.Họ thật khiến người khác phải chú ý tới và thăm ngưỡng mộ không chỉ vì vẻ đẹp,phong cách mà còn vì họ rất đẹp đôi....

-Nhìn 2 đứa đẹp đôi lắm đấy!-Anh Tuấn nhìn thấy My,Minh đi cùng nhau thì thốt lên 1 câu khen ngợi như 1 lời chào hỏi

Ngồi lên chiếc ghế ở cạnh đó,My nhìn anh cười:

-Anh cho em 2 chai độ nặng nhất nhé!

-Ok!Vì hôm nay em đi với Minh nên có say thì cũng có người đưa về rồi nên anh sẽ chiều ý 2 đứa.-Anh cười rồi ghé vào tai My nói thầm:

-Và có say thì cũng nói ra hết tình cảm của em nhé!

-Không đâu anh...Em uống quen rồi!Hôm qua cũng không nói gì,em đang tập uống nhiều để bớt nói linh tinh đấy!-My cười nhạt

-Vậy sao?Hôm qua em đưa My về,nó có nói gì không?-Anh Tuấn quay sang hỏi Minh

-Không anh ạ,bạn ấy ngủ mà!-Minh nhìn My cười

-Ồ!Chán thật!Của 2 đứa đây.-Anh Tuấn đưa ra cho Minh và My 2 chai rượu loại nặng nhất

-Cụm ly nào!-Minh nói

-‘Cốc’-tiếng đập nhẹ do 2 chai rượu cụm vào nhau:

-Sao?Minh có chuyện buồn à?-My thờ ơ hỏi

-Ừ!My cũng thế à?

-Ừ!Minh thất tình?-My nhìn Minh

-Không hẳn,buồn thôi.-Minh đáp

-Chuyện Hạnh San hả?Sao không tỏ tình với cô ấy đi.-My cười buồn

-Không biết nữa,dạo này Long với H.San thân thiết lắm,với cả từ bao giờ mà Minh cũng thấy quen khi Long với H.San đi với nhau rồi,dường như...tình cảm của Minh đối với H.San giờ chỉ như bạn bè!-Minh cười

-Vậy sao?Thế sao lại buồn?

-Chuyện gia đình!-Minh đáp gọn,ánh mắt xa xăm

My tu 1 hơi dài từ chai rượu rồi hỏi:

-Nhà Minh có chuyện gì à?

-Không,là bố mẹ Minh,họ lúc nào cũng ép buộc phải làm mọi thứ!Bố thì bắt Minh phải làm theo ý của ông,không cho Minh tự ý làm gì mình thích,từ nhỏ Minh đã được rèn luyện và học hỏi để trở thành 1 người con thừa kế xuất sắc.Nhưng cái đó không đáng nói,dù sao thì công việc của Minh sau này cũng sẽ là thừa kế tập đoàn nhà Minh.Cái khiến Minh cảm thấy gò bó nhất là mẹ,bà lúc nào cũng bắt Minh đi xem mặt hết cô gái này đến cô gái khác,còn Minh thì thích tự tìm hiểu,tự yêu và tự giới thiệu cho bố mẹ người con gái mình chọn!

-Vậy à?-My bắt đầu cảm thấy hơi chóng mặt,tác dụng của rượu,cô đang say.Nhưng mặc kệ,cô gọi tiếp:

-Anh Tuấn cho em chai nữa đi!

-My uống nhiều thế!-Minh nheo mắt nhìn My

-Ừ!-My thờ ơ đáp lại

-My đang say đấy,đừng uống nữa!-Minh ngăn cản,lấy chai rượu mới anh Tuấn vừa đưa từ tay My

-Bỏ ra,không cần Minh quan tâm.-Nhỏ rằng lấy chai rượu

-Sao lại không quan tâm được chứ!

-My không cần,không cần ai thương hại đâu.-My vừa nói vừa uống tiếp,tay chỉ chỗ linh tinh trên không trung,cô say thật rồi,còn đang nói linh tinh nữa.

-Chúng ta là bạn cơ mà!-Minh nói,ánh mắt buồn phiền

-Bạn?Ừ!Là bạn,mãi là bạn,chỉ thế thôi,tình cảm của Minh với My chỉ là bạn,thế thôi sao?-Nước mắt My chảy dài 2 bên gò má, ‘bạn’ từ ấy như mũi dao nhọn đâm nát trái tim nhỏ vậy

Minh ngạc nhiên khi thấy My khóc,trái tim anh hồi nhịp và có gì đó đau nhói,câu hỏi của nhỏ,anh không trả lời được!

-Minh trả lời đi,chúng ta là bạn?Chỉ bạn thôi đúng không?Chỉ là bạn thôi,trả lời My đi,để tim My thôi đau đốn!Minh trả lời đi Minh...huhuhu-Cô khóc òa lên,nỗi đau trong tim như vỡ òa.

Nhìn My khóc,trong lòng anh dấy lên 1 cảm xúc khó tả,anh ôm chầm lấy nhỏ an ủi:

-My sao vậy?Có chuyện gì buồn cứ nói hết ra đi!

-Hức...hức...Minh bỏ My ra,đừng dịu dàng với My như vậy nữa...Tại sao chứ?Tại sao lúc nào cũng luôn dịu dàng với My,luôn cân cần,luôn cười nói với My vậy hả?Tại sao???Minh đừng như thế nữa,My xin Minh đấy,đừng lúc nào cũng đối xử tốt với My như thế...Hãy ghét bỏ My đi,hãy lạnh lùng và đừng quan tâm đến My nữa...Minh làm như vậy,chỉ càng khiến My khó quên thôi....My xin Minh....hức hức!-Nhỏ khóc nức nở,vùng vằng đẩy Minh ra nhưng không sao thoát nổi vòng tay vạm vỡ của anh.

-Tại sao Minh phải làm như vậy với My?Tại sao My phải quên chứ?-Minh không giấu nổi sự tò mò,anh không hiểu nhỏ đang nói gì

-Tại sao ư?Tại vì My thích Minh,thích nhiều lắm,thích từ lâu lắm rồi,từ ngay lần đầu tiên chạm mặt!-My gào lên trong nước mắt,nhỏ dùng hết sức lực đẩy Minh ra khỏi mình,rồi chạy thật nhanh về phía cửa như muốn trốn thoát khỏi anh...

Lời nói của My như tiếng sét đánh liên tục vào người anh khiến anh bàng hoàng đến khó thở!My vừa nói gì?Nhỏ thích anh sao?Thích từ lần đầu tiên sao?Làm sao có thể,làm sao có thể như vậy được chứ?Vậy mà anh không hề biết,không hề biết gì cả,anh thật ngốc nghếch!

-Này My!Em đi đâu thế?Minh em đuổi theo nó nhanh lên!My,My ơi!-Tiếng anh Tuấn khiến Minh giật mình,lúc này đây anh mới nhận ra My đã chạy đến gần cửa ra vào,liền vội vàng chạy tới chỗ nhỏ.Đột nhiên nhỏ khụy hẳn xuống dưới đất và bất tỉnh...Trước lúc thiếp hẳn đi,nhỏ chỉ kịp mơ màng thấy tiếng Minh đang gọi:

-My,tỉnh lại đi,My,tỉnh lại....My....My.....!!!

34. Chương 33

Hôm nay là 1 ngày nắng đẹp,nắng không quá nhẹ nhàng cũng chẳng quá gay gắt....Rất vừa,rất nhẹ....những tia nắng ấm áp len lỏi khắp mọi nơi,tinh nghịch nô đùa như những đứa trẻ....

-Ừm...ừm...-My lấy tay che đi ánh nắng từ khung cửa sổ nhỏ đang chiếu vào đôi mắt nhắm nghiền của mình,nhỏ chợt nhìn xung quanh rồi đứng dậy,đầu óc My choáng váng,cô chẳng nhớ gì cả,chỉ thấy đầu ong ong và hơi thở thì nồng nặc mùi rượu...

-Mày dậy rồi hả?-Vừa bước xuống nhà My đã thấy nó và Linh đang cùng nhau nấu nướng gì đó trong bếp rồi nhìn nhỏ cười thật tươi.(Thực ra là chị Linh nấu đồ ăn sáng,chị H.San chạy loăng quăng nhìn chị Linh làm chứ có biết nấu nướng gì đâu :D!)

-Hôm nay phải đi học mà sao tao thấy mày không đi học vậy H.San?-My thắc mắc

-Mày dở à?Hôm nay chủ nhật mà!-Nó nhìn My lâu bàu

-À ờ quên mất...Hihi,Linh,bà xuất viện rồi đó hả?Từ bao giờ mà tôi không biết nhỉ?-My lấy tay gõ nhẹ vào cái đầu đang choáng váng của mình

-Tôi xuất viện từ chiều qua rồi!Hihi-Linh quay ra cười rồi lại hí húi nấu tiếp

-Mày không nhớ gì hả?Hôm qua mày say lắm đó,Minh đưa mày về thì mày đã thiếp đi mất rồi,cả chiều với tối qua mày đi vào H.O.T với Minh còn gì,cho nên mày mới không biết Linh xuất viện đấy!-Nó chạy ra chỗ My,kể lại cho nhỏ nghe.

-Ừ!Tao say quá nên chẳng nhớ gì.-My gãi đầu

-Mày say thế thì làm sao mà nhớ được,đã không uống được rượu mày còn cố uống cơ,lại còn uống loại nặng nhất,haizzzz,không biết có nói linh tinh gì không đấy,cô nương ạ!-Nó nhìn My lắc đầu than thở

Câu nói của nó khiến nhỏ giật mình, My chỉ nhớ rằng đã đi vào H.O.T cùng Minh rồi gọi loại nặng độ nhất, sau đó Minh nói về gia đình mình, về chuyện buồn của anh, còn nói rằng giờ chỉ coi H.San như bạn bè, sau đó nữa thì nhỏ bắt đầu ngấm rượu nên chẳng biết gì, không biết có nói gì linh tinh với Minh không... Chẳng may nhỏ có nói gì về chuyện cô thích Minh thì chết, không biết phải giấu mặt mũi ở đâu... Chết thật, nhỏ chẳng nhớ ra được gì cả...-My bần thần suy nghĩ.

-Này!Này!My,sao mày cứ đờ ra thế,tao gọi chẳng biết gì cả,mày đi đánh răng rửa mặt đi còn ăn sáng,rồi còn uống thuốc nữa chứ,nhanh lên!-Tiếng gọi lạnh lạnh của nó khiến My giật mình...

Nó đẩy nhỏ vào nhà vệ sinh để đánh răng rửa mặt rồi chạy vút ra chỗ Linh, đỡ Linh bưng đồ ăn sáng ra bàn.

****Phòng bệnh Vy Anh:**

-Hôm nay ba má Vy Anh,H.San và My sẽ về đây,Vy Anh sớm tỉnh lại nhé!Chỉ cần Vy Anh tỉnh lại thôi,mọi chuyện sẽ tốt đẹp biết bao!-Duy Phong nắm lấy đôi tay gầy của Vy Anh và đưa lên miệng,anh đặt một nụ hôn nhẹ nhàng trên tay nhỏ.

-Nếu Vy Anh tỉnh lại,Vy Anh có tha thứ cho Duy Phong không?Nếu Vy Anh tỉnh lại,Duy Phong có thể chuộc lại lỗi lầm không?Nếu Vy Anh tỉnh lại,Vy Anh có chấp nhận Duy Phong nữa không?Hãy tỉnh lại và cho Duy Phong 1 câu trả lời đi Vy Anh!Duy Phong sai rồi,tất cả những gì Duy Phong đã làm chỉ khiến cho Vy Anh đau khổ và rơi nước mắt,Duy Phong chưa từng làm gì khiến Vy Anh vui cả...Duy Phong xin lỗi,xin lỗi Vy Anh nhiều lắm,và cũng yêu Vy Anh rất nhiều!-Anh nghẹn ngào nói với Vy Anh,một giọt nước mắt đau đớn chảy ra từ khóe mắt của 1 ng con trai từ nhỏ đã chưa bao giờ biết buồn,chưa bao giờ biết khóc...Giờ đây,anh khóc cho người con gái anh yêu thương hơn tất cả..!

Từ khóe mắt lâu ngày không mở của Vy Anh,một giọt nước mắt nóng hổi cũng đang chảy dài...Chắc nhỏ cũng đã nghe được những lời thủ thỉ của Duy Phong,cũng cảm nhận được rằng anh đang khóc...Và cũng yêu anh...như chính tình yêu anh dành cho nhỏ vậy!

Cánh cửa phòng bệnh mở ra,hắn từ từ bước vào,Duy Phong lau vội giọt nước mắt còn đọng lại,nhìn về phía hắn cười buồn:

-Có chuyện gì mà mày đến đây vậy?-Phong hỏi hắn

-Hôm nay chủ nhật không phải học mà,tao đến giúp mày trông Vy Anh,dạo này trông mày gầy đi nhiều lắm rồi!-Hắn vỗ vai Phong

-Ừm!Cảm ơn mày!

-Này,dạo này mày thay đổi nhiều quá đấy,giờ còn biết cảm ơn tao cơ à?-Hắn trợn

-Cái thằng!Mày đến 1 mình à?

-Ừ!Tao đến 1 mình,Minh thì đang ngồi uống rượu ở nhà,tao với Khánh chẳng biết nói gì,hỏi thì nó cũng chẳng nói là làm sao!-Hắn lắc đầu

-Chắc nó có chuyện riêng,mày cứ để kệ nó,nó sẽ tự giải quyết được thôi!

-Ừm thì đành thế chứ làm sao.-Hắn thở dài

-Còn Khánh thì sao?

-À!Ông ấy còn mãi ngồi nhắn tin với chả gọi điện cho Gia Linh.Khiếp thật,tao thấy nó cứ ngồi tùm tùm tìm như thằng thần kinh ấy!-Hắn nhăn mặt

-Mày thật là!Triệu chứng của những người đang yêu đấy!-Phong nhìn hắn cười.

-Kệ cha nó,tao sợ những thằng đang yêu rồi đấy!-Hắn rùng mình 1 cái tỏ vẻ khiếp sợ.

-Mày...cũng đang yêu đấy thôi!-Phong nhìn hắn mặt gian gian.

-Ồ cái thằng...nói linh tinh.Tao đi mua cơm đây,trưa rồi,mua cả cơm ày luôn rồi cùng ăn,ở lại mà chăm sóc vợ mày đi!-Bị nói trúng tim đen,hắn lườm Phong rồi đi thẳng ra khỏi bệnh viện.

Phong đứng dậy, tiến về phía bình đựng nước trong phòng. Đang rót nước, anh chợt nghe thấy Vy Anh nói trong mê sảng:

-Minh Quân...Minh Quân...

Vy Anh nói rất nhỏ, rất nhẹ...anh không nghe thấy. Tiến sát lại gần cô, anh cẩn thận lắng nghe từng chữ một như thể biết trước rằng, đó lại là một kỉ ức nào đó của nhỏ trong quá khứ khổ đau:

-Minh Quân...em đã rất yêu anh....yêu anh rất nhiều...-Chiếc cốc trong tay Duy Phong rơi xuống đất vỡ tan, anh bàng hoàng nghe nhỏ nói trong nước mắt:

-Cuốn nhật kí ấy...em vẫn giữ...vẫn coi như đó là 1 kỉ niệm đẹp...Minh Quân...em đã quên...đã cố quên...

Duy Phong nghe trọn vẹn từng chữ một trong lời nói vô thức của Vy Anh, Minh Quân là ai? Cuốn nhật kí? Cố quên? Tất cả mọi chuyện như thế nào? Vy Anh đã từng nói anh không phải mối tình đầu của nhỏ, vậy thì người làm nhỏ đau khổ không phải anh sao? Anh muốn có câu trả lời, anh muốn biết mọi chuyện, anh muốn biết tất cả mọi chuyện đã diễn ra trong quá khứ và đã xảy đến với Vy Anh!

Duy Phong chạy nhanh ra khỏi bệnh viện, anh đang đi tìm, tìm 1 câu trả lời...

-Phong, mày đi đâu vậy? Không ăn cơm sao? -Hắn nhìn thấy Phong chạy đi với vẻ hốt hoảng, liền gọi to

-Chăm sóc Vy Anh! -Đáp lại lời hắn chỉ là 4 chữ ngắn gọn từ phía Phong...

Duy Phong gấp gấp gọi cho nó:

-A lô-Đầu dây bên kia, nó bắt máy

-H.San! Minh Quân là ai? Nói cho Phong biết Minh Quân đã từng là gì của Vy Anh? -Anh hỏi với giọng gấp gáp nhất có thể, dường như đang ghét lên trong điện thoại.

-Minh Quân? Chẳng phải là người yêu cũ của Vy Anh sao! Sao Phong lại biết anh ta? -Nó ngạc nhiên hỏi Phong

-Người yêu cũ? Được rồi, có chuyện này Phong muốn biết, Vy Anh sống cùng H.San phải không?

-Ừ! Đúng

-Cho Phong địa chỉ!

-Số **, đường XX.

-Được rồi! Duy Phong đến ngay.

Chưa kịp để cho nó trả lời, anh đã cúp máy rồi chạy nhanh đi lấy xe lái thẳng về phía đường XX.

**Biệt thự nhà nó:

-Không biết có chuyện gì nữa! -Nó lắc đầu thắc mắc

-Sao vậy? -Linh hỏi

-Không biết có chuyện gì nhưng Phong gấp lắm, lại còn nhắc về Minh Quân nữa. -H.San giải thích

-Minh Quân? Chẳng phải người yêu cũ của Vy Anh sao? Có lần Vy Anh đã tâm sự chuyện này với tôi mà. Sao Phong biết được nhỉ!

-Tôi cũng đang thắc mắc đây, chắc chắn có chuyện gì đó chứ sao lại thế! Nhưng Duy Phong sắp đến.

-Vậy sao? Bà nghe tôi nói này, nếu Phong đến, bạn ấy cần hỏi gì thì cứ nói hết ra, tôi nghĩ là chuyện này quan trọng đến Vy Anh lắm bạn ấy mới như thế! -Linh quay sang nhìn nó, vẻ mặt quan trọng.

-Ừm! -Nó gật đầu, đáp chắc nịch. **5' sau:

-Phong đến rồi hả? Có chuyện gì vậy Phong? Vy Anh sao rồi? -Nó với Linh thấy Phong đến thì hỏi dồn dập.

-Vy Anh không sao, giờ Phong đang cần biết 1 chuyện, có gì Phong sẽ giải thích sau. H.San có thể nói cho Phong biết, giữa Minh Quân và Vy Anh đã có chuyện gì không? -Phong hỏi nó

-Cái này...H.San không biết nhiều!-Nó gãi đầu

-Vậy à?Thế H.San có biết về nhật kí gì đó không?Liên quan đến Minh Quân ấy!-Phong lại nhìn nó hi vọng

-A!Cái này H.San biết,Vy Anh và Minh Quân đã từng viết chúng 1 cuốn nhật kí ấy.-Nó cười toe khi nói được chút thông tin gì đó giúp ích cho Phong.

-Vậy sao?H.San dẫn Phong lên phòng Vy Anh được không?

-Ok!-Nó gật đầu rồi dẫn Phong lên phòng Vy Anh.

-Đây là phòng của Vy Anh!-Nó cười rồi đi xuống nhà,để cho Phong tự nhiên tìm hiểu chuyện gì đó mà anh đang muốn biết.

Anh bước vào phòng Vy Anh,căn phòng rộng và đáng yêu như chính nhỏ vậy.Căn phòng được tạo nên với muôn vàn màu sắc,trong nó thật lạ mắt và ấm áp!Anh sờ tay vào từng vật một của Vy Anh,chiếc bàn học,tủ và cả hình chụp của Vy Anh với ba mẹ,với Linh,H.San và cả My nữa!Trông nhỏ thật vui vẻ và hồn nhiên,thế mà giờ đây,chỉ vì anh mà nhỏ đã trở nên xanh xao,gầy yếu....Lướt qua bàn học,anh nhìn thấy cuốn sổ nhỏ dán rất nhiều hình mèo kitty.Phải rồi,Vy Anh rất thích Kitty mà!Anh đoán chắc đây là nhật kí chung của Quân và nhỏ.Cầm cuốn nhật kí trên tay,anh nhắm mắt lại và thì thầm:

-Xin lỗi vì đã đọc nhật kí của Vy Anh!

Anh lật trang đầu tiên của nhật kí và bắt đầu đọc những dòng chữ nhỏ nhắn,xinh xinh trên trang giấy....

Ngày...tháng...năm

Minh Quân à!Hôm nay em đã rất vui đấy!Từ nay anh đã trở thành người yêu của em rồi nha,anh mà linh tinh với cô nào thì chết với em.Anh có biết được anh tỏ tình em vui như thế nào không?Vui lắm lắm luôn đấy...Anh chẳng thể nào hiểu được cảm giác của em đâu...Vì...em đã thích anh từ lâu lắm rồi!Anh là mối tình đầu tiên của em đấy!

Ngày...tháng...năm

Này cô bé!Em vui đến thế sao?Anh không biết là em đã thích anh từ lâu rồi đó nha!Sao em không nói với anh vậy?Hôm nay anh cũng vui lắm!Anh cứ ngỡ em sẽ không chấp nhận lời tỏ tình của anh,vậy mà em lại chấp nhận!Anh vui quá!Anh hứa sẽ không linh tinh với cô nào đâu...hứa thật nhiều!

Ngày...tháng...năm

Người yêu ơi,hôm nay em hạnh phúc lắm!Chưa từng có sinh nhật nào lại khiến em vui đến vậy!Anh đúng là thiên thần mà ông trời ban tặng cho em...Cảm ơn vì con gấu bông anh tặng!Nó to hơn cả em nè!Em ôm cả 2 tay mà không nổi anh ạ...Hihi

Ngày...tháng...năm

Cô bé!Em vui là anh hạnh phúc rồi!Ôm gấu không nổi thì ôm anh nè!Đảm bảo 2 tay em ôm anh sẽ rất vừa đấy!Hehe...Chúc em sinh nhật vui vẻ thêm 1 lần nữa,người anh yêu ạ!

Ngày...tháng...năm

Em ghét anh,sao anh lại cười vui vẻ và đi cùng chị Đỗ Quỳnh...Ai cũng nói chị ấy là hotgirl,lại học cùng lớp với anh,anh cũng là hotboy nổi tiếng,anh với chị ấy đẹp đôi hơn anh với em nhiều!Anh hứa với em là không lăng nhăng với người con gái khác cơ mà!Em đã khóc đấy!Anh không giữ lời hứa...Em ghét chị ấy...ghét cả anh nữa..ghét anh nhiều lắm!

Ngày...tháng...năm

Em trẻ con quá!Chị ấy với anh là bạn thôi mà...Đừng giận nữa!Anh hứa sẽ lai em đi chơi và bù đắp cho em nhé!Xin lỗi em,người con gái anh yêu nhất!

Ngày...tháng...năm

Em tha cho anh nhưng lần sau anh còn tái phạm,em sẽ khóc khóc um lên đấy!Cho anh không đỡ nổi,cho anh chữa cái tội lăng nhăng!

Ngày..tháng...năm

Anh xin hứa sẽ yêu em thật nhiều!Hứa sẽ yêu 1 mình em và cũng chung thủy với mỗi em thôi!Đừng khóc nhé,anh yêu em nhiều lắm!

Ngày...tháng...năm

Anh lại đi với chị Đỗ Quỳnhh...Em thấy chị ấy nháy mắt với anh...Anh chết đi,chết đi...

Ngày...tháng...năm

Tại có việc nên anh phải đi cùng...Xin lỗi,xin lỗi em nhiều lắm,người anh yêu ạ....!

[...]

Ngày..tháng...năm

Anh quá đáng lắm tại sao anh lại không trả lời tin nhắn của em?

Ngày...tháng...năm

Anh xin lỗi...

[...]

Ngày...tháng...năm

Anh thật lạnh lùng,tại sao anh lại lướt qua em như người xa lạ vậy?

Ngày...tháng...năm

Anh xin lỗi...

[...]

Ngày..tháng...năm

Anh thật nhẫn tâm...Em đã cố gọi anh thật to vậy mà anh cố tình như không nghe thấy!Anh làm trái tim em đau nhiều lắm!Anh biết không,chị ấy cười em,khinh bỉ em như 1 cô bé ngốc nghếch!

Ngày...tháng...năm

Anh xin lỗi....

[...]

Ngày...tháng...năm

Anh sao vậy?Em cảm thấy tình cảm của chúng mình đã nhạt dần...Anh làm mọi chuyện rồi lại xin lỗi và xin lỗi...Em luôn tha thứ cho anh mà tại sao anh lại càng làm tới...Giờ thì anh đã không còn yêu em như trước rồi!Em buồn lắm...Em vẫn khóc...Em đã khóc ròng rã 3 tháng nay rồi!Tất cả là vì anh...Anh còn yêu em không?Hãy cho em câu trả lời đi...câu trả lời rằng nước mắt 3 tháng nay của em không vô ích...Anh sẽ lại về quay trở lại với em như xưa và yêu em như ngày ấy!Em mong câu trả lời từ phía anh!

Ngày...tháng...năm

Anh xin lỗi....

Người con trai tên Minh Quân ấy lại xin lỗi và biện minh cũng như giải thích cho tất cả lỗi lầm của mình!Nửa cuốn nhật kí...Duy Phong đã đọc hết,tìm anh xót xa ngàn lần khi thấy những nét chữ ngày một thêm nhiều trách móc,thêm nhiều đau khổ,thêm nhiều níu kéo,thêm nhiều tha thứ từ Vy Anh...Có những chữ còn nhòe đi vì nước mắt...Thế vậy mà đáp lại nhỏ,anh ta chỉ xin lỗi...xin lỗi và xin lỗi...Anh ta đang chà đạp lên thứ tình yêu thương tha thiết mà Vy Anh nâng niu từng giây phút...

Ngày...tháng...năm

Anh à,5 tháng qua anh vẫn xin lỗi rồi khiến em khóc anh ạ!Mình yêu nhau được 1 năm rồi mà anh vẫn chưa hiểu hết em sao?Em đã cố gắng để yêu thương và tha thứ...Nhưng anh ơi,em chỉ là cô gái mỏng manh và bé

bóng...Em yếu ớt lắm,em mệt mỏi rồi!Xin anh hãy 1 lần nghĩ cho em...nghĩ cho người con gái đã hơn 1 năm qua vì anh mà yêu thương,vì anh mà biết vui,biết buồn,biết giận,biết tủi và biết khóc...biết tha thứ,biết bỏ qua cho anh và cả những giây phút lạc lối của anh nữa...Xin anh!

Ngày...tháng...năm

Anh xin lỗi...

[...]

Ngày...tháng...năm

Anh lại xin lỗi...xin lỗi và xin lỗi mãi!Hôm nay là ngày tròn 2 năm mình yêu nhau đấy anh nhớ không...Anh nhớ sao được anh nhỉ?Vì anh còn đang yên vui và hạnh phúc bên chị Đỗ Quỳnh mà anh!Thực ra em nói là 2 năm mình yêu nhau...nhưng anh ơi...yêu thương nhạt quá...nói đúng hơn là đã tròn 1 năm em khóc vì anh rồi...!365 ngày...anh tạo cho em những hạnh phúc như mây bay...em cứ tưởng mình là người hạnh phúc nhất thế gian...365 ngày nữa...em như cô ngốc nghếch,bảo thủ...có chấp tất cả để bảo vệ lấy tình yêu của mình...Em đã làm gì sai hử anh...Em đã làm gì khiến anh trở nên như thế...Em chết mất...Tim em sắp vỡ vụn rồi!

Ngày...tháng...năm

Anh xin lỗi...

Ngày tháng năm...

Anh...Sao anh lại nói chia tay em...Sao anh lại lỡ dứt khoát buông tay em khi em cố níu anh quay lại...Sao anh lại nhẫn tâm nhìn em khóc rồi quay lưng đi như vậy...Sao anh lại lỡ không 1 lí do mà chia tay em...Sao anh lại lỡ bỏ mặc em ngã quỵ và khóc giữa trời mưa như con ngốc rồi nắm tay chị ấy bước đi tươi cười và hạnh phúc như vậy?

Vậy là nhỏ và anh ta đã chia tay...Anh ta thật tàn nhẫn...Thật quá đáng và vô tâm...Hắn ta không xứng đáng với thứ tình yêu nâng niu mà Vy Anh gìn giữ...Phong hận anh ta,hận thấu xương tủy!

Ngày...tháng...năm

Em ghét trời mưa...em ghét tất cả...Anh bỏ mặc em rồi,anh đã chia tay em rồi,anh giờ đây đang thật sự hạnh phúc bên chị ấy rồi...Anh nhìn em như nhìn thấy người xa lạ...Em níu kéo vậy mà anh nhẫn tâm mắng chửi em,anh lỡ đối xử với người con gái đã trăm ngàn lần tha thứ và yêu thương anh sao?Hạnh San và Khánh My,chúng nó đã giúp em đứng lên để chống lại với quá khứ về anh...Nhưng..em không làm được!Chúng nó đã hàng vạn lần ngăn cản em đến với anh,yêu anh và tha thứ cho anh,chúng nó đã hàng nghìn lần giúp em,an ủi em,khóc cùng em và nói cho em biết an là người con trai xấu xa như thế nào!Vậy mà em trách móc,mắng mỏ và thậm chí ghét bỏ chúng nó vì đã cố gắng ngăn cản em đến với anh!Giờ thì em hối hận rồi...hối hận thật rồi!Em sẽ quên anh...sẽ cố quên anh...

Những dòng chữ của Vy Anh cùng với những giọt chấm tròn làm nhòe đi nét chữ giầy đặc cả trang giấy...Giờ đây chỉ có cô viết đi và không còn ai viết lại...Nỗi đau ấy...quá lớn ối tình đầu!

Ngày...tháng...năm

Em đã cố quên anh ạ...Giờ em không còn là cô gái khóc mãi vì anh đâu...Em đã không còn chết lặng trong cái giây phút nhìn anh đi với chị ấy nữa rồi!Anh không xứng đáng để khiến em như chết thêm 1 lần nữa như thế!Tất cả em đã cho vào quá khứ rồi...Anh giờ chỉ còn là người lạ,người lạ đã từng quen thôi...Tuy rằng em biết rất khó để quên anh.Người ta nói mỗi tình đầu khó quên nhất!Đúng anh nhỉ,em đang cố...cố gắng quên anh đấy!Tưởng chừng quên được anh rồi,thế mà cứ khi trời mưa đến,em lại để mặc cho làn mưa xối xả đánh chết cái mảnh mẽ trong mình...em lại một lần nữa để mưa...để anh...để kí ức sợ hãi ấy ùa về!Em lại khóc...khóc cho những gì anh bắt em chịu đựng!

[...]

Ngày...tháng...năm

Em giờ đã là cô gái 16t rồi đấy,tuy vẫn chưa quên anh được nhưng em đã thôi không còn nhớ về những kỉ niệm,không còn nhớ về anh như thuở đầu mới quen nữa rồi...Thấm thoát đã 1 năm rồi còn gì,em sẽ lại cố và cố gắng quên anh nhiều hơn thôi!Bên cạnh em còn có những người bạn mà!Những đứa bạn thân:Hạnh San và Khánh My đã giúp em thôi nhớ về anh,đã giúp em đứng dậy sau cú vấp để đời mà anh dành tặng...Kí ức về anh...ngủ yên nhé!

[...] Ngày...tháng...năm

Hôm nay em và Hạnh San cùng đi nhận lớp rồi...Vừa đến trường mà Hạnh San đã va phải 4 học sinh nam cùng lớp với bọn em đấy!Là tại em trên nó...nên mới thành ra như thế....Hihi,em giờ là học sinh cấp 3 rồi đấy anh,không biết anh giờ đã như thế nào rồi...em cũng chẳng còn hay gặp anh đi với chị ấy ở ngoài đường nữa...Chắc anh đi đâu đó xa rất xa rồi..Em nghe lũ bạn cũ thời cấp 2 bảo anh đã đi du học...Dù sao thì cũng chúc anh thành công trong cuộc sống anh nhé!Giờ em đã mạnh mẽ và cứng rắn,em đã lớn hơn và trưởng thành rồi anh...Em chẳng còn ôm mãi cái kí ức đau đớn ấy nữa đâu,em đã vô tư và hồn nhiên hơn...Giờ đây...em đã coi anh như 1 người bạn...!

Ngày...tháng...năm

Em ghét tên đó quá!Cái tên điên Duy Phong học cùng lớp em,lại còn bị xếp ngồi cạnh hấn ta nữa...Ôi nhìn cái mặt tên ấy mà em chỉ muốn đâm cho hấn ta vài cái chết luôn mất...Lần đầu tiên em ghét 1 người con trai đến như thế!

Và đây là suy nghĩ của cô về anh,về lần đầu tiên anh với cô gặp nhau...Cô ghét anh...ghét nhiều như thế này sao?

Ngày...tháng...năm

Trời ạ,sao em đi đâu cũng gặp hấn ta vậy chứ?Ôi điên lên mất,điên chết mất!Hấn ta còn dành nhau với em chỉ vì 1 chiếc dây chuyền chứ...Con trai gì mà chẳng ga lăng tí tẹo nào!Thật là...Nhưng em đã lấy được của hấn ta chiếc dây chuyền đó,ôi vui quá vui quá...Lần này thì em cho hấn 1 vố đau rồi...hihi...Chắc hấn ta cay lắm đây,haha,càng nghĩ càng thấy vui...Cho hấn chết đi...chết đi...hehe!

Đây là buổi tối nhỏ với anh gặp nhau,chỉ vì 1 chiếc dây chuyền mà anh với nhỏ đã tranh giành nhau cật lực...Anh định chơi nhỏ thì đã bị nhỏ lừa cho 1 vố đau...Từ đây mà anh đã lập kế hoạch trả thù nhỏ...Nghĩ lại,anh bật cười,lúc đó anh và nhỏ...thật vui làm sao!

Ngày...tháng...năm

A!Hôm nay tên điên ấy tỏ tình với em anh ạ...Cái kiểu tỏ tình dở hơi nhất mọi thời đại...Tên đó biết thừa em ghét hấn ta mà nhỉ,thế mà vẫn cố chấp theo bám em đấy...Anh thấy chưa?Giờ thì đã có 1 chàng hotboy nổi tiếng trong trường chết mê vì em rồi đó nhé...Mà trước đó thì em cũng có đây thư tỏ tình còn gì...chỉ là em mãi không chịu mở lòng để đón người đến sau anh thôi...Có lẽ dư âm của nỗi đau ấy...vẫn khiến cho em đau đớn khi nhớ lại!

Anh vẫn nhớ...Anh đã tỏ tình với nhỏ mà nhỏ thì rất khó chịu với anh...Nói là tỏ tình chứ thực ra anh chỉ nói với nhỏ mỗi câu:Làm bạn gái Phong nhé! Mà chẳng cần lời đồng ý của nhỏ,anh đã coi nhỏ như bạn gái của mình rồi!Lúc đó anh đâu yêu nhỏ đâu....chỉ là định chơi lại nhỏ vì đã cho anh 1 vố đau thôi!

Ngày...tháng...năm

Anh ta dám nói em là bạn gái của anh ta với Hạnh San,Khánh My và cả bạn anh ta nữa!Ôi tức quá tức quá!Sao hấn ta lại trở nên đến thế nhỉ?Em ghét hấn ta quá...Từ sau cái lời tỏ tình không được đáp lại ấy,hấn ta lúc nào cũng bám riết lấy em...Không hấn là theo đuôi...phải gọi là đeo bám...hấn ta đang cố gắng làm cho em xiêu lòng đây mà..Còn lâu nhá,cái loại con trai gì mà điên điên khùng khùng...Cứ cho hấn ta đeo bám mãi,cho hấn ta biết rằng Vy Anh này có chết cũng không chịu chấp nhận làm bạn gái hấn ta!

Anh còn nhớ

35. Chương 34

Anh đưa đôi mắt đang nhạt nhòa vì những giọt lệ về phía cửa phòng...hi vọng và hi vọng...anh cố tìm kiếm 1 bóng dáng thân thuộc...Chỉ mong sao...số phận đừng đùa giỡn với tình cảm của anh và nhỏ...

-Duy Phongggg!!!-Cô gái ấy hét lên trong nước mắt,chạy lại phía anh...cô ôm chầm lấy người con trai cô yêu thương rất nhiều...

-Là...Vy Anh sao?Vy Anh?Là Vy Anh thật sao?-Anh buông tay cô gái ra và lay vai cô thật mạnh...như muốn nhìn thật kĩ người con gái đang đứng trước mặt mình.

-Duy Phong...Là Vy Anh,chính là Vy Anh mà!-Cô gái nở nụ cười hạnh phúc trong làn nước mắt trong suốt,tinh khiết như pha lê...Và không ai khác...cô gái ấy...chính là Vy Anh!!!

-Có phải Phong đang mơ không?Phong đang mơ thật sao?Tại sao Vy Anh lại xuất hiện trước mặt Duy Phong thế này?-Anh nở 1 nụ cười toại nguyện trong nước mắt rồi ôm chầm lấy Vy Anh..là nhỏ...đúng là nhỏ thật rồi!

-Duy Phong không mơ đâu...Là Vy Anh...Vy Anh thật đấy!Vy Anh đang ôm Phong đấy...Phong cảm nhận được chứ?Phong có biết Vy Anh nhớ Phong nhiều thế nào không? Huhu...!-Nhỏ khóc nức nở,giờ đây,hạnh phúc xung quanh nhỏ và anh như vỡ òa...đã chẳng còn khoảng cách nào,trắc trở nào ngăn cản được thứ tình yêu tha thiết mà họ dành cho nhau!

-Phong cảm nhận được...Phong xin lỗi Vy Anh,xin lỗi Vy Anh nhiều lắm!Cuốn nhật kí ấy Phong đã đọc hết rồi!Là Duy Phong cố chấp và ngang bướng nên mới nói rằng tình cảm với Vy Anh chỉ là thứ tình cảm thoáng qua..Không phải đâu...Thực sự không phải đâu!Phong yêu Vy Anh thật lòng và yêu nhiều lắm...Nhiều đến nỗi chỉ cần mất Vy Anh 1 lần nữa thôi là Phong sẽ chết thật sự rồi!Phong không biết là Vy Anh đã phải trải qua nhiều nỗi đau đến như thế...Phong đã rất lo lắng khi nghĩ rằng chỉ vì cố chấp không thú nhận tình cảm của mình đối với Vy Anh nên mới khiến cho Vy Anh phải đau khổ,khiến Vy Anh phải rơi nước mắt,khiến Vy Anh lặp lại quá khứ và khiến Vy Anh nằm viện đến mấy tuần liền...Thời gian ấy,Phong tưởng chừng như mình đã chết theo nỗi lo lắng,nỗi nhớ nhung tha thiết dành cho Vy Anh!Vy Anh biết không?Thực ra lúc đầu,Phong vì bị Vy Anh lừa cho 1 vỏ đầu mà từ đó cũng lập kế hoạch trả thù bằng cách tán đổ Vy Anh rồi chia tay dứt khoát như những cô gái khác...Thế vậy mà Phong đâu biết,Phong làm như thế chẳng có tác dụng gì đối với Vy Anh,ngược lại Phong lại đang tự làm ình đau đớn...Vì không biết từ lúc nào...hình ảnh của Vy Anh với nụ cười vô tư,trong sáng đã luôn xuất hiện trong tâm trí Phong...không biết từ lúc nào sự quan tâm,lo lắng cho Vy Anh mỗi ngày đã trở thành thói quen không thể nào từ bỏ...và không biết từ bao giờ...trái tim Phong đã vì Vy Anh mà thao thức đêm ngày!Lúc Phong cố tình đeo tai nghe,luôn nhìn về phía cửa sổ và cố tỏ ra lạnh lùng,không quan tâm đến Vy Anh chỉ là sự giả tạo.Thực ra,Phong đeo tai nghe nhưng không mở nhạc,mắt nhìn về phía cửa sổ nhưng thỉnh thoảng vẫn nhìn trộm hành động của Vy Anh,cố tỏ ra thờ ơ đến Vy Anh nhưng hoàn toàn quan tâm đến mọi hành động,cử chỉ và lời nói của Vy Anh đối với mọi người!Còn lúc Vy Anh khóc giữa trời mưa,lúc đó không phải Vy Anh 1 mình,thực ra Phong đã ở ngay gần đó để theo dõi Vy Anh,để xem Vy Anh có làm sao không,vì Phong rất sợ...sợ nhìn thấy Vy Anh khóc và tổn thương...Lí do mà Phong nói dối và không chấp nhận lời xin lỗi cũng như tình cảm của Vy Anh trong bệnh viện,là vì...

-Suyt!-Vy Anh mỉm cười,đặt ngón trỏ lên đôi môi của Duy Phong ra hiệu không cần nói tiếp:

-Là vì Duy Phong muốn xem tình cảm của Vy Anh dành cho Duy Phong đến đâu,là vì Duy Phong muốn biết Vy Anh có thực sự thích Duy Phong hay không,là vì Duy Phong muốn thời gian sẽ chứng tỏ 1 điều mà ngay lúc này đây Vy Anh rất muốn nói:Vy Anh thực sự thích và yêu Duy Phong nhiều lắm!-Nhỏ mỉm cười nói trong hạnh phúc,thì ra nhỏ cố tình cướp lời anh là muốn chứng minh tình cảm của mình ngay lúc này!

-Cảm ơn Vy Anh,cảm ơn Vy Anh nhiều lắm!-Duy Phong mỉm cười thật tươi rồi đặt lên môi Vy Anh 1 nụ hôn đầy ngọt ngào và tràn ngập yêu thương!

Ở ngoài kia,sau cánh cửa phòng Vy Anh,4 cái đầu đang chụm vào nhau,lấp ló lấp ló nhìn trộm:

-Wow!Họ hôn nhau đẹp thật đấy!-My thì thầm cười nói

-Cái bà này,lặng im không 2 người đó phát hiện ra thì mất hết cảnh đẹp bây giờ!-Linh vỗ vai My thì thầm,tay còn lại ra giấu im lặng!

-Này!Cái đồ thần kinh đầu anh to thế,tránh ra tôi chụp phát nào,cảnh này không chụp thì quá phí!-Nó cũng thì thầm rồi đẩy lệch đầu hẳn ra 1 bên làm cho đầu hẳn va hẳn vào cánh cửa.

-Này con heo kia,đau quá,cô làm gì vậy hả?Tí thì bị phát hiện rồi!-Hắn xoa đầu,thì thầm trách móc nó

-2 người be bé cái mồm thôi,người ta phát hiện ra bây giờ!-Linh càu nhàu

-Tại hẳn ta chứ,tránh ra tránh ra tôi sắp chụp được rồi!-Nó lại đẩy người hẳn

-Hết chỗ rồi,cô tránh ra coi,tôi còn xem nữa!-Hắn cũng không vừa

-Anh tránh đi!

-Cô tránh đi!

-Bụp!Bụp!Rầm!!!!-Sau 1 hồi đánh nhau ác liệt chiếm chỗ,nó,hắn,Linh và My cuối cùng cũng ngã lăn ra sàn nhà,tạo thành 1 tiếng động lớn đến đau lòng!!!

-À há!Thế là chụp được rồi nhé!Đẹp hết ý luôn...Hahaha-Nó cầm trên tay thành quả của mình,nhảy cẫng lên sung sướng tuy trước đó là cú ngã sòng

soài đau ê ẩm!Rồi như chợt nhận ra hành động quá lố của mình,nó đảo mắt nhìn xung quanh,thấy cả 3 cặp mắt trợn ngược lên nhìn mình là của hẳn,Linh,My...ngiênêng đầu sang phải 1 tý,nó đã bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên đến ngỡ ngàng của '2 nhân vật chính' Duy Phong và Vy Anh!

-Ơ...ơ...Phong với Vy Anh ơi!Không phải bọn tôi nhìn trộm đâu,không phải đâu nhé!-Chẳng biết phải làm gì,nó liền 'chữa lỗi như khai tội' cho 2 nhân vật chính nghe...

-Sao mọi người lại ở đây?-Phong ngơ ngác hỏi

-Mọi người.....DÁM NHÌN TRỘM HẢ!!!???-Vy Anh thì khác hoàn toàn,nhỏ như bốc hỏa trên đầu,trợn ngược mắt lên với 4 tên nhìn trộm 'cảnh 16+' ban này!!!

-A!Vy Anh đừng nóng,đừng nóng...bà vừa mới từ bệnh viện về mà!-Linh nhăn nhó cười nịnh nọt Vy Anh hạ hỏa

-Đúng đúng!Tức lên là không tốt cho sức khỏe đâu,mày xuống nhà ngồi nghỉ át nhé!Hôm nay nắng quá nắng quá!-Nó vừa nịnh vừa dắt tay Vy Anh xuống nhà rồi quay ngoắt lại đằng sau,ra hiệu cho 3 tên trộm còn lại cùng đi xuống,tiện thể nở nụ cười tươi như hoa với 2 nhân vật chính. -Mọi người ăn cơm thôi,Linh nấu xong hết cơm rồi!-Linh từ trong bếp đi ra,mùi thức ăn tỏa ra,lan vào cánh mũi như đang khiêu gợi...

-Ừm!Thơm quá!-Vy Anh cùng nó đồng thanh rồi nhìn nhau cười

-Tất nhiên rồi!Từ ngày Linh về đây,tao với H.San béo hẳn ra đấy nhé!-My nháy mắt cười khi khi

-Trời ạ!Tôi mới về có ngày hôm qua đã phải nấu ăn cho 2 bà đó rồi đấy Vy Anh ạ...hyhy...Mọi người ngồi xuống ăn thôi nào!-Linh vừa nói xong thì chuông điện thoại vang lên,nhỏ mở máy:

-A lô,Khánh à?Có chuyện gì thế?-Chỉ nghe thấy thế,mọi người còn lại đã tùm tùm cười nhìn Linh như có ý trêu trọc.

-Long nó có ở đấy không hả Linh?Khánh gọi cho nó mà không liên lạc được!-Đầu dây bên kia,Khánh nhăn nhó hỏi

-Long có,cả Phong,My,Hạnh San và Vy Anh nữa đấy!Vy Anh tỉnh lại rồi,cũng xuất viện luôn rồi,mọi người đang chuẩn bị ăn cơm,Khánh với Minh cũng sang ăn cùng luôn đi-Linh cười tươi như hoa

-Vây sao?Thật vậy à?Được rồi,mọi ng chờ Khánh với Minh nhé,bọn Khánh sang ngay đây!Bye Linh!-Khánh nói rồi cúp máy,chẳng kịp để cho Linh chào lại.

-Khánh với Minh sang bây giờ đấy,mọi người chờ 2 người ấy cùng ăn 1 thể nhé!-Linh mỉm cười nhìn 5 người còn lại

-Ok!-Tất cả đều đồng thanh trừ My ra,nhỏ vẫn hơi buồn khi nghĩ về Minh,chỉ vài phút nữa thôi,nhỏ sẽ chạm mặt Minh ngay tại đây!

Chưa đầy 5',Khánh đã tý từng chạy vào biệt thự nhà nó,đi sau là Minh đang gượng cười chào mọi người nhưng nụ cười không đẹp như mọi ngày,mà là 1 nụ cười buồn!

-Mọi người ăn thôi!-Linh nói rồi đẩy ghế ra ọi người cùng ngồi.

-Thế là tập trung đông đủ rồi,mà sao Vy Anh xuất viện từ lúc nào vậy?-Khánh hỏi

-Ừ!Phong cũng thắc mắc này giờ mà quên chưa hỏi,Vy Anh tỉnh lại từ bao giờ mà lại còn xuất viện ngay nữa!

-Mọi người cứ từ từ,để Long kể à nghe là biết liền.-Nó nói rồi cười khi khi...

Như được mọi người ủy thác,hắn nghiêm giọng nói:

-E hèm,e hèm...Lúc tôi vừa đi mua cơm trưa về,đi vào bệnh viện thì thấy Duy Phong đang hốt hoảng chạy ra ngoài,tôi gọi thì Phong chỉ nói lại đúng 4 từ:Chăm sóc Vy Anh sau đó lái xe đi đâu mất hút.Vào đến phòng Vy Anh thì thấy bạn ấy đang mê sảng gì đó có vẻ hãi lắm,nước mắt chảy ra giàn giụa,tay chân vung loạn xạ lên còn hét lên nữa!Tôi liền lay Vy Anh dậy nhưng bạn ấy vẫn hét lên,rồi tự nhiên Vy Anh bật hẳn dậy,mở mắt ra làm tôi giật cả mình,cứ tưởng Vy Anh làm sao!Sau đó tôi đưa nước cho Vy Anh uống rồi gọi bác sĩ tới khám.Bác sĩ Kha nói là tình trạng sức khỏe rất ổn định,không có gì bất thường,Vy Anh đã tỉnh lại 1 cách khỏe mạnh.Thường thì những người bị bệnh như Vy Anh rất khó tỉnh lại,chỉ khi nào mơ về giấc mơ khủng khiếp nhất mà bệnh nhân coi là ác mộng trong quá khứ thì mới tỉnh lại 1 cách hoàn toàn,ngoài ra các trường hợp khác thì bệnh nhân tỉnh lại hầu như là vẫn nghĩ mình còn lạc trong thế giới quá khứ,không thể nào thoát ra được,các giây thần kinh sẽ lặp đi lặp lại những hình ảnh và quá khứ đáng sợ ám ảnh bản thân bệnh nhân,rất giống như những người bệnh tâm thần.Còn trường hợp của Vy Anh thì bạn ấy đã mơ về những quá khứ đáng sợ rồi tỉnh lại 1 cách an toàn,rất đáng chúc mừng.Đó là nguyên văn lời nói từ bác sĩ Kha mà tôi nhớ rất kĩ.Sau đó,tôi hỏi Vy Anh rằng có nhớ tôi là ai không?Còn nhớ Hạnh San,Khánh My với mọi người không,có nhớ rằng bạn ấy tên gì không thì bị bạn ấy mắng cho 1 trận te tua...Rồi tôi gọi cho Hạnh San nói rằng Vy Anh đã tỉnh lại thì H.San bảo là Phong cũng đang ở biệt thự nhà H.San,không biết có chuyện gì mà Phong gấp lắm,đang nào thì tối nay ba má của H.San với My và Vy Anh cũng về nên cô ấy bắt tôi làm thủ tục xuất viện cho Vy Anh rồi lái thẳng về biệt thự.Về đến biệt thự thì nghe H.San kể là Phong muốn tìm hiểu chuyện gì đó về Vy Anh,đang ở trên phòng của bạn ấy,có vẻ hốt hoảng lắm,còn nhắc đến ai tên Minh Quân gì gì đó...Sau đó Vy Anh chẳng nói chẳng rằng đi thẳng lên phòng của bạn ấy...Tôi,Linh,My với Hạnh San nhìn nhau chẳng biết phải làm gì liền đi theo Vy Anh lên phòng,lên đến nơi thì thấy Vy Anh cứ đứng nhìn vào phòng mãi mà không vào,mãi về sau bạn ấy mới gọi tên Duy Phong rồi chạy vào...Và 4 người chúng tôi lại gần cửa phòng nhìn trộm Vy Anh với Duy Phong thì nhìn thấy 2 ng đó đang hôn nhau lãng mạn lắm đấy!-Hắn nở 1 nụ cười gian gian sau những lời nói 'siêu thẳng thắn' vừa rồi khiến cho 12 con mắt còn lại tròn tròn lên nhìn hắn.

-Gi?Phong với Vy Anh...hôn nhau á?-Khánh với Minh đồng thanh

-Ừ!-Nó,hắn nở 1 nụ cười rất tươi

-Này!Cơm nguội rồi,ăn mau đi!-Phong biết mình với Vy Anh sắp bị lâm vào tình thế muôn thuở đó là bị chúng nó trêu cho hết đường mà chối nên phải chặn ngay lại.

-Đúng rồi!Thức ăn nguội hết rồi này,ăn mau đi,ăn đi!-Vy Anh thấy thế cũng nói theo mặc dù đang rất ngại.

-Thôi!Hihi,mọi ng cứ trêu làm Vy Anh với Phong ngại đỏ cả mặt lên rồi kìa,nhất là Long đấy,làm gì mà khai hết ra thế!-Nó nói rồi quay ngoắt ra nhìn hất nguyt 1 cái dài từ Hơ-mông đến Mường Tè.

-Ừ ăn thôi,tý mọi người ăn xong phải ở lại phụ bọn tôi dọn dẹp nhà cửa ấy nhá!Tối nay là ba má bọn tôi về đó!-My nhìn mọi người cười

-Hả?Dọn hả?-Minh,Khánh,Phong và hắn đồng thanh la lên

-Chứ sao!-My,Linh,Vy Anh và nó cũng đồng thanh 1 lượt

-Vậy...vậy sao?-Các chàng của chúng ta nở 1 nụ cười gượng trên cả gương.

-A!Thế tôi có ý kiến nè,Vy Anh vừa mới từ viện về chắc chắn là không phải làm gì rồi,còn tôi,tôi sẽ dành cái nhiệm vụ xuất sắc và quan trọng nhất,đó là chăm sóc Vy Anh!-Duy Phong nháy mắt rồi nở 1 nụ cười siêu tươi tắn.

-Hơ hơ,sao mày lại sướng thế hả?-Hắn nhìn Phong ‘ganh tị’

-Thế là được rồi còn gì,để cho Vy Anh với Duy Phong còn riêng tư 1 tý chứ,lâu ngày đã không gặp rồi!-Linh cười nhìn Vy Anh

-Đúng đúng,phải để cho 2 người này còn hàn huyên tâm sự việc sớm sớm chiều chiều chứ nhỉ!-Nó nhanh nhẩu nói theo.

-Vậy là tôi có việc rồi nhé!Để tôi phân công các việc khác ọi ngày ở nhà nếu có nấu cơm thì cũng là Khánh rửa bát nên mày rửa bát cùng Linh nhé,vì Linh đã nấu cơm ngon thế này ọi người ăn rồi,còn My với Khánh thì quét dọn và lau chùi lại bàn ghế,đồ đạc,...Việc còn lại là lau dọn nhà cửa,tầng trên tầng dưới,nhiệm vụ này sẽ do Thiên Long và Hạnh San đảm nhiệm nhé,việc dễ nhất mà!-Phong phân công việc ọi người 1 cách nhanh gọn

-Cái gì?-Nó với hắn gài lên âm ỨC

-Dễ ư?-Hắn mếu máo hỏi

-Mọi ng có biết là nhà tôi to thế nào không?Lau dọn cả cái biệt thự này chắc tôi chết quá!Tôi thì đã lười sẵn...-Nó nhăn nhó nói

-Vì 2 người đều lười nên phải làm việc ‘dễ nhất’ ấy!Vậy là Phong phân công đúng ý tôi rồi đó!-Linh nhìn Phong cảm tạ(Chị Linh có phải làm gì đâu mà chả theo ý anh Phong chứ...hehehe)

-Huhuhu...-Hắn với nó ngậm ngùi chấp nhận công việc được giao...

Cả bữa ăn lại diễn ra vui vẻ và tràn ngập niềm vui đông đủ...Vậy là giờ đây,Vy Anh và Linh đều đã trở lại với chúng nó và bọn hắn...Cảm giác vui mừng và hạnh phúc lan tỏa khắp ngôi biệt thự rộng lớn rộn rã tiếng cười...!

36. Chương 35

Vậy là 3 tiếng đồng hồ trôi qua,chúng nó và bọn hắn đã cố gắng hết sức mình lết từ tầng 1 đến tầng 5 để lau dọn sạch sẽ ngôi biệt thự to đùng trước khi ba má nó,Vy Anh và Khánh My về...

-Ôi!Xong rồi!Mệt quá đi mất...Tôi tưởng chết với cái cây lau nhà này!-Nó thở phò phò,nói không ra hơi

-Phù!Tôi cũng chả khá hơn đâu!-Hắn đưa cho nó chai nước lọc rồi ngồi bệt xuống nền nhà,cạnh chỗ nó đang ‘an tọa’.

-Mọi người thật nhẫn tâm với tôi và anh mà!Sao lại quá đáng như thế chứ!-Nó càu nhàu

-Tôi...phải cảm ơn họ đấy!-Hắn cười rồi nghiêng đầu sang,lấy tay lau những giọt mồ hôi một nhọc trên trán nó

-Sao...Sao phải cảm ơn chứ!-Nó ngượng ngùng quay đi,lấp bắp nói

-Vì chưa bao giờ tôi làm việc nhà mà lại vui như thế!

-Anh điên à?Vui?Vui ư?-Nó trợn tròn mắt nhìn hắn

-Ừm!Vui lắm!Vui vì được tranh cãi và dọn nhà cùng cô...Cô lúc nào cũng mang lại cho ng ta cảm giác hồn nhiên và trong sáng như thế...Ở bên cô,tôi luôn có thể cười tươi hơn cả lúc ở cùng với Phong,Minh,và Khánh nữa đấy!

-Tại sao?Anh...vui thế cơ à?-Nó nghiêng đầu,về mặt đáng yêu nhìn hắn

-Không biết là tại sao nữa...thấy vui...rất vui...thế thôi!-Hắn đẩy đầu nó sang 1 bên cười nói rồi đi thẳng xuống nhà,buông lại 1 câu ngắn gọn:

-Đừng có cố hỏi nữa đấy!

-Nè,anh trả lời đi chứ...Anh sợ tôi à?Sao lại không biết tại sao chứ hả?Tôi tò mò muốn biết mà,anh thật quá đáng đấy!-Nó chạy xuống nhà,với theo hắn nói...Nhưng đáp lại nó,hắn chẳng nói gì,chỉ vừa đi vừa lắc đầu cười...

-Long với San San xong rồi hả?-Linh nhìn nó và hắn cười tươi

-Mọi người đã ngồi chơi xơi nước thế này rồi!Chả nghĩ cho tôi gì cả!-Nó phụng phịu

-Mày lười nhất nhà mà,phải vận động đi chứ!-Vy Anh cười gian,tay trong tay Duy Phong hạnh phúc

-Vợ Phong nói đúng lắm đấy,Hạnh San nên nghe theo đi...Hehe-Duy Phong siết chặt tay Vy Anh,nói trong vui sướng.

-Ồ!-Mọi người trừ Vy Anh đều 'ồ' lên 1 tiếng thích thú nhìn Phong trêu trọc

-Giờ người ta có đôi,có lứa rồi,mỗi mình mình cô đơn thôi,Phong ơi từ lúc nào mà mày lại không còn là của tao nữa rồi hả?-Mặt Khánh méo xẹo nói,nắm tay Duy Phong.

-Thôi đi bố!Con của bố bao giờ?-Phong dứt tay Khánh ra,mặt nhăn nhó sợ hãi khiến mọi người cùng bật cười

-Mày không cô đơn đâu Khánh,người bên cạnh mày kia...hehe-Hắn nhìn Linh cười cười làm cho cả Linh và Khánh đều đỏ mặt,ngại ngùng quay đi.Mọi người lại thêm 1 lần nữa cười trước vẻ mặt trêu trọc của hắn

-Linh với Khánh thì tiến triển khỏi nói rồi,nhưng dạo này Long với Hạnh San cũng chẳng vừa đâu!-My vừa nói xong đã bị nó với hắn lườm cho 1 quả dài hàng nghìn ki lô mét...

-Chúng tôi đâu có như Minh với My đâu...hehehe-Nó nở nụ cười 'đểu' khủng khiếp

-Đúng rồi!Đúng rồi!-Mọi người cùng hòa theo lời nó rồi lăn ra cười...chỉ có My lén nhìn Minh rồi quay đi buồn bã,Minh nhìn theo,ánh mắt cũng buồn đau kém My...

Chờ mọi người cùng nhau xem ti vi,không để ý đến Minh và My,anh mới kéo My về phía vườn cây xanh mát sau biệt thự.

-Minh có chuyện gì?-My nói buồn bã,nhỏ không nhìn anh

-Tại sao My lại không nói ra tình cảm của mình?-Minh nhẹ nhàng hỏi

-Tình...tình cảm gì chứ?-Ánh mắt nhỏ ánh lên vẻ ngạc nhiên và lo sợ rồi sau đó dịu lại dấu đi sự mất bình tĩnh của mình.

-Tại sao?Tại sao My cứ phải dối Minh như thế chứ?Nhìn Minh đi,hãy nhìn vào mắt Minh đây này...Chẳng phải My đã không nói ra tình cảm của mình với Minh hay sao?Chẳng phải My đã thích Minh từ lần đầu tiên gặp gỡ hay sao?Chính My đã nói như thế,My đừng tự dối mình nữa!-Minh lay vai nhỏ rồi hét lên trong giận dữ,không hiểu sao anh cảm thấy rất khó chịu khi nhỏ cứ dấu giếm tình cảm của chính mình...

-Thì đã sao chứ?Là My đã có tình cảm với Minh đấy,là My đã có tình cảm với Minh từ lâu rồi,từ ngay lần đầu tiên gặp gỡ...Là My giấu diếm tình cảm của mình với mọi người đấy...Là My muốn quên Minh mãi mà không được đấy!Thì đã sao chứ?Giờ thì Minh vừa lòng chưa?Minh vừa lòng khi thấy My chấp nhận tất cả chưa?Minh làm sao mà hiểu được chứ!Chẳng phải Minh thích Hạnh San sao?Ừ thì cứ coi như đến bây giờ Minh đã coi Hạnh San là bạn bè đi,thì có sao chứ?My cũng đâu có quan trọng với Minh?Minh cũng đâu có tình cảm với My?Chúng ta sẽ mãi mãi chẳng là gì của nhau ngoài 2 chữ bạn bè đâu...Chính vì thế nên Minh đừng khiến My khó xử nữa,hãy cứ như xưa,hãy cứ quan tâm My 1 cách đúng mức như 2 người bạn,hãy cứ coi như Minh chưa biết chuyện gì cả...Để My quên Minh đi...được không?My đã quá mệt mỏi rồi...My không thể chịu đựng được cái cảm giác bị dày vò đến đau buốt nơi con tim như thế đâu,Minh hiểu không?My xin Minh đấy,để My yên!Để My quên đi Minh,My sắp làm được rồi!-My quay bước đi,nước mắt bắt đầu tuôn ra

xối xả khi phải kìm nén trước mặt Minh...anh đâu biết,nhỏ đã đau đớn như thế nào khi cố quên anh...Làm gì có chuyện nhỏ quên được anh chứ!Tất cả chỉ là biện minh cho 1 sự thật đau đớn!

Minh lặng lẽ đứng nhìn theo bóng nhỏ khuất xa dần...Từ lúc nào mà nhìn thấy nhỏ khóc,anh lại cảm thấy đau lòng đến như thế!Có chút gì đó nhói nhói trong tim,có chút gì đó mang tên ‘rung động’...

My chạy thẳng lên phòng,đóng kín cửa rồi khóc nức nở trong tuyệt vọng,mọi thứ với nhỏ giờ đây thật vô nghĩa...

-My sao vậy nhỉ?-Nó tò mò

-Lên xem thế nào đi...mau lên!-Linh giục nó và Vy Anh

-Để bạn ấy yên tĩnh đi...Khánh nghĩ là My không muốn ai làm phiền lúc này đâu!-Khánh vỗ vai Linh

Vừa lúc đó,Minh bước vào,khuôn mặt buồn,dáng vẻ thất thần.Nó đang định hỏi Minh chuyện gì xảy ra thì bất gặp ánh mắt cùng cái lắc đầu ngăn cản của hắn nên đành nuốt lại câu hỏi đang chuẩn bị phát ra.Mọi người nhìn nhau,nhìn Minh buồn bã...Hắn và Phong cũng lấy làm lạ khi thấy Khánh kể anh uống rượu đến say sấn như 1 gã thất tình...chưa bao giờ họ thấy men rượu làm anh say,chưa bao giờ men rượu làm anh trở nên không còn là mình như thế...chưa bao giờ...

37. Chương 36 - End

Đây là chap cuối cùng rồi mọi người nhé...Vì Pooh rất thích 1 kết thúc mở gây cảm giác cho độc giả nên kết chuyện sẽ là 1 kết thúc mở đẹp!Cảm ơn các bạn vì suốt thời gian qua đã ủng hộ và theo dõi Pooh,Pooh yêu quý các bạn nhiều lắm!Tiện thể,bạn nào có thời gian thì post lại truyện của Pooh trên phần truyện full giúp Pooh,1 bạn thôi nhé!Cảm ơn ạ

Chap cuối:

Chap 36

Sáng sớm,ánh nắng mặt trời dịu nhẹ như bao trùm khắp không gian...Hôm nay...Lại là một ngày đẹp trời!

Bốn đứa chúng nó tung tăng đến trường cùng ‘Tứ đại hoàng tử’ khiến cho cả sân trường như rộn ràng,náo nhiệt thêm bởi tám con người với vẻ đẹp lung linh này!Tất nhiên,Color Star là trường quý tộc với vô vàn hotgirl và hotboy nổi trội,nhiều fan hâm mộ và được nhiều người yêu thích,nhưng nhóm F4 của chúng nó và đội ‘Tứ đại hoàng tử’ của bọn hắn vẫn là hot nhất!Cà có 1 điều đáng chú ý hơn nữa là Duy Phong đang tay trong tay với Vy Anh tươi cười hạnh phúc!

-Lâu lắm mới đến trường,dễ chịu thật đấy!-Duy Phong hít thật sâu không khí của buổi sớm trong lành

-Ừm.Công nhận-Vy Anh,Linh và Khánh cùng đồng thanh

-À!Hôm qua sao rồi,ba má mọi người về chưa?-Khánh nhìn nó,Vy Anh và My hỏi

-Hihi,thành công lắm!-Nó cười tít mắt

-Đúng đó,các ba má đều vui vì bọn tôi không có dì Hoa cai quản nhưng vẫn sống tốt,biết nấu ăn cùng nhau,nhà cửa lại gọn gang sạch sẽ!-Vy Anh tự hào

-Nhờ bọn tôi cả đấy!-Hắn lên tiếng biểu tình

-Bọn tôi mà không có công chắc!-Nó vênh mặt

-Mọi người đều có công cả mà,quan trọng hơn là ba má bọn tôi đã kiểm chứng sau đó yên tâm để bọn tôi tự lập rồi,không cần dì Hoa phải quản lý nữa,dì ấy chỉ việc coi nhà và nấu ăn giúp bọn tôi thôi!-My cười nhẹ nhàng

-Thế thì tốt rồi còn gì!-Phong cười

-Hi hi,các ba má lại đi làm luôn sáng nay rồi,lần này là bay sang London rồi sau đó bay qua Pari,sẽ lâu về lắm đấy!-Linh nháy mắt

-Hè hè...Tối nay chúng ta đi ăn mừng nhé,ăn mừng Vy Anh và Linh khỏi bệnh,đồng thời ăn mừng bọn tôi tự do rồi nữa!-Nó thích chí cười khi khi

-Ok!-Cả lũ đồng tình theo ý kiến của nó rồi cùng nhau bước vào lớp học.

Mấy nhỏ Thùy Trâm,Oanh,Thùy và An nhìn thấy chúng nó thì trố cả mắt ra vì ngạc nhiên.Nhỏ Thùy thấy Vy Anh với Duy Phong tay trong tay mà ầm ỨC,định chạy lại chỗ bọn nó đã bị nhỏ Trâm kéo tay lại và nói gì đó như ngăn cản.Chỉ đúng 1 giây sau,nhỏ Thùy đã phải khép nép quay đi...

-Nhìn mấy nhỏ đó kìa,thật bực mình...Sao?Nhỏ Thùy không chạy lại đây mà đánh ghen tao với Phong à?Sợ rồi kìa!-Vy Anh nói

-Bọn nó biết thân phận của mình,vả lại bọn mình có võ nữa,giờ thì không dám động nữa rồi,từ ngày Linh nhập viện,bọn nó có dám ho he gì đâu!-Nó thích chí cười khi

-Bỏ đi,mấy nhỏ đó vợ chấp làm gì?-Phong thơm má Vy Anh

-Thế mà người ta cũng từng là người yêu cũ của chồng đấy thôi!-Vy Anh lườm xéo Phong

-Chồng không thích cô ta mà,lúc đó cô ta cứ làm quen với bácm riết lấy nên mới thế thôi,mối tình đầu của chồng là vợ đấy!-Phong nháy mắt cười tươi

-Còn mối tình đầu của vợ...chả phải chồng!-Vy Anh giận dỗi bỏ đi,Phong lại chạy theo dỗ dành...Tình cảm của họ đẹp như thế đấy!

Bồn hoa sau trường,Khánh đang tỏ tình cùng Linh,nhìn Linh ngập tràn hạnh phúc nói câu đồng ý mà lòng chúng nó ai cũng mơn man cảm giác vui cùng bạn...

-Khánh và Linh hạnh phúc quá!-My thốt lên

-My này,ra đây với Minh 1 chút nhé!-Minh cười dịu dàng rồi kéo nhỏ đi trong sự bất ngờ.

Sân bóng rổ vắng bóng người,chỉ có ánh nắng nhẹ nhàng dát vàng lên vạt vạt...Đôi bạn trẻ tay nắm tay đi bên nhau,1 người tươi cười,1 người mang nét mặt phẳng phất nỗi buồn!

-My này,My thích Minh thật chứ?-Đột nhiên Minh quay ra nắm lấy đôi vai gầy của nhỏ hỏi nhẹ nhàng

-Tại sao...Minh...lại hỏi thế?-My ngập ngừng quay mặt đi

-Đừng né tránh,hãy nhìn vào mắt Minh này,Minh muốn nói những điều mà bao ngày nay đã suy nghĩ,hãy nghe trọn từng lời từng chữ của Minh nhé!-Minh nháy mắt

-Ừm!-My nhìn thẳng vào mắt Minh đồng ý

-Minh thực ra đã coi Hạnh San là bạn từ lâu rồi,Hạnh San với Thiên Long là 1 đôi vẫn đẹp nhất,Minh đã suy nghĩ rất kĩ,tuy rằng Minh chưa thực sự yêu My nhiều như Phong yêu Vy Anh,như Khánh yêu Linh hay như Long yêu Hạnh San nhưng tình cảm của Minh đối với My không đơn giản chỉ là bạn bè đâu...Nó là thứ tình cảm khó xác định nắm,Minh chỉ biết đã bao ngày nay,thấy My cười,Minh cũng vui lây,thấy My khóc,trái tim Minh cũng đau lắm...Minh không thể biết tình cảm của mình là như thế nào...Chỉ biết nói với My rằng:My có thể cho Minh 1 cơ hội không?-Anh nhìn nhỏ đầy hi vọng

-Một cơ hội?-My ngạc nhiên

-Ừm!Một cơ hội để Minh có thể được bên My mỗi ngày,được làm cho My vui,được quan tâm và yêu thương My,được dẫn My đi chơi,được chia sẻ với My những buồn vui,được bù đắp những tổn thương mà Minh gây ra và được cùng My vun đắp yêu thương,hạnh phúc!-Minh mỉm cười chờ đợi.

-My...dù đã cố quên nhưng My không thể...My thực sự yêu Minh nhiều lắm!Chính vì vậy,My đồng ý cho Minh 1 cơ hội!-My cười thật tươi với sự quyết định của mình

-Thật thật sao?My đồng ý ư?-Minh vui sướng nhìn My

-Ừm!-Nhỏ khóc,những giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài!

Chỉ chờ câu

ừm

từ nhỏ,anh hạnh phúc ôm chặt lấy My và xoay 1 vòng,hét to:

-Minh xin lỗi My nhiều lắm!-Tay anh tạo thành chiếc loa

-My yêu Minh nhiều lắm!-Nhỏ cũng làm giống anh rồi quay ra nhìn anh cười thích thú...Vậy đó,tình yêu chỉ đơn giản là sự yêu thương nhỏ nhen dần dần được tay người vun đắp sẽ trở nên tuyệt đẹp và mãi mãi...Họ cho nhau 1 cơ hội chính là họ đã tự xây 1 ngôi nhà hạnh phúc!

-Sao cô không nói năng gì thế?-Hắn cùng nó bước đi trên sân trường trải đầy lá thu,thấy nó im lặng mãi,hắn liền hỏi,phá tan không khí ngột ngạt

-Tôi thấy buồn buồn sao ý,vì giờ đây,mấy nhỏ bạn đều có người yêu,đều hạnh phúc rồi,Vy Anh thì khỏi nói rồi nhá,Linh thì vừa được tỏ tình xong,My cũng vừa cho Minh cơ hội nữa!Vậy là mấy nhỏ bạn đi theo người yêu mà bỏ mặc tôi rồi!Tôi đã nói với anh mà,ai cũng chê tôi,đến 1 người thích tôi cũng chẳng có nữa!-Nó phụng phịu

-Ai...ai nói rằng không có ai thích cô?-Hắn ngập ngừng nói

-Chứ còn gì nữa,vậy anh biết có ai thích tôi hả?-Nó mừng rỡ,dí sát mặt hắn hỏi

-Nè!Đừng làm thế chứ!Tránh ra đi không tôi không nói đâu!-Hắn bắt cười nhìn nó

-Gi!Nói đi!Ai thích tôi vậy?-Nó nhìn hắn mong đợi

-LÀ...là...là tôi...Tôi thích cô,vậy đó!-Hắn ngượng ngùng nói 1 lèo rồi quay ngoắt mặt đi,không để cho nó nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ ửng lên vì ngại của hắn

-Gi vậy chứ?Anh thích tôi mà thế à!Tỏ tình kiểu gì không biết,chả lãng mạn như mấy đôi kia tí nào!Tưởng ai thích tôi cơ,anh thì tôi chả thèm!-Nó lêu lêu trọc tức hắn

-Vậy thì đã sao chứ?Tôi thế này cô còn không thích thì thích ai?-Hắn bí xị

-Anh thì có gì tốt mà thích!-Nó ỉu xiu

-Này cô!Để tôi nói cho nghe nè!Tôi đẹp trai nhé,học giỏi nhé..

-Thôi!!!!-Hắn đang nói thì bị nó ngắt lời

-Anh lại định tự sướng về mình xong rồi kể công lai tôi đi cái này,mua cho tôi cái khác chứ gì!-Nó bĩu môi

-Thôi được rồi,để tôi xem lại xem nào!-Nó nói rồi lấy tay vuốt cằm rồi bắt đầu nhận xét:

-Khuôn mặt thì cũng tạm tạm,nhưng trông gian lắm,thân hình thì cũng được,dáng dấp không đến nỗi,tính cách thì không có gì bàn cãi vì rất chiều tôi,hehe,mỗi tội hơi nóng tính....Ừm!Cũng được đấy,nhưng muốn làm bạn trai tôi thì phải cố gắng hơn nữa!-Nó khoác vai hắn,nói với giọng chỉ trích.

-Có cố gì?-Hắn ngạc nhiên

-Bí mật!Thế này đi...Anh thích tôi?-Nó hỏi

-Ừm!

-Thích thật?

-Ừm!

-Nhưng mà tôi chưa thích anh!

-Chưa thích chứ đâu phải không thích!-Hắn nhún vai

-Ừm!Chính vì thế mà bắt đầu từ bây giờ,anh phải cố gắng để lấy được lòng tôi,trong vòng 1 tháng,nếu anh khiến cho tôi cảm thấy có thể làm bạn trai tôi được thì tôi sẽ đồng ý!Ok?-Nó hớn hờ ra điều kiện

-Ừm!Tôi đồng ý-Hắn gật đầu

-Đồng ý rồi nhé!Có điều...cửa đổ tôi á...không phải chuyện vừa đâu....moahahaha...moahahaha-Nó nói rồi nở 1 nụ cười gian tà siêu đều.

-Hơ hơ...Thiên Long tôi không có gì là không làm được!Rồi cô sẽ bại dưới chân tôi thôi!-Hắn tự dưng tự đắc

-Trừ 1 điểm!-Nó trợn mắt nhìn hắn

-Sao lại thế?Đã bắt đầu đâu!-Hắn giãy nảy

-Vừa này tôi nói là bắt đầu từ bây giờ thy,và anh vừa bị trừ 1 điểm!

-Lí do?

-Vì cái tội dám tự dưng tự đắc trước mặt đối phương,đã thế còn nói linh tinh cái gì mà bại dưới chân,tôi là đối thủ của anh à?-Nó gườm gườm nhìn hắn

-À ừ nhỡ?Nhưng mà cô ăn gian,tôi chưa sẵn sàng tự thế mà!-Hắn cầu nhàu

-Trừ 2 điểm dám nói tôi ăn gian

-Cái gì cô thật là đều!

-Trừ 3 điểm

-Grừ...Đồ heo đui này...!

-Trừ 4 điểm

-Cô....hừ...tức điên mất...Tôi không làm,không làm nữa!

-Trừ 5 điểm vì chưa gì đã bỏ cuộc sớm,thật mất mặt...

-Cô....

-Trừ 6 điểm

-Này...

-Trừ 7 điểm

Cứ thế....Cứ thế....Hắn thỳ tức điên tiết,máu sôi sùng sục...Nó thỳ hả hê vì đã chèn ép được hắn....Vẫn như lần đầu họ gặp nhau,lúc nào cũng chạm trán,đối đầu....Nhưng người đời đã nói

Ghét của nào trời trao của ấy

Yêu nhau lắm thù cắn nhau đau

....Càng cố chấp,bướng bỉnh...họ sẽ càng hiểu nhau thêm....Càng ngoan cố,bảo thủ...tình cảm của họ sẽ ngày một vun đắp thêm!

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-ngrich-ngom-va-cong-chua-ngo-ngao>